ÇOK
TEFEKKÜR
EDERİM
Müellifi
Aslan ÇAKMAK

ÇOK TEFEKKÜR EDERİM

ISBN
978-625-00-5704-9

Müellifi
Aslan ÇAKMAK

ÇOK TEFEKKÜR EDERİM

Müellif
Aslan ÇAKMAK

ISBN
978-625-00-5704-9

Baskı
Ankara - 2026

Baskı
Önka Kaüıt Ürünleri İma. Matb. Yay. Amb. Turz.
Paz. San. Tic. Ltd. Şti.

Zübeyde Hanım Mahallesi Sebze Bahçeleri Cad.
Keskinler İşhanı No: 80/32 Altındağ / ANKARA
0312 384 26 85 - onkamatbaa@gmail.com

Sertifika No
53101

Bu kitaptaki her tespit ve düşünce, asıl sahibinden bir ikramdır; hatalar ve eksikler ise sadece bana aittir.

Burada yazılanlar, bir kalbin imanına yahut iman etmiş bir kalp için bir pencereye vesile olabilirse, gayesine ulaşmış demektir.

GİRİŞ

Dinini öğrenmek isteyen kişinin, bu zamanda, sağlıklı ve geçerli bir kaynak bulamadığını, ulaşabildiği kaynakların büyük çoğunluğunun, yetkin bir ağızdan tepeden inme olduğunu, eski dil kullanımının yaygın olduğunu bu sebeple anlamakta zorlandığını ve tek düze anlatım ile kişiyi kısa sürede sıkmaya başladığını gördüm. Özellikle sosyal medyanın her yere nüfuz etmesi sebebiyle doğru bilgiye de ulaşmanın zorlaştığını düşünüyorum. Bu sebeple amacım, uzun uzun kitabi bilgiler vermek yerine kısa kıvılcımlarla aslında gözümüzün önünde olan ancak göremediğimiz, ciddiyetinin farkında olmadığımız bazı tespitler hakkında okuyucuyu tefekkür etmeye yani olayın farkında olmadığımız yönleri hakkında derin düşünmeye şevklendirmektir.

Yazımın tamamı Kur'an, hadis, sünnet ve bilim çizgisindedir. Amacım akademik tarzda ayet, hadis ve makale göndermeleri ile yazıyı doldurup, okuyucuyu bunaltmaktan daha çok, temiz sade ve net bir dil kullanmaya özen göstererek, mümkün olduğunca her yaşın anlayabileceği, sohbet tadında bir düşünce yolculuğuna hep beraber çıkmaktır.

Sizden ricam, burada yazılanları roman okur gibi okumayınız. Kendinizi geriye çekip, objektif bir biçimde, kalbinizi dinleyerek okuyunuz. Amacınız çatışmak değil bir şekilde faydalanmak olsun.

Ne yazık ki çevremizde duyduğumuz çok şey olmasına rağmen, kalben dinleyebildiklerimiz çok az.

🔐 BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM
🔐 SÜBHANALLAH
🔐 ELHAMDÜLİLLAH
🔐 ALLAHU EKBER

Neden hayatımın her anında aktif olarak bu kelimeleri kullanmalıyım?

"Bismillah", bir yetkiyi bir rütbeyi, bir makamın adını gücünü kullanmak gibidir. Bir stadyum dolusu insana bir kişi gelip "terk edin burayı!" diye bağırsa kimse umursamaz ama bir komutan gelip aynı şeyi söylese tek başına herkesi dışarı çıkarabilir. İnsanları harekete geçiren komutanın şahsı değil temsil ettiği makam kullandığı yetkidir. İşte "Bismillah" diyerek başlanan her işte kişi her şeyin yaratıcısı olan Allah'ın adını kullanarak Allah'ın adıyla başlar ve O'nun yaratmasına dayanır. Gerçek güç sahibi Allah'tır ve her şey onun izniyle olur. Yani Allah'ın bize verdiği gücü ve yetkiyi yine Allah'ın iznine dayanarak kullanabiliriz.

"Sübhanallah", kelimesi Allah'ta hiçbir kusur olmadığını belirtmektir. İnsan unutkandır. Verdiği sözü unutur, aciz olduğunu unutur, aldığı acı dersleri unutur hatalarını tekrar eder. Unuttuğu şeylerden birisi de Allah'ın onu sonsuz sevdiğini ve ona yaşattığı ne varsa muhakkak bir hikmeti olduğu için yaşattığını unutmasıdır. İnsan güzel bir şey yaşadığında hemen Allah'a şükreder. Kötü bir şey yaşayınca da ona bu zamana kadar sayısız nimet veren Allah'a isyan eder. "Neden bu benim başıma geldi?", " Ben ne günah

işledim?", "Adalet mi bu?!" gibi şeyler söylemeye başlar. Sevgili kardeşim, bu noktada Allah'ın kusursuz olduğunu hatırlamalısın. Allah hata yapar mı?! (haşa) Sana gelen belayı sıkıntıyı Allah gözden kaçırmış olabilir mi? (haşa) Sana el vermiş göz vermiş bu zamana kadar seni hayatta tutmuş, her bir iç organını bu zamana kadar tıkır tıkır çalıştırmış (*bazı uzuvları eksik olan yahut hasta olan kardeşlerim, ciğerinize çektiğiniz her bir nefes dahi Allah'ın size ikramıdır, yüzlerce nimet verip içinden bir iki tanesini sabrınızı imtihan etmek için geri çektiğinde Allah'a karşı isyan etmek ne derece doğru?. Size 1000000 altın veren içinden iki üç tanesini geri çekince onu kötülemek, acımasızlıkla merhametsizlikle suçlamak ayıp olmaz mı? Yaratılan her şeyin sahibi Allah'tır dilerse nimeti çeker dilerse hesapsız verir*), yaratılmış milyarlarca böceğin ne yiyeceğini her an takip eden, her bir insanı bitkiyi tozu toprağı oluşturan sayısız atomları her an yaratmaya devam eden ve bir arada tutan gücü sonsuz olan Allah sence sana bu dert gelirken fark etmemiş olabilir mi? İşte böyle bir anda "Sübhanallah" demeli ve Allah'ın kusursuz olduğunu ve hata yapmayacağını kendine hatırlatmalısın.

"Elhamdülillah" demek, şükretmek ile aynı şey değildir. Şükretmek nimete olan rıza gibidir ve nimeti çoğaltır. Hamd ise daha geniş manada hem nimete hem sıkıntılara hem de Allah'ın zatına ve sıfatlarına gösterilen rıza gibidir. Tıpkı küçük bir çocuğun, annesinden şefkat tokadı yediğinde yine ağlayarak annesine sarılması gibi yahut annesinin verdiği parayla annesine çiçek alması gibidir. "Allah'ım, yaratılan her şeyin senden olduğunu biliyorum, sana sevgi duyarak bu durumun farkındayım" demektir. "Başıma iyi veya kötü ne geliyorsa, gelen her şeyde bir hikmet vardır. Doğru karşılık verirsem benim için hayra dönüşebilir

o sebeple geliyordur" diyebilmektir. İyi görünende de kötü görünende de Allah'ın hikmetini görebilmektir. Mesela bütün dünyanın gözü önünde Müslüman bir topluma yapılan zulüm görünüşte kötü algılanabilir ancak o toplumun sarıldığı inancı görüp Allah'a yönelen milyonlarca insana bakarsak büyük resimde aslında büyük bir hayra vesile olduğunu görebiliriz. (Peki, zulme uğrayan insanlar ne olacak? O noktada da Allah adaletlidir. Kimseye zerre kadar haksızlık yapmaz. İster bu dünyada isterse ahirette öyle güzellikler verir ki yaşadığın bütün acıyı sonsuza kadar unutursun). Ancak karıştırmamak gerekir ki iyiyi de kötüyü de yaratan Allah'tır ancak kötülüğü yapan insandır. Dünya bir sınav yeridir. Karşılaşılan durumda insan kötüyü seçerse Allah kötüyü yaratır, hesabını da ahirette sorar.

"Allahu Ekber" diyerek insan acizliğini kabul eder. Bu acizlik aşağılayan bir acizlik değil aksine sonsuz güç sahibi yaratıcının sevgili biricik kulu olduğu şerefini kabul etmektir. Bazen bin parçaya ayrılırsın da amaçlarına ulaşamazsın. Hayatını feda edersin sevdiğine karşılık bulamazsın. Emeğini feda edersin patronuna yaranamazsın. Başkası yatarak zengin olur sen 15 saat çalışırsın borç içinde kalırsın. İşte "Allahu Ekber" dediğinde güçsüzlüğünü kabul etmiş oluyorsun ve bu dalgalı hayatta geminin dümeninde olanın sen değil Allah olduğunu kabul etmiş ve kendine bunu hatırlatmış oluyorsun.

Kişinin bu kelimeleri bir anahtar gibi kullanması ve sahiplenmesi gerekir. İçselleştirilmeden, manayı anlamaksızın alışkanlık şeklinde kullanımları burada verilmek istenen manadan ayırmak gerekir. Mesela cemaatle namaz kıldıktan sonra aşk ile nağmeli nağmeli 20 sn. sürede "Sübhanallah" diyerek sesini ortaya

koyan kişinin hemen arkasına 10 sn. içinde “sub sub sub” diye 33 tane “Sübhanallah” sıkıştırmasını yine burada bahsettiğimiz manalardan ayırmak gerekir.

Ben küçükken atari salonlarında dövüş oyunlarının videoları döner dururdu, videodaki karakterler birbiriyle dövüşürdü, jeton atarsan oyun başlardı ve sen karakterini seçip oynardın. Annem de jeton almazdı ama gözüm kalmasın diye kendi kendine dönen video başa döndüğünde jeton atmış gibi yapardı, ben de kendimi kaybedercesine tuşlara basardım, joysticki sağa sola hırsla çevirmekten parmağım defalarca su toplardı.

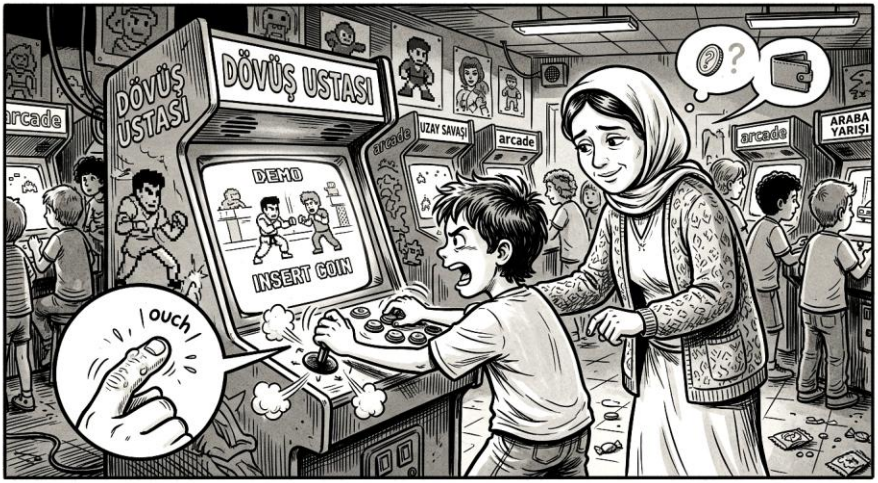

İşte dünyadaki işlere ilişkilere kendini parçalayan kendine eziyet eden kardeşim, hayatındaki olayları o masum çocuk gibi kontrol etmeye çalışıyorsun ama kontrol sende değil. Peki, özgür irade ne olacak, oturup bekleyelim mi? Özgür irade denilen, imtihan denilen şey senin meyletmenden ve seçim yapmandan ibaret aslında. Allah iyi ve kötü olayları sürekli karşına getiriyor ve sen bir seçim yapıyorsun. İmtihan aslında özünde bu. Peki, bu durum kontrol etmekle aynı şey değil mi? Değil. Mesela sen çok çalışınca çok para kazanacağını ve lüks bir ev lüks bir araba sahibi olacağını düşünerek hayatını kontrol edeceğini zannedebilirsin. Eğer kontrol sende olsaydı çalışıp para biriktirip istediklerine ulaşabilirdin. Ancak Allah sana lüks ev ve lüks arabayı vermek istemiyorsa sen 24 saat de çalışsan yine de ev araba sahibi olamayabilirsin. Ev alırsın depremde yıkılır. Araba alırsın kaza yaparsın. Bütün emeklerin tek kalemde gidebilir.

Gerçek bir olay; Almanya'da senelerce çalışıp köyüne bin bir heves ve emekle ev yaptıran bir adam, emekli olup ülkeye döndüğü gün ölüyor. Ailesi hiç değilse bir gece evde yatsın diyerek defin öncesi bir gece cenazeyi evde bekletiyorlar.

DUA SADECE ALLAH'TAN BİR ŞEYLER İSTEMEK DEĞİLDİR

DUA ALLAH'I HATIRLAMAK VE ANLAMAKTIR

Dua, kulun yaratıcısına yönelmesidir. Sürekli özünü unutan nefsimize tekrar tekrar hatırlatmalıyız. Dünya'ya ne için geldiğimizi unutuyoruz, haramı helali unutuyoruz, asli önceliklerimizi unutuyoruz. Peki, ne zaman ellerimizi açıp dua ediyoruz?

Ne zaman başımıza bir sıkıntı gelse, ne zaman hastalansak, ne zaman bir şeyi çok istesek ama ulaşamasak, ne zaman aciz, güçsüz kalsak o zaman açılıyor ellerimiz ve başlıyoruz sipariş listesi verir gibi istemeye. Elbette sonsuz zenginlik sahibi Allah'tan isteyeceğiz ne isteyeceksek ancak biraz daha hassas düşünsek; sadece işimiz düşünce aklımıza geliyor yaratıcımız. Biraz ayıp olmuyor mu ?

Bizi sonsuz nimetlerle donatan rabbimize karşı hiç mi borçlu hissetmiyoruz?

Allah yarattığı kulunun halini elbette bilir, bu sebeple bazen hastalıklarla bazen musibetlerle bazen de nimetleriyle kullarına kendini hatırlatır adeta.

Eğer Allah dilemese/yaratmasa, alışageldiğimiz hiçbir gündelik aktiviteyi yapamazdık. Ne adım atabilirdik, ne bir nefes alabilirdik, ne sevdiğimizin gözlerine bakabilir ne de bir yudum su yutabilirdik. İşte tam da bu sebepten ötürü dinini samimi yaşayan insanlar evden çıkarken, eve girerken, yemek yaparken, yemek yerken, yatarken, kalktığında, hayatının her anına duayı entegre etmişlerdir.

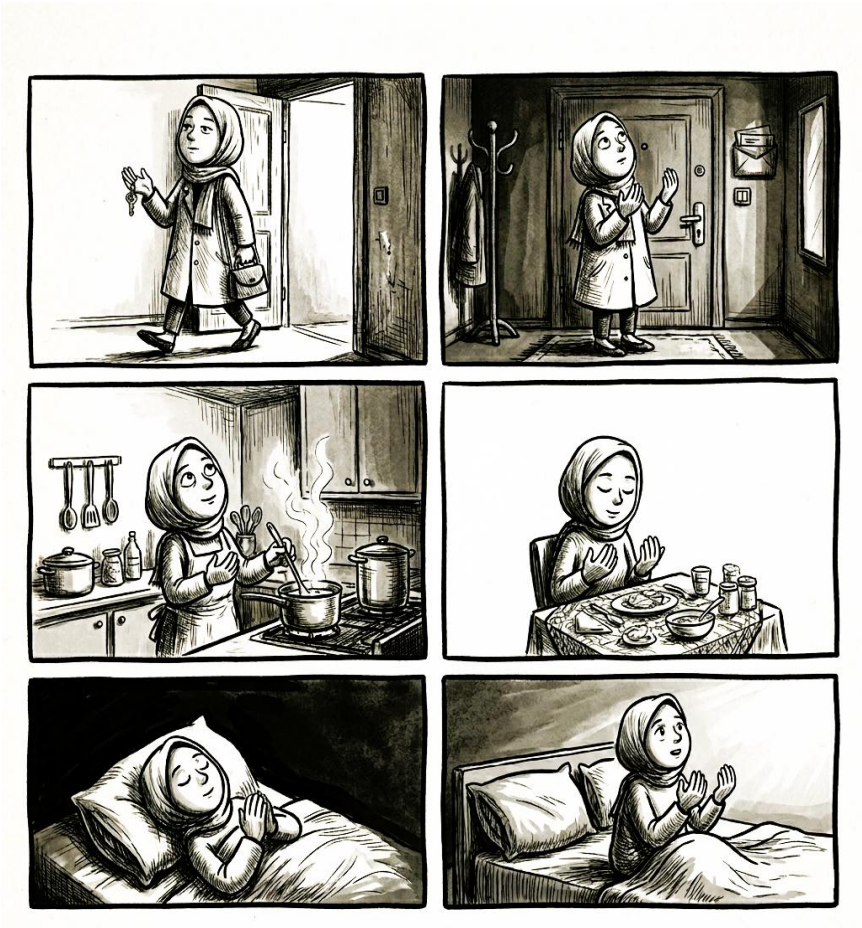

Dua demek sadece istemek değildir, dua her an Allah'ın yanında olduğunu ve onun sayesinde devam edebildiğinin bilincinde olduğunu her an hatırında tutmaktır.

Dua Allah'a yaklaşmaktır.

Seven sevdiğini unutur mu?

Seven sevdiğinin saymaya kalksan sayamayacağın kadar çok ikramlarına karşı ona nankörlük yapar mı ?

Bu sebeple sadece dilde **" Ben Allah'ı seviyorum"** demek ama sevdiği kişinin yap dediklerini yapmayıp yapma dediklerini yapmak çok üzücü olur. Çok ayıp olur. Yanlış olur.

Sevgi, hatırlamakla ölçülür. Unutanın sevgisi iddia olarak kalır.

SIKINTI ÇEKEN MASUMLARIN SIKINTISININ SEBEBİ ALLAH DEĞİL İNSANDIR

ALLAH ADALETLİDİR, KİMSEYE ZERRE KADAR HAKSIZLIK YAPMAZ

Allah insanlara özgür irade yani seçim yapma hakkı tanımıştır. Kişiler bu seçim hakkını kötülükten yana kullanırlarsa bunun sonucu olarak da savaşlar, açlıklar, adaletsizlikler ortaya çıkmaktadır.

Allah'ta zerre kadar kötülük yoktur. Zerre kadar adaletsizlik yoktur. Unutmamalıyız ki burası bir sınav yeridir. Hepimiz farklı durumlar karşısında nasıl kararlar verdiğimizi gösteriyoruz. Allah'a olan bağlılığımızı ve sevgimiz konusunda aslında ne kadar dürüstüz bunu gösteriyoruz.

Yaşanan adaletsizliklerin kaynağı ve sorumlusu, zalimce ve bencilce tercihlerde bulunan insandır. Allah ise, imtihan gereği bu tercihlerin sonuçlarını yaratır. Bazı bela ve sıkıntılar hikmetli bir şekilde Allah tarafından da bize gönderilebilir. Mesela bazı insanlar engelli halde doğabilir, tamamen kaza şeklinde görünen durumlarda da sıkıntı hali içine düşebiliriz. Bu da Allah'tan gelen sınav hali olabilir. Doğuştan görme engelli olabiliriz ve bu bize haksızlık gibi gelebilir. "Herkesin gözü var benim niye yok?!" diye düşünebiliriz ya da 5 kardeşi olan bir adamın bakıma muhtaç anne

ve babasına tek başına, kardeşlerinden destek görmeden bakıyor olması durumunda o adam " Bu hiç adil değil neden sadece ben bakmak zorundayım ?!" şeklinde düşünebilir; evliliği içinde sıkıntı çeken birisi " Başkalarının eşleri geziyor, eğleniyor, başkalarının evi var arabası var, bizim neden yok?! Başkalarının eşi birlikte olduğu kişiye şöyle güzel davranıyor böyle hediyeler alıyor, başkasının eşi böyle seviyor benim eşim neden böyle sevmiyor ?! " diye düşünebilir. Tüm bu örneklerde insanların gözden kaçırdığı en büyük şey şu ki DÜNYA BİR SINAV YERİDİR!

Dünya son durak değildir. Yaşayıp yok olacağımız bir yer değildir. Dünya sabrımızı ve şükrümüzü Allah'a sunma ve SEÇİMLERİMİZİ KENDİMİZE GÖSTERME yeridir.

Allah asla adaletsizlik yapmayacak bunu biliyoruz ama şu an haksızlık içindeyiz değil mi? Demek ki adaletin sağlanacağı bir zaman gelmek durumunda. Demek ki gösterilen sabrın ve şükrün mükâfatını alacağımız bir yer var. Aynı zamanda demek ki "İçinde bulunduğumuz duruma sabır ya da şükür göstermezsek cezasını da alacağımız bir zamanın da gelmesi gerekir" sonucuna varabiliriz.

İBADETTE SAYILAR

MESELENİN ASLINDA ALLAH'I HATIRLAMAK OLMASI

En başta belirtmek gerekir ki "Şunu şu kadar okursan şunu elde edersin", "Bunu bu kadar okursan buna kavuşursun" şeklinde bir inanç tehlikeli ve manipülasyona açıktır.

Dua, Allah'la bağ kurmak ve O'nu hatırlamak için yapılır. Belirli sayılarla bir şeyler istemek sanki dinde hile opsiyonu var da o açığı kullanarak kişi istediğine ulaşabilir gibi bir mana oluşur. (Haşa) Belirli bir sayıya ulaşıldığında sonuç garantiymiş gibi bir beklentiye girmek, Allah'ın sonsuz iradesini bir otomata indirgemek olmaz mı?

Kulun İslami adaba göre sünnete göre dua etmesi ve hem dünya hem ahiret için nimetler istemesi zaten kulu kul yapan, acizliğini ortaya koymasına araç olan bir şeydir. Ancak nefsinin hırsına kapılıp, istediklerini elde etmek için, belirlediği tekrarda bir şeyler söylemesinin onu istediğine ulaştıracağını düşünmek ve Allah'ın iradesini aradan çıkarmak baştan aşağı yanlıştır sevgili kardeşim.

Dua ile Allah'tan istenir, takdir Allah'a bırakılır.

Güvenilir olduğu kuvvetli hadislerde, İslam hukukunda ve sahih sünnete göre, namaz rekâtları ve 33'er defa "Sübhanallah" "Elhamdülillah" "Allahu Ekber" dışında kabul edilebilecek öyle pek fazla, sayılı bir dua, bu tarz 'matematiksel formüllere' dayalı garanti bir ibadet anlayışı da görülmez. Cennete gireceği neredeyse müjdelenmiş sahabeler dahi son nefeslerinde "Acaba münafık mıyım? Acaba kurtuluşa erebilecek miyim?" diyerek endişelenmişlerdir.

Esas olan sayı değil, o sayıya eşlik eden kalbi uyanıklıktır. Hakkını vererek Allah'ı hissetme halidir.

Bazı kişiler belki iyi niyetle ve motivasyon olması amacıyla etraflarına böyle düşünceler aktarabilirler ancak bu duruma dikkat etmemiz gerekir. Cehenneme giden yollar iyilik taşlarıyla döşelidir.

Kişi kendi ruhsal halinde kendine hedefler koyabilir. Bu durum farklıdır. "Ben her gece yatmadan 10 defa salavat getireceğim", "Ben, kendime hedef koydum, her ay 1000 defa estağfurullah çekeceğim", "Ben hayırlı bir alışkanlık edinmek istiyorum, evden çıkarken 10 defa Hasbünallâhu ve ni'mel vekîl deyip bir Ayet'el Kürsî okuyup, Allah'ın himayesini ümit ederek kendimi ona teslim ederek çıkacağım" diyebiliriz ama " 237 defa ya Vedûd diyen sevdiği kişiye kavuşurmuş" deyip bunu bu şekilde okumak Allah'ın iradesini ve imtihan sırrını hiçe sayması açısından tehlikelidir. İstediği şeye ulaşmak isteyen kardeşim, sen yine içinden ya Vedûd zikrini çek ama yukarıdaki tehlikeli düşünce yapısıyla değil.

Burada göstermek istediğim temel şey şudur; **sayıları garanti sonuç mekanizması gibi görmek yanlıştır.**

Rızkı veren Allah'tır. Sen hayatının her anında Allah'ı hatırlamak için zikir ve duayı hayatına yerleştirirsen; Allah'ın bir ismi de El- Bâsit'tir, rızkı dilediğine hesapsız genişleten anlamına gelir; dilerse zaten sana da istediklerini dünyada verir.

Sevgili kardeşim, sana, dünyalık geçici şeyler istemekten daha çok rabbimizin rızasını kazanmaya odaklanmayı tavsiye ediyorum. O'nun rızasını kazanırsan her şey senin olur zaten.

Seni yokluktan çıkarıp var edenin, sana güzel suret verenin, seni farkında olduğun, olmadığın sayısız nimetlerle donatanın, seni farkında olduğundan çok çok daha fazla sevenin, senin anandan babandan eşinden dostundan daha fazla düşünen rabbinin rızası olmadan bütün kâinata sahip olsan ne anlamı var?

ZİHNİ TEMİZLEMEK

Bizler biyolojik canlılarız. O sebeple ani kararlarla büyük değişimlere bir anda girmemiz gerçekçi değil. Bütün hayatını haram alışkanlıklarla ilerletmiş zihinlerin iki mantıklı sözle bir anda tüm dünya bakışını değiştirmesini bekleyemeyiz.

Hali hazırda din içerisinde olan birisi bile bazı haram alışkanlıklardan top yekün sıyrılamamış olabilir. Peki, güzel değişimler yaşamak, hayırlı alışkanlıklar kazanmak isteyen birisi ne yapabilir?

Öncelikle samimiyetle Allah'a yönelmesi ve bu halini ona sunması gerekir. Bütün hayırlar Allah'tandır. Sonrasında yapabileceği fiili duası ne olabilir diye bakarsak; önce insan beyninin nasıl çalıştığına bakmalıyız.

Beynimizdeki faaliyetler nöronlar aracılığı ile gerçekleşir. Nöronlar adeta bir örümcek ağı gibi birbirine bağlanarak yeni yollar oluşturur bu yeni bağlantılar sayesinde insan da olayları, durumları, duyguları birbiriyle eşlemiş olur. Öğrenmek de özünde bu şekilde gerçekleşir. Eğer bu bağlantılar koparsa buna da unutmak diyebiliriz. Büyüdüğümüzde bazı anlarda burnumuza gelen ev salçası kokusu ya da bisküvili bir pastanın tadı, nasıl annemizin yemeklerini hatırlatıyorsa ve özlem duyuyorsak, duyduğumuz eski bir şarkı bizi nasıl eski anılarımıza götürüyorsa bu ve bunun gibi her şey tamamen beynimizdeki nöronların oluşturduğu bağlantıyla alakalı.

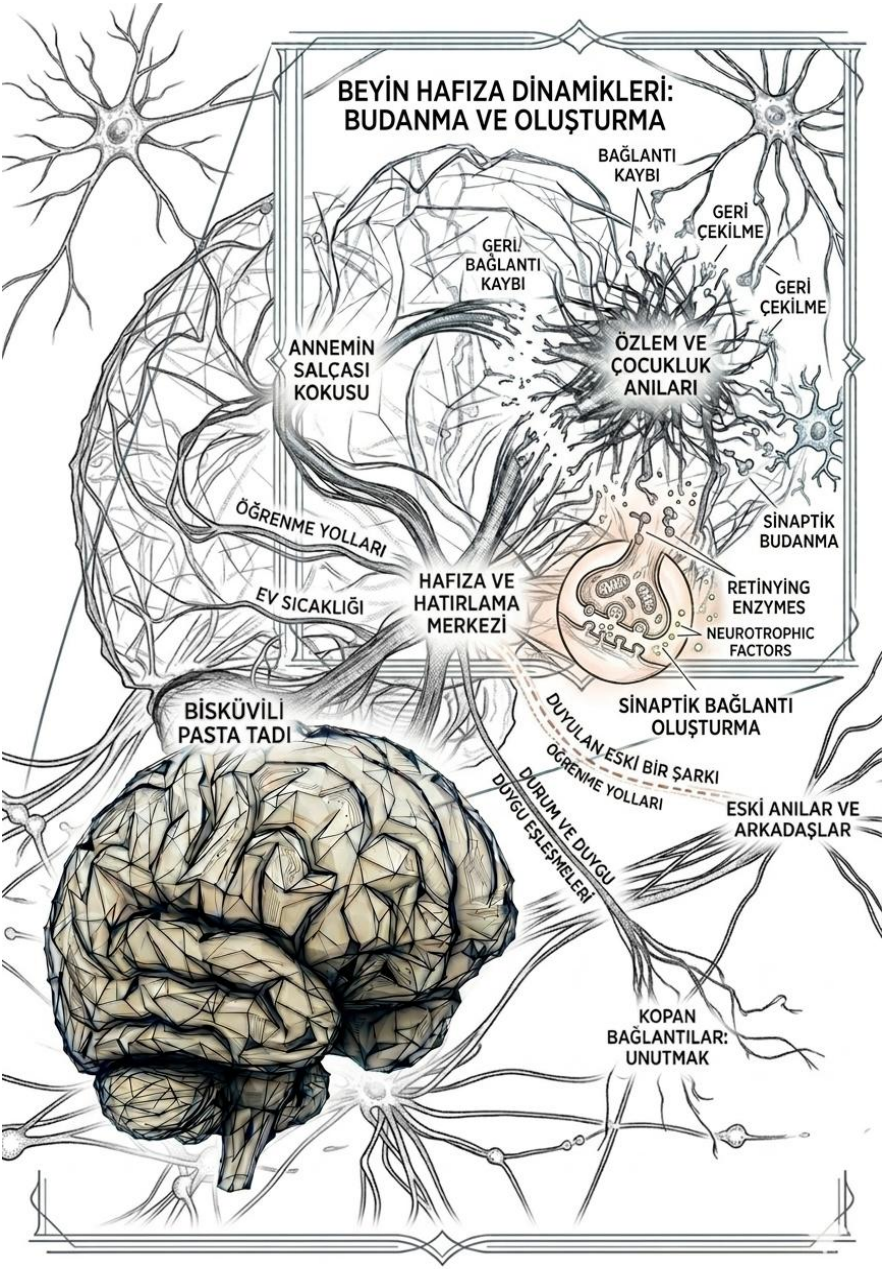
BEYİN HAFIZA DİNAMİKLERİ:
BUDANMA VE OLUŞTURMA
BAĞLANTI KAYBI
GERİ ÇEKİLME
GERİ BAĞLANTI KAYBI
GERİ ÇEKİLME
ANNEMİN SALÇASI KOKUSU
ÖZLEM VE ÇOCUKLUK ANILARI
ÖĞRENME YOLLARI
SİNAPTİK BUDANMA
EV SICAKLIĞI
HAFIZA VE HATIRLAMA MERKEZİ
RETİNYİNG ENZYMES
NEUROTROPHIC FACTORS
BİSKÜVİLİ PASTA TADI
SİNAPTİK BAĞLANTI OLUŞTURMA
DUYULAN ESKİ BİR ŞARKI
ÖĞRENME YOLLARI
DURUM VE DUYGU
DUYGU EŞLEŞMELERİ
ESKİ ANILAR VE ARKADAŞLAR
KOPAN BAĞLANTILAR: UNUTMAK

Eğer kendimizi değiştirmek istiyorsak yeni bağlar oluşturmalı eski bağlardan da kurtulmalıyız. Günümüz psikoloji biliminin ulaştığı verilere göre bir alışkanlık zincirinin yani burada bahsettiğimiz nöron bağlarının kırılması 40 günde gerçekleşiyor.("Yeni bir alışkanlık için 66 gün gerekir" şeklinde bilgiler de mevcut. "Alışkanlıklar tamamen kopmaz ama geri çekilir, zayıflar, çok uzun zaman sonra tetiklenebilir" şeklinde bahsedenler de mevcut.) Yani bir alışkanlığa dair bağlar beyinde 40 gün tetiklenmezse aslında o alışkanlıktan kurtulmaya başlıyoruz. Durum böyleyken, bir alışkanlık bağlantısının oluşturmuş olduğu, iletişim kurduğu bir iki tane değil belki 40-50 tane farklı bağ olabilir. Örneğin sigarayı bırakmak isteyen birisi 40 gün sigara içmeyebilir ama bulunduğu yerde sigara dumanını hala pasif soluyor olabilir ve kokusal bağlantıları hala birbirine tutunuyor olabilir ya da şekeri bırakmak isteyen birisi 40 gün şeker yememiş olabilir ancak sosyal medyada hala tatlı tarifleri seyrediyor olabilir ve bu durum beyindeki bazı bağların aktif kalmasına sebep olabilir.

Bu anlatılanlar ışığında haram ve helal alışkanlıklarımızı da düzenlememiz aslında mümkündür. Kurtulmak istediğimiz bir haram var ise onunla alakalı her şeyden uzaklaşarak aslında kendimizi temizleyebiliriz. Gerektiğinde cesur kararlar alarak görüştüğümüz insanları değiştirebilmeliyiz. Gerektiğinde gözlerimizi yere çevirerek yürüyebilmeliyiz. Güzel alışkanlıklar kazanmak istediğimizde bunun için küçük ama sürekli adımlar atarak yeni bağlantıların yavaş yavaş oluşmasını sağlayabiliriz. Mesela kendimize bir hedef koyabilir, her gün yatmadan önce bir Ayet'el Kürsî okumak, her yemeğe başlarken "Bismillah" demeyi kendimize hedef koymak, ayda bir kere Cuma namazları dışında camiye gidip cemaatle namaz kılmak gibi küçük ama sürekli

adımlar atabiliriz. Burada en önemli olan şey süreklilik kazanmaktır.

Öyle bir süreklilik kazanın ki sizi tanıyan kişiler: ”O her zaman yatmadan önce bir sayfa Kur’an kesin okur“ diyebilsinler.

Bu şekilde attığınız küçük adımlar, ilk öncesinde Allah’a samimi yönelişinizle birlikte sizi tahminlerinizin çok ötesine götürecektir inşallah. Siz Allah rızası için bir adım atarsanız, âlemlerin rabbi olan sizi en çok seven Allah emeklerinizi karşılıksız bırakmayacak sizi on belki yüz belki bin adım ileriye taşıyacaktır. Allah’ın bir ismi de El-Mukaddim’dir; dilediğini öne geçirendir.

Zihinlerimizdeki vesveselerden de haram düşüncelerden de bu şekilde kendimizi Allah’ın izniyle koruyabiliriz. Öyle ki Allah’ın bir ismi de El-Ğafur’dur; günahları gözlerden gizleyendir; dilerse, kendisine ihlasla (gönülden bir samimiyetle) yönelen sevdiği kulları eski günahlarını hatırlayıp üzülmesin diye zihinlerden o anıları da silebilir.

SAHİP OLDUĞUMUZ HER ŞEYİN ALLAH'IN İKRAMI OLMASI

Allah'ın bir ismi de El-Mâlikü'l-Mülk'tür. Mülkün sahibi yalnız Allah'tır. Bana rağmen dünyaya o kadar dalıyor ve kendimizi kaybediyoruz ki bu gerçeği de unutuyoruz.

Allah yaratıp bizim faydalanmamız için sunduğu bedenimizi, evimizi, arabamızı, bağımızı, bahçemizi, eşimizi, çocuğumuzu, anamızı, babamızı öyle bir sahipleniyoruz ki bize bunu veren yaratıcımızı unutuyoruz. "Ben dişimle tırnağımla geldim buralara!" diyoruz. "Bu evi ömrüm boyunca çalıştım ben aldım" diyoruz. "Yaptım oldu!!" diyoruz ve büyük bir yanılgı içinde boğulup giderken farkında bile olmuyoruz. İnsan çabası her zaman rızkı garantilemez. Elde edilen rızık da her zaman hak edilmiş sonuç değildir.

Bir adam sosyal medyada göbeğini hoplattı diye fenomen olup bir anda milyarder olurken, 3 üniversite bitirmiş adam asgari ücretle geçim derdi çekiyorsa burada bir gariplik yok mu? 3 üniversite bitiren ya da sabahtan akşama kadar çalışan kişinin daha çok varlık sahibi olması gerekmez mi? Demek ki rızkı kontrol eden birisi var. Dilediğine zahmetsizce hesapsız şekilde rızık verirken dilediğine rızkı kısıyor.

Objektif bakışla bakıldığında boylu poslu dalyan gibi sporcu bir kişi yapayalnızken, çok da gösterişli görünmeyen birisinin eşi çocukları, bir sürü arkadaşı var.

Hayatı boyunca aldığı kaloriye yediği besinlere dikkat etmesine rağmen bir sürü hastalıkla savaşan ya da genç yaşta ölen insanlar varken, 90 yaşına kadar her gün günde 2 paket sigara ile 10 şekerli 10 bardak çay içen amcayı haber yapıyoruz.

Anlamalıyız ki rızkın asıl sahibi Allah'tır. O sebeple elimizdeki sağlığı, malı mülkü sanki kendimiz kazanmışız gibi kendimizden bilmemek, kaybettiğimiz zaman da kendimizi paralamamak çok önemli. Kazandıklarımız da kaybettiklerimiz de elimizde olanlar da elimizden alınanlar da aklınıza gelen ne varsa hepsi bir imtihan aracıdır.

Nimetin Allah'tan geldiğini bilmek de yetmez. Olgun bir şekilde şükrünü etmeli ve gelen nimeti de yine kendimize

bağlamamak daha sağlıklı olacaktır. Mesela bir nimet geldiğinde “ Geldi çünkü ben 10 gece teheccüd namazına kalkmıştım bunu kendi ibadetimle ben hak ettim” dersek bu sefer de “ucb” denilen amele güvenme, ameliyle iftihar etme yanlışına düşüyor olabiliriz. Zira hayır tamamen Allah’tandır o sebeple kişinin güzel ameller ediyor olması da Allah’ın bir ikramıdır.

Allah El-Vehhab’dır, dilediğine rızkı sınırsız verir.

Gerçek bir olay; aynı arazide aynı şartlarda aynı şekilde yan yana ekilip biçilen iki mısır tarlasından birisi gösterişli ürünlerle dolup taşarken diğer tarlanın ürünleri çorak kalmış ve hasat alamayan çiftçinin iki tarlanın ortasındaki ürünler arasındaki farkı hayretler içinde kalarak gösterirken sitem ettiği videosu sosyal medyada viral olmuştur.

BAZI PSİKOLOJİK RAHATSIZLIKLARIN ASLINDA VÜCUDUN YARATILIŞA AYKIRI KULLANILMASINDAN KAYNAKLANMASI

Aciz insan tarafından üretilen basit bir ürünün bile bir kullanma şekli varken hatta ürün karmaşıklaştıkça kullanırken dikkat etmemiz gereken şeyler de artmaya ve kullanma kılavuzu büyümeye başlarken, yaratıcının bize emanet ettiği bedenlerimizi gelişi güzel kullanmanın problem oluşturmayacağını düşünmek makul olmayacaktır.

Güncel dünya algısında insanların fiziksel bir dünya yapısına hapsedilmeye çalışıldığını görüyoruz. Çoğu kişi çevresini anlamaya çalışırken sadece tek bir tekniği kullanmayı daha akılcı zannediyor; deney-gözlem.

İnsanlığın kendi içinde yaşadığı bu çelişkiyi göremiyor olması çok ironik. Hem görmediğim şeye inanmam diyor hem de enerji dalgalarını hayatının her anında kullanıyor. “Cinlere, meleklere inanmıyorum çünkü görmüyorum” diyor ama Wi-fi kullanıyor. Wi-fi da bir enerji. Cinler melekler de bir enerji formu özünde. Sonra da kişi bu sefer savunmaya geçiyor ve diyor ki “ Ama wi-fi enerjisini teknoloji artık görüp yönetebiliyor o yüzden artık wi-fi teknolojisine inanıyorum”. Elbette meleklerin enerjisiyle şu an ölçülebilir olan wi-fi enerjisi aynı olamaz. Göstermeye çalıştığım nokta “görünmeyen şey yoktur” demek doğru değildir.

Hicret'in 8. yılında (Miladi 629) Bizans'a karşı gerçekleşen Mute Savaşı zamanında Peygamber Efendimiz (sav), orduyu Medine'den uğurlarken komutanları bizzat şu sırayla tayin etmiş ve birinin şehit olması durumunda görevi diğerinin devralmasını emretmiştir: Zeyd bin Harise (Peygamberimizin azatlısı ve evlatlığı), Cafer bin Ebu Talib (Hz. Ali'nin ağabeyi), Abdullah bin Revaha (Ensar'ın önde gelen şairlerinden) Eğer bu üçü de şehit düşerse, Müslümanların kendi aralarından birini seçmesini istemiştir.

Peygamber Efendimiz, savaşın gerçekleştiği Mute mevkiinden (bugünkü Ürdün sınırları içinde) yüzlerce kilometre uzakta, Medine'de bulunmasına rağmen, Allah'ın izniyle savaş meydanını anlık olarak ashabına anlatmıştır. Bu olay hadis kaynaklarında şöyle aktarılır:

Peygamberimiz gözyaşları içinde minbere çıkmış ve şöyle buyurmuştur: "Sancağı Zeyd aldı ve şehit düştü. Sonra Cafer aldı, o da şehit düştü. Sonra Abdullah bin Revaha aldı, o da şehit düştü..."

O zamana gidelim sevgili kardeşim. Görmediğim şeye inanmam diyen inkârcıları düşünelim. Peygamber Efendimiz'in (sav) kilometrelerce uzaktan sanki görüyormuş gibi anlatmasını sence kabul etmiş olabilirler mi? "Görmediğim şeye inanmam" diyen zihin yapısına bugünün teknolojisini gösterseydik, kilometrelerce uzakta olan şeyleri görüntü halinde elimizde canlı canlı görebildiğimize şahit olduğunda ne kadar şaşırırdı değil mi?

İşte aynı şekilde şu an melekleri ve cinleri göremiyor olmamız tamamen bizim onları görebilecek teçhizata sahip olmamamızdan kaynaklanıyor.

Özetle göstermek istediğim şey şu ki senin şu an melekleri cinleri göremiyor olman, onların var olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Senin amellerini kaydeden melekleri inkâr ediyor olman, bir sınavın içinde olduğunu inkâr ediyor olman, öldükten sonra hesaba çekilmeni engellemeyecek.

Bu sebeple dünya önce fizik kurallarının hala tam olarak açıklayamadığı bir âlemde olduğunu kabul etmelisin. Kabul etmelisin ki "göremediğin" ruhunun ihtiyaçları olduğunu ve bu ihtiyaçların da karşılanması gerektiğini, karşılamazsan ahirette yaşayacağın sıkıntılar bir kenara Dünya'da da bir sürü problem yaşarsın.

Mesela düşünsene, insan neden depresyona girer? Kitaplara bakınca sebep olarak yaşam olayları (yas, boşanma), kronik hastalıklar ve yoğun stres gösteriliyor. Elbette dünyevi koşulları asla görmezden gelemeyiz ancak senelerce devam eden kronikleşen bu rahatsızlıklar aslında ruhun yaratılışına, fıtratına, kullanım kılavuzuna aykırı kullanımından da kaynaklanabileceğini düşündüğümüzde hiç uyumsuz gözükmüyor.

Ruhsal hastalıkların en üst başlıkta temel tetikleyeni "stres" olarak gösteriliyor. Peki, iyinin de kötünün de hayrın da şerrin de Allah'tan geldiğini bilen bir insan, bunu içselleştirmiş bir Müslüman inançsız birisi kadar strese girer mi? (Asla strese girmez

diyemeyiz, Peygamber Efendimiz (sav) bile içinde onu rahatsız eden hislerden sürekli Allah'a sığınmıştır.)

Günümüzde trend olan "overthink" (aşırı düşünme) rahatsızlığı yaşayan inançsız birisini düşünelim. Henüz başına gelmemiş belki de hiç karşılaşmayacağı senaryoları sürekli kafasında tekrar tekrar yaşayan inançsız birisinin yaşadığı zorlukla Allah'a tevekkül eden, elinden geleni yaptıktan sonra sonucu kontrol etmeye çalışmayan bir Müslümanın kafa rahatlığı bir olabilir mi?

Depresif şekilde sürekli geçmişteki ayrılıklarını kafasında canlandıran bir inkârcı insan ile zihni boş kaldığında geçmişe kafayı takmak yerine "Allah Allah" diye zikir çekerek zihnini meşgul eden, zihni zikirle meşgulken başka bir şey düşünemediği için de geçmişine takılı kalmış inançsız biri gibi acı yaşamayan bir Müslümanın durumu bir olabilir mi?

Amacım asla modern ilimleri görmezden değil. Hatta gerçek bir Müslüman modern ilimlerde de diğer toplumlardan önde olmaya çalışıp çabalamalıdır. Burada göstermeye çalıştığım şey Allah'ın ve peygamberin bize gösterdiği yolun aslında fıtratımıza en uygun, en faydalı yol olduğudur. Samimi inanç sisteminin bazı psikolojik rahatsızlıklarda kişiye avantaj sağlayabileceğidir. Biz insanlar olarak bir şeyleri sürekli tekrarlayabilme özelliğimizi zikir için değil de geçmişe takılı kalmak için kullanırsak, acizliğimizi kabul edip kendimizi Allah'a bırakmak yerine asla kontrol edemeyeceğimiz şeyleri kontrol etmeye kendimizi zorlarsak, gözümüzle görmediğimiz için varlığını inkâr ettiğimiz ruhumuz bir yerden patlak verdiğinde de sıkıntı kaçınılmaz olacaktır.

“Dindar insanlar da depresyona giriyor o ne olacak?” Dünyevi sebeplerden tamamen kopmak bizi yanlışa sürükler bunu kenara not düşerek; bir noktada iman zayıflığından kaynaklanıyor da olabilir diyebiliriz. Her Müslümanı sporcu gibi düşünürsek; her sporcu 200 kg dünyevi stres kaldıramayabilir, bünyesinde geliştirdiği imanı ölçüsünde bazı mümin malıyla imtihan olurken bunu kaldırabilirken evladıyla imtihan olurken zayıf düşebilir. Tam da bu sebeple “inandım” demekle sorumluluktan kurtulamayız. İmanımızı sürekli beslemeye ve güçlendirmeye devam etmeliyiz. Tekrar hatırlatmakta fayda görüyorum çünkü unutabiliriz; bu konularda dinde garantici bir sistem yoktur, bahsedilen konular imanın kişinin psikolojisinde oluşturduğu avantajlar şeklinde ele alınmalıdır.

“Ben inanmıyorum, bu zamana kadar da hiç sıkıntı çekmedim, başım bile ağrımadı” diyen olursa da; Bütün kâinatın nuru için yaratıldığı, Allah’ın en sevgili kulu Peygamber Efendimiz (sav) dahi Taif’de saatlerce taşlanmış, her yeri kan içinde kalmışken; Firavun’un da büyük bir zenginliği vardı, bazı rivayetlere göre 400 sene başı bile ağrımamıştı. Bu gerçek üzerine düşünmeyi sana bırakıyorum güzel kardeşim.

ÇOCUĞUN HARÇLIĞI İLE ANNESİNE ÇİÇEK ALMASI

KULUN NAMAZ İLE ALLAH'IN KÂİNATINI ALLAH'A ARZ ETMESİ

Nasıl ki bir çocuk annesinin/babasının verdiği harçlıkla yine onlara bir hediye alsa anne/babanın özünde bir kazancı olmaz. Ancak ana/baba gözünde, çocuğunun harçlığını kullanma şekli ne kadar değerlidir öyle değil mi? İşte aynı şekilde kulun da Allah'ın bahşettiği zamanı, nefesi, iradeyi, bedeni yine Allah yolunda değerlendirmesi de bu duruma benzetilebilir.

İnsan namazda ayakta dururken adeta ağaçları, dağları, rükûya gittiğinde adeta hayvanları, secdeye gittiğinde adeta yerdeki yaratılmışları ve kökleri temsil eder gibidir. O kadar ilginçtir ki her secde adeta insandaki kalp tohumunun köklerini manevi bir âlemde salması ve ilerletmesi gibidir. Her namazın başlangıcında "Âlemlerin rabbi" diyerek adeta bütün kâinatı Allah'a sunmaktayız.

Görünüşte namaz kıldığı halde buna benzer samimi bir ruh halinde olmayıp, rabbinin huzurunda hala dünyalık menfaatlerini düşünen kişileri ve ibadetlerini ayrı bir kefeye koymamız gerektiğini de belirtmek gerekir.

Bir gün Peygamberimiz, namazını rükû ve secdesini tam yapmadan hızlıca kılıp bitiren birini gördüğünde şöyle

buyurmuştur: "Eğer bu kişi şu haliyle ölürse, Muhammed'in dininden başka bir din üzere ölmüş olur. Bu, namazını karganın (yere gagasını vurup) yem toplaması gibi kılan kimse gibidir." (Ebû Ya'lâ, Müsned)

Bir başka hadiste ise namazdan çalmaktan bahsedilir: "Hırsızların en kötüsü, namazından çalandır." Sahabeler "Namazdan nasıl çalınır?" diye sorunca, "Onun rükûsunu ve secdesini tam yapmaz" buyurmuştur. (Ahmed b. Hanbel, Müsned)

Bu hadisleri düşününce, patronun, amirin önünde tir tir titreyerek el pençe divan duran kişinin, namazda Allah'ın huzurunda değilmiş gibi başka hayallerde olması da hem namazdan çalmak hem de bize bu kadar ikramda bulunan rabbimize çok büyük ayıp etmek gibi değil mi?

Size her gün bir kilo altın veren bir arkadaşınız olsa, her gün her buluşmanızda ne kadar sevinçli ve dikkatli olurdunuz. Onunla buluştuğunuz anda hem minnet duyar, hem onu över hem de ona yanlış bir davranışta bulunmamak için dikkat kesilirdiniz. Böyle bir arkadaşa gösterdiğimiz ilgi ve alakayı, neden Allah'a hissedemiyoruz peki?

Ölmek üzere olsanız, neredeyse herkes, bir gün daha yaşamak için tüm servetini verirdi öyle değil mi?

Hayatta olan bazı zenginler ölmeden önce elinden geldiğince gençleşmeye çalışıyor. Gençleşmek isteyen insanlar üzerinden milyar dolarlar kazanılıyor. Bir gün fazla yaşamak bu kadar paha biçilemez. Size her 24 saatte bir, değerine paha

biçilemeyecek yeni bir gün bahşeden Allah'ın huzurunda, her namazda, bize ikram edilmiş nimetlerin ne kadar değerli olduğunu hissedebiliyor muyuz?

MUCİZEYE ALIŞMIŞ OLMAK

Allah insanlara her an o kadar çok mucize yaratıyor ki insanlar da gördüğü her şeye "doğa kanunu" deyip geçiyor. Aslına baktığımızda elmanın meydana geliş mucizesiyle, tavuğun yumurtlama mucizesi açısından hiç fark yoktur. İnsan, yumurtanın tavuktan çıktığına o kadar alışmıştır ki bunun nasıl bir mucize olduğunu göremez. Aslına bakıldığında solucan yiyip büyük miktarda kalsiyum oluşturmak, tavuktan daha çok toprakla bağlı olan bir ağaç için daha mantıklıdır, kalsiyumu topraktan çekiyor diyebilirdik. Tavuklar da elma çıkartıyor olabilirlerdi. Doğduğundan itibaren tavuğun elma ürettiğini gören bir insan buna şaşırmazdı. Tavuktan yumurta çıktığına bu sebeple şaşırmıyoruz aslında. Şu an bize gelen her şey tepe takla olabilirdi. Ağaçlardan hayvanlar çıkabilir hayvanlardan meyve sebze hasat ediyor olabilirdik. Kupkuru çöpten baklava gibi lezzetli üzümün çıkabildiğini normalleştiriyoruz, kan ve pisliğin arasından bembeyaz besleyici süt çıktığını normalleştiriyoruz. Geldiğimiz teknolojik seviyede daha sudan tuzu ayırmak için dahi devasa makinalara ve enerjiye ihtiyaç duyarken o bal gibi süt nasıl ayrışıyor sevgili kardeşim bunu üzerine düşünmek zorundayız.

Her an milyonlarca hücre ölüp yeniden doğuyor, bebek doğarken bazı hücreler kendini geri çekip parmak arası boşlukları oluşturması gerektiğini nasıl bilebilir? Kapkaranlık bir okyanus düşün, içinde milyarlarca insan olsun (hücre gibi bir şey değil düşünen bir organizma olsun diyoruz hem de) O milyarlarca insanın içinde bazı insanlar yerini tespit edip ÖLÇÜLÜ bir şekilde

kendini geri çekmesi/yok etmesi gerekse, hangi insan bilebilir ki hangi koordinatta olduğunu? Parmaklarının birbirinden ayrı olmasını normalleştiriyorsun ama o parmakların daha oluşumunda oluşan mucizelerden sadece bir tanesi bu. DNA bir yazılımdır; ancak hiçbir yazılım, bilgisayarın kendi kendine oluşmasını ve içindeki programın kendi kendine yazılmasını açıklamaz. Kodun varlığı, kodu yazanı, yazanın bilgisini ve iradesini ispatlar.

Bu mucizelere "DNA abi yaa" "Doğa kanunu bunlar tabi böyle olacak" gibi sözler sarf etmek, içinde bulunduğumuz düzenin kendi kendine meydana gelme ihtimalinin kentilyonlarca ihtimalde bir ihtimal bile olmadığı göz önünde bulundurulduğunda, akıl eden bir zihin için imkânsızdır. Bu tutarsız kaçamak düşünceler, suratına tokat gibi çarpan gerçeklere " Ben böyleyim işine gelirse" diyen kişi gibidir.

DERTLERİN ARKASINDAKİ MESAJ

Allah hikmetsiz iş yapmaz. Hayatta yaşadığın her olay, mutlaka ama mutlaka bir sebep dolayısıyla sana geliyor. Bu yüzden de yaşadığımız her durum aslında bize bir şey anlatıyor.

Sevgili kardeşim, dert Allah'ı unutup kula yönelerek anlatılmaz. (Haşa) Allah'ı kula şikâyet eder gibi başına gelenlerden dert yandığın zaman, Allah'tan değil de kuldan medet umarsan o derdine özünde derman bulamazsın. Bazen insan ders almadıkça benzer imtihanlarla daha sık karşılaşır bunu unutmamalısın. Burada anlatılmak istenen insanlarla konuşmanın yasak olması değildir, bela halinde Allah'a yönelmektir. Nitekim Peygamber Efendimiz (sav) de sahabelerle istişare ederdi.

Sıkıntıların arkasında Allah'ın olduğunu ve vermek istediği mesajı alabilenler için durum farklıdır. O kişi her dertte Allah'a daha fazla yaklaşacaktır. Kulluğunun gereği yerine getirmiş olacaktır. Kur'an'da sabredenler sürekli müjdelenirken, bu müjde haberi ile Allah'a daha fazla yönelecektir.

Sıkıntı ve belalara sabretmek kolay değildir. Ancak olması gereken tam da budur çünkü Allah (haşa) yarım yamalak iş yapmaz. İmtihan edecekse tam manasıyla, iyiyi kötüden ayırana kadar, kalplerdeki öz neyse onu çıkarana kadar kulunu sınav eder. Bu noktada bize düşen güzel bir sabırla sabretmektir. Öyle söylene söylene homurdana homurdana değil, güzelce sabretmektir, özellikle de bela ilk çarptığı anda.

Allah senin olgunlaşmanı, ruhunu yüceltmeni, emanetine sahip çıkmanı ve kurtuluşa erişmeni istiyor. Senin için en iyisini istiyor. Bu sebeple günahlarından seni kurtarmak için gönderdiği hastalıklardan, sıkıntılardan şikâyetçi olmamalısın. Aksine rabbinin seni günahlarından temizleyerek huzuruna alıyor olduğunu görmeye çalışmalı ve sabırlı olmalısın. Büyük resmi görebilsek aslında dünyada da mutlu olabiliriz.

Başına gelen musibetlerde egonu bir kenara bırakıp alman gereken dersleri almaya çaba göstermek inan çok önemli. Elbette her kulun sınavı farklıdır. Ancak ne olursa olsun önemli olan samimi bir yönelişle rabbimize yönelebilmektir.

MÜZİK RUHUN GIDASI MIDIR YOKSA GÖNLÜN EĞLENCESİ MİDİR?

Profesyonel bir müzisyen ve zamanında koristlik yapmış biri olarak bunca zamandan sonra görüyorum ki müzik aslında ruhun gıdası olmayabilir. Belki de nefsin aldığı hazzın ruhun ihtiyacıyla karıştırılmasından ibarettir.

Ses titreşimlerinin insan ve psikolojisi üzerinde etkileri olduğu inkâr edemeyiz ancak ne gibi etkileri olduğu üzerine gerektiği kadar düşünmüyor olabiliriz. Allah hayatımızdaki her şeyi bir hikmet üzere yarattıysa ve insani özelliklerin hep iki yönlü kullanılabildiğini de göz önünde bulundurursak, aslında ses titreşimlerini de Allah'ın bizden istediği şekilde kullanmıyor olabiliriz.

Elimizdeki bilgilere göre müzik yapmanın ve dinlemenin haram mı helal mi olduğuna, bizi Allah'tan uzaklaştırıp uzaklaştırmadığına göre karar verebiliriz diyoruz. Yani eğer müzik bizi harama teşvik ediyorsa haram helale teşvik ediyorsa helal diyoruz.

Ömrünün büyük kısmını müziğe ayırmış biri olarak söylemeliyim ki bence hayatımızdaki her uğraşta olduğu gibi müzik konusunda da bizi helale teşvik etmesinden çok bizi Allah'a yaklaştırıp yaklaştırmadığına bakmalıyız. Müzik dinleyip imana gelmiş namaza başlamış biri olabilir mi?..

Elbette zaman zaman psikolojik olarak zihnimizi rahatlatmaya ihtiyacımız olabilir, o sebeple dini yükümlülüklerimizi aksatmadan belki müzikle de ilgilenebiliriz

ancak belki de seslere ve titreşimlere olan ilgi ve alakamızı Kur'an-ı Kerim'e kanalize etmek hakkımızda çok daha hayırlı olabilir.

Bu konu çok tartışmalı olduğu için ve konu hakkında çok fazla yorum ve düşünce olduğundan kesin bir yargıya varmak bizi hataya düşürebilir o sebeple müzikle olan ilişkini gözden geçirmeni öneririm sevgili kardeşim.

Nasıl ki çoğu müzik zihni duraklatıp o an başka bir şey düşünmeye fırsat bırakmayarak ve tefekkür etmeyi ve derinleşmeyi engelleyerek insana bir rahatlık sağlıyor yani o anki hali unutturarak uyuşturuyor; belki de Kur'an ayetlerinin, okunduğu sırada yaydığı titreşimler de biz farkında olmadan insanın DNA'sında ve kaderinde büyük mucizevi değişimlere sebep oluyordur, kim bilir…

İSLAMİYET SKOR YARIŞI DEĞİLDİR, DENGE DİNİDİR

Kur'an-ı Kerim'de muhtelif ayetlerde "hayırda yarışmak" sözü geçiyor. Bu sözden ne anlıyoruz? Sürekli skor toplamak mı? "Şunu yaparsan 100 sevap, bunu yaparsan 1000 sevap…". Süper Mario gibi altın toplamaktan mı ibaret İslamiyet?

Bazı Müslümanlar bu sözü yanlış anlıyor. Hatta Peygamber Efendimiz sonrası bir dönem aralığında insanlar evlere kapanıp sosyal hayattan neredeyse tamamen uzaklaşmış ve kendilerini sadece ibadete vermişlerdir. Buna "zühdde ifrat" deniyor. Yani öyle bir hale geliniyor ki Allah'ın helal kıldığını da kendine haram etme hali diyebiliriz.(Haram etmek derken Allah'ın helal kıldığı nimetlerden, sanki bunlar günahmış gibi tamamen el çekmeyi kast ediyorum) Bu hal doğru bir hal değildir. Nitekim bu konuda Peygamber Efendimizin (sav) bazı sahabeleri özellikle uyardığına dair bilgiler de mevcuttur.

Adil olan Allah nezdinde, herkese çalıştığının karşılığı varsa şu bir gerçek ki yapan ile yapmayan asla bir değil. Teheccüd namazına kalkan ile kalkmayan arasında muhakkak bir fark var diyebiliriz. Ancak bu kendimizi uykusuz bırakacak kadar, sosyal sorumluluklarımızı aksatacak ölçüde olmamalı.

Bazı insana neden namaz kılmadığı sorulduğunda "İşten güçten vakit bulamıyorum" diyor. Söylediklerimde bunu kastetmiyorum. Bizim asli işimiz önce Allah'a kul olmak. Ondan

sonra dünyevi sorumluluklara yönelmektir. Allah'a kulluk; ibadetlerimizle birlikte, dünyevi sorumluluklarımızı da kapsar. Burada kilit kelimemiz " denge" .

Farzlardan sonra üzerimize düşen sorumlulukların yerine getirmesinin nafile ibadetlerin önüne geçeceğine dair İslam hukukunda kabul edilmiş durumlar mevcuttur.

Bu şu demek; teheccüd namazını kıl ama kendini uykusuz bırakma. Vakit namazlarını kıl ama eşini, çocuğunu ihmal etme. Sağlığını hiçe sayarak nafile oruç tutmak için kendine zulmetme. Allah'tan korkan insanlara doğru nasihatlerde bulun ama insanlara baskı yapma. Kur'an oku ama sesinle etrafını rahatsız etme. Sadaka ver ama kendini muhtaç hale sokma, güzelce abdest al ama suyu israf derecesine getirme.

Hayırda yarışmanın en güzel yolu dünyaya daldığımız zaman aralıklarını mümkün oldukça ahiretimizi inşa etmeye ayırmakla olabilir kanaatindeyim. Bu da alışkanlıklarımızı ve konfor alanımızı terk etmekle mümkün olabilir.

Farzlarını yerine getiren iki Müslüman kişi için gece yarısı film seyrederken uyuyakalıp sabah namazını kaçırıp kaza namazı kılmak da bir seçenek, yatsı namazından sonra teheccüde kalkabilmek için vakitlice yatmayı tercih edip teheccüd namazından sonra Allah'a tövbe istiğfar etmek de bir seçenektir. İşte yarışmanın en ince noktaları da aslında buralardır diyebiliriz.

NEYE İHTİYACIMIZ OLDUĞUNU BİLDİĞİMİZİ ZANNEDİYORUZ

Köpek besleyenler bilirler; sürekli hayatta kalmaya çalışır gibi davranırlar. Yemeklerini hırsla hapur hupur yerler. Bir şey istediklerinde hoplayıp zıplar etrafta koşturur havlarlar. Aslında sahibi olarak biz onun mamasını da suyunu da eksik etmeyiz. Onun neye ihtiyacı olduğunu biz biliriz ama onlar kendilerinin neye ihtiyacı olduğunu bilemezler ve sürekli bir can havli içindedirler.

Biz insanlar da o kadar hırslıyız ve dünyaya o kadar hevesliyiz ki "makam" diyoruz, "para" diyoruz; aç kalıp öleceğiz zannediyoruz ve iştahımızın kurbanı oluyoruz ama farkında değiliz. Elbette insan akıl ve irade sahibidir; ancak çoğu zaman arzularını ihtiyaç zanneder.

Dua deyince insanlar hemen dünya için bir şeyler istemeye başlıyorlar. İstedikleri olmayınca da isyan ediyorlar. Hal bu ki rabbimiz bizim neye ihtiyacımız olduğunu bizden çok daha iyi bilir. Sen sana ev ve arabanın ya da sevdiğin o kişinin sana iyi geleceğini zannederken ihtiyacın olan belki seni kurtaracak şeyin, Allah'a yönelmek olduğunu anlamaktır. İşte bu sebeple de Allah sana senin istediklerini vermeyebilir hatta karşına musibetler çıkarabilir. Korkma Allah kulunun rızkına kefildir. Eğer Allah isterse nasibine kim engel olabilir? Eğer Allah istemezse kim seni istediğin şeye ulaştırabilir?

Dua etmek insanın aciz olduğunu kabul etmesi, Allah'ın kudretini, zenginliğini tasdik etmesi anlamına gelir. O sebeple

dünyalık istemek yanlıştır diyemeyiz. Ancak ahiret için istemek daha mantıklı değil mi? Kur'an'da "Kim ahiret kazancını (ekini) isterse, onun kazancını artırırız. Kim de sadece dünya kazancını isterse, ona da ondan veririz, fakat onun ahirette hiçbir nasibi (payı) yoktur" der. Bu ayeti göre göre hala ben ille de dünya isterim diyen olursa bu da bir seçimdir. Her kişi kendisi bilir.

Kul olarak bizim üzerimize düşen ahireti öne koyarak dua etmek ancak asıl hayrın ne olduğunu Allah'a bırakarak istemektir. Sonrasında da Allah'ın takdir ettiği imkânlara rıza göstermek, sunulan imkânlarda en doğru olanı seçebilmek, Allah'a yönelebilmek, Allah'a güvenebilmek, Allah'a teslim olabilmektir.

Söylemesi dile kolay bu durum gerçek hayatta sancılıdır. Unutmayalım ki Kur'an : " Mutlu olanlar cennetedirler" diyor, dünyadadırlar demiyor. Dünya hayatında daha çok huzur ve sakinlik bize yoldaş oluyor.

İĞNEDEN KORKMAK

Bir gün köpeğimin tırnaklarını keserken düşünceye daldım. Ben onun canı yanmasın diye iki büklüm elimden geleni yaparken durumun farkında olmadığı için sürekli patilerini korka korka kendine çekmeye çalışıyordu. Ben o rahat yürüsün, canı yanmasın diye uğraşırken o her kesme anında ince ince ağlama sesleri hatta tam kesme anında canı yanmamasına rağmen ani çığlıklar atıyordu.(Bakınız Dramatik Husky)

Biz de aslında rabbimizin bizi temizlemek, uyarmak, mertebe yükseltmek için gönderdiği imtihanlardan bu şekilde korkuyoruz. Bir sıkıntı daha gelmeden dertlenmeye, uykularımızı kaçırmaya ortayı velveleye vermeye başlıyor kendimizi hasta olmadan hasta ediyoruz. Ne yazık, bazen rabbimizin bu ikramlarına karşı ona kötü niyetler atfediyoruz (haşa). Elbette Allah bütün eksikliklerden uzaktır. Allah **bir insan gibi** üzülmez, kızmaz, darılmaz. (Göz önündeki bazı kişiler darılacağını söyleyebilir, DARILMAZ. Darılmak bir eksikliktir, Allah'ta hiçbir eksiklik yoktur). Allah'ın gazabı ve rızası vardır; ancak bunlar insanlardaki eksik duygular gibi değildir, adaletinin gereğidir.

Bu anlattığım durum beni çok hüzünlendiriyor. Allah sen sonsuz azaba girme diye seni temizlemek kendine yöneltmek için ikramlar sunarken, büyük resmi göremeyen kul gelsin Allah'a ve ikramlarına burun kıvırsın, hatta (haşa) Allah'a kötü zanda bulunsun. "Bu adalet mi?" gibi sözler sarf etsin. Çok nankörüz ve rabbimize asla gerektiği şekilde yaklaşamıyoruz, çok üzücü, çok.

Allah daima kulu için en hayırlısını ister bunu unutma kardeşim. Başına bir sıkıntı geldiğinde de (haşa) Allah'ın kararlarını kötü zanla yorumlama. Kibri bırak. Teslim ol. Bak her şey ne kadar güzel olacak.

İğneden korkma, acı geçicidir, şifa kalıcı.

Sonsuz mutluluğa ulaşmak için…

Sonsuz.

Bitmiyor.

Sıkılmak yok.

Kötülük yok.

Kalp kırıklıkları yok..

Sana haksızlık edenler yok..

Dert yok.

Tasa yok.

Mutluluk..

Sonsuz.

Sonsuz…

…

TARLAYI, VERENDEN BİLMEMEK

Düşün ki orta çağda bir krallık var. Kral o kadar varlıklı ki bütün halkına ayrı ayrı araziler veriyor. Kimine büyük araziler veriyor kimine de sadece evinin önü kadar veriyor ama istisnasız herkese ekip biçebileceği karnını doyurabileceği kadar bir toprak veriyor. Tarlası küçük olan bazı kişiler de tarlası büyük olan kişilerin tarlasında çalışarak kendi erzaklarını çeşitlendiriyor çoğaltıyor.

Hayatında hiç kralı görmeden büyümüş bir genç adam var bu ülkede. Aile içinde toplum içinde laf arasında kralın adını duyuyor ama kendisini hiç görmemiş. Annesi babasından ne öğrendiyse o şekilde işçilik yapıyor, ana babası çocuğa diyor ki "git şu patronun yanında çalış, eğer onun dediğini ikiletmezsen tarlasını

sana bırakır". Çocuk da büyük tarla sahibi bir patronun tarlasında çalışarak kendi tarlasını edinme hayalleri kuruyor.

Bu genç adam her ay sonunda patronundan bir miktar altın alıyor. Kendi tarlasını bir an evvel almak için de patronu ne derse yapıyor. Hatta patronun özel işlerini bile yapıyor. Patronun evini temizliyor, sırtına kese atıyor, tarla işinin dışında patronun özel işlerini dahi görüyor.

Bu durumu gören patron da çocuğa tarlayı verecek olanın kral olduğunu söylemeden ve istifini bozmadan çocuğa tarla vereceği vaadiyle çocuğu kullanmaya devam ediyor.

Yıllar geçiyor. Kendi tarlasını edinme hayalleri kuran genç adam bir türlü hakkı olanı alamadığı için patronuna durumu açıyor. Patron da çocuğa tarla vermeyeceğini söyleyip çocuğu kovunca

çocuk da “Nasıl sen bana yalan söylersin” deyip patronun kolunu bacağını kırıyor. Böyle yapınca patronun ailesi de çocuğa saldırıyor derken asayiş bozuluyor.

Bu durum kralın kulağına gelince kralın ne yapmasını beklersiniz?

Kral, çocuk ortada düzeni sağlayan birisi yok zannedip, kralın adaletini yok sayıp kendi adaletini kendisi sağlamaya çalıştığı için, çocuğu zindana atacaktır.

Kralın tarlasını bile bile kendi malı gibi gösterip insanlara zulmettiği için de patronun kellesini uçurmak haktır çünkü arazi sahibi olmadığını bile bile zulmetmiştir. Tarla sevdasına kapılıp malı babalarından bilen zalim patronun çocuklarının elinden de verdiği tarlayı alıp hepsini sürgüne gönderecektir.

Zindandaki hakkı yenen çocuk cezasını çekip, aklı başına gelince de, kral bu çocuğu huzuruna alır ve ona ülkenin sahibi olduğunu, tarlaları kendi dilediği şekilde paylaştırdığını, ülkenin bir kralı yokmuş gibi asayişi bozmanın sonuçları olacağını, kralı yok saymanın cezasının kellesinin uçması olduğunu tek tek anlattıktan sonra eğer çocuk krala karşı gelecek olursa onun da kellesinin gitmesi gerekir.

Çocuk bağışlanma dilerse, hatasını anlarsa ve kralının tahtının dibinden ayrılmamaya ve ona hizmetkâr olacağına söz verirse Kral da ikram sahibidir, dilerse çocuğa şövalyelik unvanı verip kendisine ait bir kale ve arazi atayabilir.

…

Allah kulunun rızkına kefildir.

Allah dilediğine hesapsızca verir, dilediğinin rızkını kısar.

Kul, mülkün gerçek sahibi olan Allah'a değil de sebeplere (çok çalışmak, patron, aile, arkadaş..) el açarsa, Allah da o kul neyden medet umduysa onun eliyle kulu cezalandırabilir.

Allah'ın verdiği nimetleri kendi çabasından ve başarısından geldiğini zanneden bir kul, Allah'a karşı büyük bir saygısızlık, cahillik ve nankörlük içindedir. Allah'ın tokadını yahut azabını üstüne çekebilir.

Bununla birlikte Allah sonsuz rahmet, merhamet ve bağışlayıcılık sahibidir. Dua edenin duasına cevap verir.

Kul tövbe edip kendisine yönelirse, Allah çok affedici olduğunu söylemektedir, sevgili kardeşim.

DÜNYA'NIN EN GÜZEL YEMEĞİ DE OLSA TABAKTA PİSLİK VARSA O YEMEK YENMEZ

Şu gerçektir ki eğer sen samimiyetle Allah'a yönelirsen Allah kulunu yalnız bırakmaz. Kişi Allah yolunda, Allah'ın ona ikram ettiği şeyleri harcarsa Allah muhakkak karşılığını kat kat verir.

Mal, şehvet, konfor, zaman, enerji Allah yolunda ihlasla sarf edilirse mümkün değil ki Allah daha fazlasını o kula ikram etmesin. Bu her zaman 1 lira sadaka verince 100 lira olarak dönmeyebilir. Bazen de ebedi hayatta seni yüceltecek bir imtihan olarak da geri dönebilir.

Unutmamamız gereken şey kesinlikle ihlas ve teslimiyettir. Eğer sen sadakayı başkaları senin sadaka verdiğini görsün diye veriyorsan geçmiş olsun. Yaptığın iyiliği ondan gelebileceğini umduğun başka bir menfaat için yapıyorsan nerede kalır samimiyet?

Allah yolunda samimi olarak yürümeye çalışmak aynı zamanda Allah'ın "Yaklaşma" dediği yoldan uzak durmak da demektir. Sen 100 ihtiyaç sahibini doyurdun ama yolda yürürken gözlerinin kopçası yoksa (Yani harama bakmaktan çekinmiyorsan) buna tam manasıyla gönülden samimiyet diyebilir miyiz?

Dışarıda arkadaşlarına iyilik ediyorsan ama eve gelince eşine anlayışlı olmuyorsan burada samimiyetten bahsedebilir miyiz?

"Allah'a inanıyorum, namazlarımı kılıyorum" derken ağzından küfür kıyamet eksik olmuyorsa burada samimiyetten bahsedebilir miyiz?

"Ben hacca gittim, ömrümü İslami kitaplara verdim" deyip gözünün önündeki zulme sessiz kalıyorsan samimiyetten bahsedebilir miyiz?

İman muhteşem bir yemek tabağına benzer. Bütün gıdaların en güzelini en güzel şekilde pişirip tabaklasan dahi eğer tabağında bir pislik varsa küçük de olsa bütün yemeği tadını da görüntüsünü de bozup, yenilmez hale getirecektir.

Peygamber Efendimizin (sav) de ibadetlerini çokça yapan ancak ağzından kötü sözler çıkan bir kadın hakkında "o kadın cehennemliktir" dediği hadisi arayıp okuyabilirsiniz.

Kalplerde olanı yalnız Allah bilir elbette ancak kendimizi de kandırmamamız lazım çünkü rabbimiz ne diyor?

"…Öyleyse kendinizi temize çıkarmayın (kusursuz görmeyin). O, kimin takva sahibi olduğunu en iyi bilendir."

(Bakınız: Tövbe istiğfar ile Allah'ın kulunu tertemiz yapması)

ALLAH'I HATIRLAMADAN KANA KANA İÇİLEN SU ŞEHVETTİR

Şehvet deyince aklımıza sadece cinsel arzular geliyor. Aslında sadece bununla sınırlı değil. Allah'ın ikramlarını yaşarken, rabbimizi unuttuğumuz her an aslında nimetlerin lezzeti arasında boğuluyoruz.

Ben dünya hayatını bir okyanusa benzetiyorum. Hepimiz içinde durduğumuz dünya okyanusunun güzelliklerine dalıp o kadar uzun süre, Allah'ı hatırlayarak, onunla buluşarak nefes almayı, unutuyoruz ki farkında değiliz. Ruhumuz gitgide boğulup ağırlaşıyor, ağırlaştıkça da suyun dibine daha çok batıyor. Battıkça o dünya hayatının basıncı altında eziliyor eziliyor ve helak olup gidiyor.

Nefes almak zorundayız sevgili kardeşim. Sonsuz mutluluğa erişmek istiyorsak dünya okyanusundan kafamızı kaldırıp ruhumuza nefes aldırmak zorundayız.

Dünya işlerinin peşinde koşturduğumuzda çoğu zaman zaten istediğimizi elde de edemiyoruz etsek dahi yetinemiyoruz, tıpkı bir balık gibi ellerimizin arasında kayıp gidiyor.

Hayat da aynı şekilde. Ellerimizin arasından kayıp giderken eğer Allah'ı hatırlamazsak ve üzerimize düşen kulaçları atıp kendimizi kurtaramazsak, sonsuz mutsuz olacağız. Şaka ya da masal değil bunlar; gerçekler!

Şehvetimizin esiri olursak, nimeti bize ikram edeni unutursak, ikramlara karşı nankörlük edersek rabbimize ayıp etmiş olmaz mıyız sevgili kardeşim?

O suyun içinde çalışıp didinelim ve mükâfatımızı alıp rabbimizin cennetine girelim.

Sadece nefsimizi doyurup durmayalım, ruhumuzun da doymaya gelişmeye büyümeye ihtiyacı var.

Hepimiz göğsümüzde bir kalp tohumu ile dünyaya geldik. O tohuma ne kadar özen gösterirsek, tohum karanlık ve yorucu toprak altı hayatını bitirdiğinde o derece büyük, o derece verimli bir ağaca dönüşecektir. Yerden biten yabani ot ile bir çalı, bir çalı ile ulu bir çınar bir olmayacaktır. Toprak üstü hayatta da çınarın gördüğü âlem ile çimenin gördüğü âlem aynı olmayacaktır.

Toprak altı, dünya hayatı; Toprak üstü, ahiret hayatıdır.

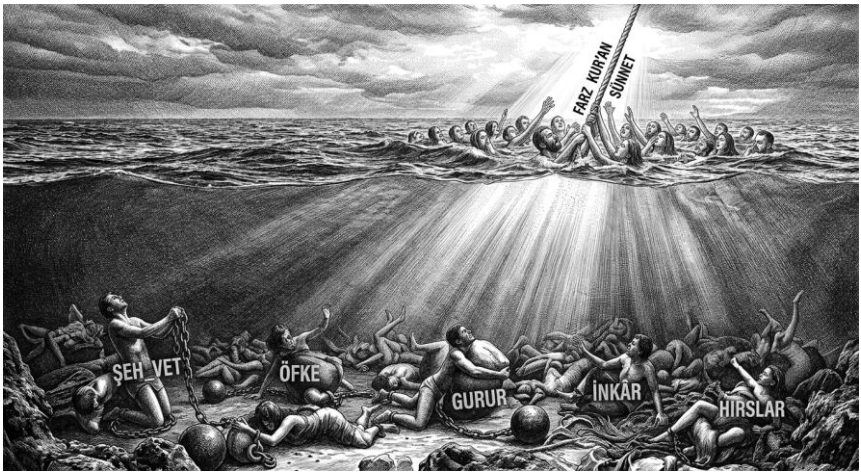

TEKRAR AŞIK OLMAK

Hayatı çok boş çok manasız gören, “yaşayıp gidiyoruz işte” diyerek dünyaya neden geldiğini unutan çok insan görüyoruz. Hele ki sosyal medya kullanıcılarının büyük çoğunluğu bu şekilde düşünüyor.

Geçen sosyal medyada gezinirken karşıma bir video çıktı. Videoda biri var ameliyattan çıkmış, yatakta uzanıyor ve narkoz etkisinde hala, başucunda da sevdiği insan ona bakıyor elinde çiçekle gülümseyerek. Narkozun etkisinde olan sevdiğine bakıyor bakıyor ve “ sen ne kadar tatlısın “ diyor. “Farklısın” deyip usulca elini tutuyor. Videoyu seyredenler de yorum olarak genellikle bu romantik andan etkilenmiş. “ Aaaa ne kadar romantik. Tekrar âşık oldu sevgilisine” diyorlar.

Sevgili kardeşim. Hatta özellikle dünya hayatını anlamsız bulan arkadaşlar; Biz insanlar da ruhlar âleminden dünya âlemine geldik ve narkoz etkisindeyiz. Önceki âlemdeki halimizi hatırlamıyoruz. Tıpkı yeni doğan bebeğin, anne karnındaki hayatını hatırlamaması gibi.

Düşünsene.. Narkoz etkisindesin ve rabbini görmeden, rabbinin dünyadaki sanatına, nimetlerine, ikramlarına, yarattıklarına bakıp tefekkür ediyorsun ve O’na tekrar aşık oluyorsun. Bu dünya hayatı bir sınav yeri olduğu gibi aynı zamanda bir aşk hikâyesi. Görebilen gözler için mana tam da burada aslında.

ALLAHA YAKINLAŞTIKÇA "LEVEL" ATLAMAK, "SKILL" KAZANMAK

Kişi ibadetleriyle, tövbe ve istiğfarları ile Allah'a yakınlaştıkça, ihlas dediğimiz o gönülden gelen sevgiyle oluşan samimi yönelişiyle birlikte hayatı ister istemez değişmeye başlar. Allah samimiyetinin gerçekliğini ortaya çıkarmak için musibet yağdırmaya da başlayabilir, edilen dünyalık duaları da nasip edebilir, ikisini aynı anda da verebilir, akla hayale gelmeyecek çok bambaşka bir şekilde de hayatımızı değiştirebilir. Bu Allah'ın ilminde saklı, biz bilemeyiz ama hayatımız asla eskisi gibi olmayacaktır o kesindir.

Nasıl ki dibe batan insan battıkça ağırlaşır, ağırlaştıkça daha da dibe batar, hayırlı amelleriyle Allah nazarında yükselmeye başlayan kul da ihlasıyla ve daha öncesinde Allah'ın izniyle hafifledikçe yükselir yükseldikçe hafifler ve bu süreçte Allah bu kişiye daha farklı ikramlarda da bulunabilir. Mesela dünya artık eskisi kadar iştah açıcı görünmez, dünyevi meseleler eskisi gibi yolun sonu değildir, farkındalık artar, etrafındaki mucizelerin önündeki perdeler incelmeye, kalkmaya başlar, perdeler kalktıkça gerçek daha da gözler önüne serilir, gerçeğe yaklaştıkça şevk artar şevk arttıkça ameller güzelleşir ve bu şekilde inşallah Allah'ın rahmetine, sevgisine ulaşılabilir.

Bu noktada da unutmamamız gereken bir şey var; bir süre doğru yolda ilerlemek asla ve asla kurtuluşa erişmek anlamına gelmez. Şeytan ve nefis uyumaz, o sebeple bizim de her an dikkatli

bir şekilde inişli çıkışlı olacak bu yolda ilerlemeye çalışmamız ve hiçbir şeyi garanti görmememiz gerekir.

Allah der ki: "De ki: Size, yaptıklarından dolayı en çok ziyana uğrayacak olanları haber verelim mi? Onlar, dünya hayatında yaptıkları çalışmalar boşa gittiği halde, kendilerini gerçekte güzel işler yapıyor zanneden kimselerdir."

Şeytan'ın sözü de Kur'an'da geçer: "(İblis) dedi ki: Senin şerefin üzerine yemin ederim ki, onların hepsini mutlaka azdıracağım. Ancak onlardan ihlaslı kulların müstesna."

Neredeyse her konuda özellikle üzerine basa basa gönülden Allah'a yönelmek dememin sebebi bu sevgili kardeşim. Özellikle ahir zaman denilen, imanlı insanların evden imanla çıkıp imansız girebildiği bu zamanda dört elle sarılmamız gereken en önemli cankurtaran simidimiz "ihlas".

Biz Allah'ımıza gönülden yöneldikten sonra onun emir ve yasaklarına da uydukça inşallah Allah zaten ikramı sınırsız olandır. İkram etmeyi çok sever. Ahirete ilerlerken dilerse dünyada da güzellikler bahşedecektir.

Allah'ın rızasını kazanmaya ve onun gözündeki seviyemizi yükseltmeye odaklanmalı ve inşallah Allah'ın ikramlarına kavuştukça yeni özelliklerimizle birlikte ona daha iyi bir kulluk için çaba göstermeliyiz bence. Eğer ikramlara rağmen umursamaz davranırsak yine bizi sonsuz seven rabbimize çok yanlış yapmış oluruz.

ALLAH'IN SENİ SEVİP SEVMEDİĞİNİ ANLAMAK İSTİYORSAN SENİ NEYLE MEŞGUL ETTİĞİNE BAK

Allah sevgisini sana ikram ettikleriyle de gösterir. Eğer bizim kurtuluşumuz O'na yönelmekle mümkünse, sen de hayatını gözden geçirip nelerle uğraştığına bakarak aslında rabbine yakınlığını görebilirsin. Sana kendini hatırlatıyor mu sürekli?

Hayatında daha çok patronun, eşinin, arkadaşının, paranın, şehvetin, öfkenin, dedikodunun mu huzurundasın yoksa daha çok Allah'ın mı huzurundasın?

Kişi sevdiği ile beraber olmak ister öyle değil mi?

Bazen dertler o kadar ağırlaşır ki “Ben hep iyi bir insan oldum, neden bu kadar sıkıntı beni buluyor?” “ Ben namazlarımı da kılıyorum ama dertlerim sıkıntılarım bir türlü bitmedi, bitmiyor, kıldığım namazlar işe yaramıyor mu?” “ Sabah akşam dua ediyorum ama dualarım bir türlü kabul olmuyor, Allah beni sevmiyor mu?” gibi sözler söyleyerek farkında olmadan rabbimize karşı kötü zanda bulunuyoruz sevgili kardeşim. Ne kadar üzücü.

Dertler canını acıttığı anda “Allah” diyebiliyor muyuz? “Allah’ım ben aciz kaldım senden yardım diliyorum” mu diyoruz yoksa “Allah sevse dert vermezdi” mi diyoruz? İki tercihimiz var; Ya karşımıza çıkan durumda Allah’a yönelir yakınlaşırız ya da isyan eder sızlanır kötü zanda bulunuruz. Tercih bizim.

Eğer sınanmayacaksak, sınav yeri olan dünyada işimiz ne sevgili kardeşim?

Allah sen ona yönel diye seni zorluklarla kendine yönelebil diye fırsat versin, sen sonsuz ahiret hayatını kurtarabil diye fırsat versin, sen ise seni zannettiğinden çok fazla seven rabbine “yakışmayacak düşünceler” yakıştırmaya kalk. Yer gök inler, utancından yarılır resmen kardeşim. Kendine gel.

Bir anne düşün; anne o kadar sevgi dolu ve merhametli ki çocuğunun üzerine titriyor. Anne çocuğu hasta olunca ilaç veriyor ama çocuk acı ilacı içince “ Sen benim annem değilsin, annem olsan bana acı bir şey vermezdin” diyor. Hatta o kadar abartıyor ki annesi ona iyileşsin diye sürekli acı ilaç verdiği için annesini terk ediyor. Dışarıda karşılaştığı kişilere de annesini kötülüyor. Hatta bazı durumlarda annesine hakaretler ediyor. Ne kadar yanlış içinde ne

kadar haksızlık yapıyor annesine değil mi? Anne çocuğunu ne kadar sevse de o hasta çocuk anneden kaçıyorsa, bir noktada hastalıkları onu düşürdüğünde kendisine yardımcı bulamayacaktır.

Bütün dünyanın zenginliklerini sana verilse ama Allah'ın rızasını kazanamayacak olmayı mı tercih edersin? Yoksa bazı sıkıntılar çekip sonsuza kadar Allah'ın rızasını kazanmayı mı tercih edersin?

Allah net bir şekilde Kur'an'da buna cevap vermiş. Dünya'dan isteyene verilir ama onun ahirette payı yoktur deniyor.

Marshmallow deneyi denen bir deney var. Çocukları masaya oturtup önlerine bir tane Marshmallow koyuyorlar. Süngerimsi bir şeker. Biz şeker diyelim. Çocuğa diyorlar ki şekeri istersen yiyebilirsin ama eğer bir dakika beklersen sana iki tane daha şeker vereceğiz. Bazıları sabrederken bazı çocuklar kâr zarar dengesini algılayamıyor ve şekeri hemen yemeyi tercih ediyor.

Dünya hayatı da buna benziyor işte. Allah seni dünyaya oturtmuş ve diyor ki istersen geçici dünya zevklerinin peşine düşebilirsin özgürsün. Ancak ahiret için bazı heveslerine sabredersen ahirette sınırsız şekilde vereceğim. Sonsuz hayata kıyaslayınca ortalama 60 senelik bir hayat (araştırırsanız insanlar aslında 28-45 arası kazalar sebebiyle daha çok ölmekte) nedir ki? Zaten ilk 20 sene çocuksun sorumluluğun yok desek, dişini sıkacağın 20-30 sene olsun. Ebedi mutluluğu kaçırmaya değer mi? Dünya'da elde ettiğinde ciddi bir keyif alıyor olsan yine insanın içi yanmaz, en lüks şeyi bile elde ettikten kısa bir süre sonra ondan aldığın lezzet de geçmeye başlıyor bunu da biliyorsun.

Eğer ahirete inanmıyorsan buyur dünya heveslerini kovalamaya devam edebilirsin ama ahirete inanıyorsan kardeşim dünya için kalbini bu kadar yormaman gerektiğinin farkına varmalısın.

Heveslerine değil Allah'ın rızasını kazanmaya odaklanmanı tavsiye ederim.

ALLAH, SEN O'NU GÖREBİL DİYE SİYAH ÜSTÜNE BEYAZLA YAZAR GİBİ YARATIYOR

Adını bile doğru yazamayan insanların büyük makamlara geldiğini, düzgün bir cümle kuramayan insanların babasının fabrikasına müdür olurken üç üniversite bitirmiş beş dil bilen kişinin aç kalmamak için tuvalet temizlediğini çok görüyoruz etrafımızda. Sosyal medyada kişi göbek salladı diye milyoner olurken, sabahlara kadar çalışan insanlar bazen kuru ekmeği zor buluyorlar.

Allah'ın her işi muhakkak hikmetlidir. Siyah üzerine beyazla yazar gibi yaratır ki bazı durumları kişi bunu görebilsin ve mülk sahibinin yalnız Allah olduğunu ve dilediğine dilediği gibi verip dilediği zaman da dilediği kadar rızkı kısabileceğini kul anlasın.

Normalde beklenen çok çalışanın çok zengin olmasıdır. Az çalışanın da fakir kalmasıdır. Çocukluğumuzda karınca ve ağustos böceği masalıyla büyütüldük. Durum gerçekten böyle olsaydı hamallık yapan adamın milyoner olması, evde kendi fotoğrafını çekip sosyal medyada paylaşan kişinin ise fakir kalması gerekirdi. Demek ki öyle değil. Demek ki burada görmemiz gereken bir şey var.

Allah herkesin rızkını tayin etmiştir ve "İnsan için yalnız çalıştığının karşılığı vardır" der Kur'an'da ancak bu söz sadece

CV'nizi inceledim, 3 üniversite bitirmişsiniz, 5 dil biliyorsunuz, ileri etik ve sosyal etkileşim sertifikalarınız da 5 sayfa, aynı zamanda uluslararası alanda da madalyalarınız varmış, askerde de üstün hizmet madalyası vermişler, maalesef burası bir ütopya ve siz yetersizsiniz, biz sizi ararız.
CEO

Cv ye sadece şezlongda çektiğiniz selfiyi koymuşsunuz. Tam şirketimizin ağzına layıksınız, işe alındınız.
CEO

dünya için değil aynı zamanda ahiret için de yorumlanmalıdır. Hatta kanaatimce doğrudan ahiret için yorumlanmalıdır. Dünya yorumunda da çalışmak, her zaman ter dökmek değil bazen sabretmek, bazen susmak, bazen iyi zan beslemek olabilirken, çalışma karşılığı da her zaman banka hesaplarındaki rakamlar olamayabilir, bazen huzur ve sakinlik bazen deneyimler, bazen kazanılan yetenekler şeklinde de olabilir.

"Peki, madem rızkımızı Allah tayin ediyor o zaman çalışmaya gerek yok" diyemeyiz. Çünkü Allah kulunun dünyada rızkını aramasını da emrediyor. Tevekkül etmek yani üstümüze düşeni yaptıktan sonra sonucu Allah'a bırakmak durumundayız.

Allah kişiye kaldıramayacağından fazlasını yüklemez. O sebeple eğer sen rızık noktasında zorlanıyorsan bunun sebebi aslında potansiyelinin yüksel olması olabilir. Nasıl ki doğada bir aslan haftada belki bir av yakalayıp ancak beslenebiliyorken, elmanın içinde dünyaya gelmiş bir elma kurtçuğu rızkının içinde doğuyor ve rızkına ulaşması kolaylaştırılıyorsa; insanlar içinde de bazen durum böyledir. Eğer vasıflıysan ve güçlüysen bu vasıflarını kullanarak rızkına ulaşman gerekebilir.

Şunu da asla unutmamak gerekir ki Allah dilediğine hesapsız verir.

Biz aciziz ve hiçbir şeyimiz yok. Aldığımız her nefes bile Allah'ın yarattığı hava. O sebeple Allah'ın başka bir kula daha fazla rızık verdiğini görüyorsan "Neden onun var da benim yok" demek doğru olmayacaktır. Buna sen karar veremezsin, havanın, suyun,

toprağın, dünyanın, kâinatın sahibi kimse, zenginliğin sahibi kimse, kime ne kadar ne verileceğine de O karar verir.

Kaldı ki Allah zaten herkese milyonlarca nimet vermiştir. Çektiğin her bir nefes bir ikramdır, içtiğin her yudum su bir ikramdır. Organlarının tıkır tıkır çalışması ikramdır, kalbinin durmadan kan pompalıyor olması nimettir. Bu açıdan bakmayı başarabilirsek görürüz ki Allah hepimize milyonlarca altın vermiş sonra da bizim ona yaklaşımımızı görmek için milyonlarca altından bir iki tanesi geri çekmiş. Senin sağlığını biraz eksiltmiş, onun malından biraz geri çekmiş öbürünün yemeğinden biraz çekmiş imtihan etmek amacıyla ama hala senin bütün atomlarını yenilemeye devam etmiş. Hala elinde milyonlarca nimet var. Ayıp değil mi sana bu kadar cömert davranana kötü düşünceler beslemek? Şükürsüzlük olmaz mı sevgili kardeşim?

Hatta belki başkasında gördüğün o rızık, kişiyi Allah'tan uzaklaştırıyordur. Bilemezsin. Allah belki ona hesabını yapmakta zorlanacağı kadar para verir de o kişi yatırım yapmaktan, grafik takip etmekten namaz kılmaya vakit bulamaz.

Sen bilemezsin, Allah bilir.

Ve Allah kulu için en hayırlısını nasip eder.

Eğer sen ona gerçekten, gönülden yönelmiş bir kulsan…

VESVESE İLE MÜCADELE
ZİHİN TEMİZLEME EGZERSİZİ

Vesveselerden bazen çok daralıp sıkışıyoruz. Göstereceğim egzersizlerle zihnimizi yatıştırmak, hatta sürekli gözümüzün önüne gelerek bizi rahatsız eden anılarımızdan, görüntülerden sıyrılmak mümkün sevgili kardeşim.

Anlatacaklarım asla bilimsel olarak kural kabul edilecek şeyler değildir. Bunlar sadece zihin egzersizidir. Amaç zihindeki duygusal yükü hafifletmektir.

İnsan beyni anılarını nöronlarla bir arada tutuyor bundan bahsetmiştik. Bizim bu egzersizde amacımız anı bağlantılarını zayıflatmak olacak. Tamamen yok edebiliriz diyemem ancak hiç değilse arşivde arkalara atabilir ve sürekli göz önünde durup bize rahatsızlık vermemesini sağlayabiliriz.

Yaşadığınız bir kavgayı unutmaya çalışma örneği üzerinden, sizinle bu yöntemlerden üç tanesini paylaşacağım.

Birinci yöntem; dikkatinizi dağıtmayacak sakin bir ortamda gözlerinizi kapatın. Kavga anınıza gittiniz. Karşınızdaki kişinin yüzünü görüyorsunuz. Size bağırmasını görüyorsunuz. Bu anda sanki ruhunuz bedenden çıkmış ve havadan sizi seyrediyor gibi düşünün. Bedeniniz aşağıda ve siz yaşadığınız olaya tepe açısından kendinize bakıyorsunuz. Karşınızdaki size bağırıyor, kızıyor belki sizi itiyor, siz ona bağırıyorsunuz. Kenarda koltuk var. Karşınızdaki

koltuğun üstündeki beyaz yastığı yüzünüze fırlatıyor. Arkanızda masa var geriye gidemiyorsunuz. Kavganızı üçüncü gözden seyrederken görüntünün kararmaya başladığını hayal edin. Kenarlardan içe doğru kararmaya başlıyor. Siz bir yandan görüntüyü seyrederken kararıyor kararıyor kararıyor ve görüntü karanlık içinde görünmez hale geliyor.

Bunu yaptıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatınıza devam edin. “Gerçekten unuttum mu?” diye meseleyi tekrar düşünmeye kendinizi zorlamayın.

İlk başlarda bunu tam yapamama ihtimaliniz yüksek. Ancak kendinizi vererek yaparsanız ustalaşırsınız ve unutmayın asla unutmak için kendinize sürekli olayı düşündürmeyin. Tekniği yap ve geç. Tekrar mı aklına geldi yap ve geç. Hatta başka bir şeyle dikkatini dağıt mümkünse.

Diyelim kavganın bir anını unuttunuz ama başka bir kısmı aklınıza geldi. Aynı işlemi o görüntü içinde yapmalısınız. Beyin aklında tek bir kare tutmaz. Ne kadar görüntü karesi varsa hepsi için aynısını yapmalısınız ta ki bütün anı karanlıkta kaybolana kadar.

Başlarda odaklanmak biraz vakit alacaktır. Ancak bu egzersize alıştıktan sonra anlık olarak yapar hale gelebilirsiniz.

Bu yöntem her beyne uygun olmayabilir. Bazı insanlar kolayca önden gördüğü bir cismin arkasını hayal edebilirken bazıları bunu yapamayabilir. O sebeple yaşadığınız olayı farklı açılardan yeniden oluşturmak size zor geldiyse diğer yöntemleri de deneyebilirsiniz.

İkinci yöntem; bu anının siyah bir ateşte yandığını hayal etmek. Eğer ilk yöntem zor gelirse bu yöntemi de deneyebilirsiniz.

Yaşadığınız kavgayı bir fotoğraf karesi gibi düşünün ve fotoğrafın kenarlardan itibaren yanmaya ve git gide kararmaya kül olmaya başladığını hayal edin. O görüntüleri hayalinizde, ateşte yakın simsiyah olana kadar.

3. yöntem; aklınıza gelen görüntüleri simsiyah bir suya batarken hayal edin. Görüntü suya yavaş yavaş batsın, batsın, tamamen suya gömülsün ve gözden kaybolup su tekrar dümdüz olunca hayal tamamen kararsın ve normal yaşamınıza devam edin.

Ben sadece 3 teknik paylaştım. Siz de kendinize göre benzer bir yöntem bulabilirsiniz. Belki o görüntüyü uzaya fırlatmak, belki toprağa gömmek olabilir. Sonuç olarak, sistem bu şekilde çalışıyor.

Unutmamak gerekir ki kudret Allah'ın elindedir. Bu fiili bir dua olarak yapılabilir sadece. Amaç günahları unutup unutup tekrarlamak değil, Allah'a yönelmeye çalışırken bize köstek olan vesveselere karşı direnç göstermektir.

Bu şekilde yer açtığımız zihnimizi hayırlı bağlantılarla doldurmak da şarttır. Sosyal medyada karşılaşılan görüntüleri sildikten sonra tekrar kendimizi o görüntülere maruz bırakmak anlamsız olacaktır. Elimizden geldikçe zihnimizi, ruhumuzu, bize Allah'ı hatırlatan şeylerle doldurmaya özen göstermeliyiz. Bu şekilde dışı güzel içi çürük kalmamış oluruz, içimiz de sağlam olur.

Nihayetinde, vesvese denen şey insana entegre olmuş bir iç program gibidir. Şeytan vesvese vermek için bizim zihnimizde ne varsa onu kullanır. Eğer senin zihninde, aklına geldiğinde dikkatini dağıtan bir anı, bir olay, bir görüntü yoksa zihninde olmayan şey sana vesvese olamaz. Mesele şeytana kullanacak malzeme bırakmamaktır.

Bir de nefisten kaynaklanan şeyler vardır ki vesvese ile karıştırmamak gerekir. Mesela sürekli aynı şeye takılı kalarak içimizde oluşan bir his varsa bu büyük ihtimal nefisten gelir. Nefis hep aynı şeyi fısıldar insana. Mesela sürekli mal mülk isteği, sürekli şehvani istekler, sürekli yemeğe düşkünlük, sürekli uykuya düşkünlük gibi şeyler nefisten gelir diyebiliriz. Mesela bir kolye var

ya da bir araba var hayalinizde sürekli onu istiyorsunuz. Bu nefisten ve heveslerden gelir.

Şeytan insana sağından solundan önünden arkasından yaklaşır. Mesela bir an aklınıza işte olan bir olay gelir namaz kılarken, fark edersiniz ve namaza odaklanırsınız, fark edersiniz namaza dönersiniz, derken eşinizin size söylediği bir laf aklınıza gelir, derken yapmanız gereken bir dünyevi sorumluluk aklınıza gelir, derken kendi hakkınızda kötü yargılar koyarsınız, derken bir komik video aklınıza gelir, işte bu her yönden saldıran şeytandır.

İNSAN NE KADAR DA NANKÖR…

İnsanların aç, fakir, çok ihtiyaç sahibi olduğu bir köy düşün. Bir kurum da gelip diyor ki sizi bir sınava alacağız, sınav süresince ikramlarımız da var yiyip içersiniz. Eğer sınavı geçerseniz bir daha asla sıkıntı çekmeyeceksiniz ve burada ikram ettiklerimizden çok daha fazlasını size vereceğiz ama sınavı geçemezseniz bu köyde kalır mahvolursunuz.

İnsanlar o sınav salonlarına doluşuyorlar. Sınav kâğıtlarını alıyorlar, bazısı kâğıdı doldurmuyor, bazısı yanlış dolduruyor, bazısı sınav yerinde değilmiş gibi lakayt davranışalar sergiliyor, bazısı sınav yerinde bağırıp çağırıyor neden ona ikram daha fazla neden bana daha az diye, ancak işin sonunda herkesin bir sınav süresi var o süre içinde içeri giriyor ve süre sonunda sınav yerinden çıkarılıyorlar. Sınavı yapan kurum sınav salonlarına cevap anahtarını da asmış. Sınava girenler cevap anahtarını anlayamaz diye de bir de öğretmenler koymuş sınav yerine. Bu sınava girip bu kadar yardıma rağmen kalan, kaldığı için de kurumu suçlayan bir kişi hakkında ne düşünürdünüz?

Demezler mi ona :" Cevap kâğıdını da önüne koyduk daha ne yapalım? " diye.

İnsanların ihtiyaçları asla bitmez. Bir eline dünyayı versen öteki elim boş kaldı diyecek kadar açgözlü olan ve çok ironik şekilde hiçbir gücü kudreti de aslında olmayan, gözüyle göremediği kadar küçük bir virüse yenik düşecek kadar da kırılgan ve zayıftır.

Allah bir süre su ikram etmese yok olur gider o kadar aciz ve fakirdir.

Allah, sonsuz yokluktan seni var etmiş. Sen hiçbir şeyi olmayan Allah'ın yarattığı bir canlısın. Sana bildiriyor ki" Bir süre yaşaman ve sonsuz mutluluk dolu sonsuz hayatı kazanman için fırsat veriyorum, kaldırabileceğinden fazlasını yüklemeyeceğim ve sadece sana verilenlerden imtihan edileceksin". Sana bir süre belirlemiş. Sınav yeri olan dünyaya göndermiş. Sınav yerine gelmişsin. Bakıyorsun Kur'an-ı Kerim var cevap anahtarı olarak. O kitabı anlatan peygamberler göndermiş tıpkı bir öğretmen gibi. Bir kaç yıl çalışıp sonsuz mutluluğu sana vermek isteyen sonsuz merhamet sahibi rabbin yetmemiş sınav sorularının cevabını da önüne koymuş, yetmemiş öğretmenlerle sana cevapları anlatmış. Daha ne olsun istiyorsun?

Bu kadar merhamete, kolaylığa rağmen, soruları çözmek yerine hala sınav salonundaki ikramlıklara mı göz dikeceksin sevgili kardeşim?

"Ama onun sıra arkadaşı var!"
"Ama onun sırasında pasta var, benim sıramda ekmek var!"
"Ama onun kalemi dolma kalem, bana kurşun kalem verilmiş!"
"Ama benim sırama sınav boyunca su damladı"
"Ama benim hiç sıram bile olmadı, ayakta çözmek zorundaydım"
"Ama diğerlerinin sınav salonu kalabalıktı, benim sınav salonumda benden ve Allah'tan başka kimse yoktu, yapayalnızdım"

Böyle sözlerle sınavı yapandan, sınavdan memnun olmadığını mı dile getireceksin sürekli? Yoksa sınavda çabalayıp mükâfatını almaya mı odaklanacaksın?

İstediğin kadar sızlanabilirsin sevgili kardeşim özgürsün, istersen sınav salonundaki ikramlıkların hepsini cebine doldur ve başkasıyla paylaşma, istersen ikramlıkların salonlara dağıtımı konusunda sızlan istersen de ikramlıkları kendine saklayana karşı kin besle ve kâğıdına odaklanma, ama şunu unutma, sınava çoktan girdin ve şu an sınav yerindesin. Her an gelip "Sınavın" bitti diyerek seni dışarı çıkartabilirler.

Kâğıdını layığı ile doldurdun mu?

Hazır mısın çıkmaya?

ALLAH RIZKI DİLEDİĞİNE DARALTIR DİLEDİĞİNE GENİŞLETİR

Sevgili kardeşim, senin zekânın, yeteneklerinin, özelliklerinin, rızıklandırılmanda belirleyici olmadığını görmelisin.

Doğada kaslı, vahşi yırtıcılar açlıktan ölebilirken, iki saniye sonrasını hatırlamayan balık nimet içinde yüzer.

Sen çok akıllı, çok zeki, boylu poslu, yakışıklı olabilirsin, acayip yeteneklisindir ama sokakta ayakkabı boyuyorsundur, bir başkası genel güzellik algısının dışındadır, hormonal olarak dezavantajlıdır kısa boyludur ama dünyanın en popüler fantastik dizisinde prens rolünde dünyanın en ünlü en zengin Hollywood yıldızlarından birisidir.(Bakınız, Peter Dinklage - Tyrion Lannister)

Sen hayatın boyunca sabah 6 akşam 8 çalışır bir ekmeğe muhtaç yaşarsın da kısmi felçli birisi son model arabalarla lüks restoranlarda yemek yer.

Yok mu böyle insanlar?

Var…

Demek ki rızkı Allah dilediğine daraltır, dilediğine genişletir. Bütün sebepler bir araya gelse bile sana gelecek rızka

mani olamaz. Yine bütün sebepleri bir araya getirsen bile eğer nasibin değilse o rızka ulaşamazsın.

Bu gerçekliği özümsemeyen insan da "dükkânın önünü kapatıyorsun" diye insanlarla kavga edince, mal toplayıp biriktirince, işverenine köle olunca, ihtiyaç sahiplerine yardım etmeyince, rızkının artacağını zanneder.

Hatırlamakta fayda var; bu durum yattığı yerden rızkın gelmesini demek olarak anlaşılmamalıdır. Sebeplere başvurmak kulun vazifesidir.

Denizin yarılmasını istiyorsak, önce asamızı yere vurmamız gerekir.

İNSAN RUHU
ALLAH'A YAKLAŞMAYI İSTER

İnsan yaratılış itibariyle hep güzel olana yönelir, güçlü olana yönelir, bir şey verene yaklaşır. Allah'a yöneltilmesi gereken bu özelliğimizi dünyaya çevirdiğimizde, bize verilen teçhizatı yanlış kullanmış oluyoruz.

İnsanın kalbinde iman olmadığı zaman kendisi de dünyaya meyleder. Nasıl ki lüks ile teknoloji ile şatafat ile insanlar yaratılışlarındaki cennet hayatının karşılayabileceği doyumsuz hislerini, dünyada yaşamaya çalışıyorsa aynı şekilde yaratılışındaki, konunun başında belirttiğimiz, duyguları da dünyada karşılamaya çalışıyor.

Allah'a yöneltilmesi gereken aşkı insanlarda arıyor.

Allah'a yöneltilmesi gereken güce tapma hissini, bağlılık ve teslimiyet duygusunu patronunda yaşıyor.

Allah'ın yarattıklarındaki sanata yönelmesi gereken hayranlığı, Allah'ın yarattıklarını taklit eden ressamlara duyuyor.

Çok ilginç...

Ressam bir kadına bakarak tabloya bir suret çizdi diye tarihler boyunca o ressamı öve öve bitiremiyorsun. Hal bu ki Allah

o ressamın referans aldığı kadını hiç yoktan bir ölçü ve güzellik içinde yaratanın ta kendisi.

Allah'ın hangi yarattığına bu şekilde bakıp hayret ettin sevgili kardeşim sen son zamanlarda?

Mesela hiç bir deveye baktın mı, nasıl yaratılmış?

EY MENFAATİNİ DÜŞÜNEN İNSAN

Hayatta çok karşılaşıyoruz ki etrafına cömert olanların etrafı kalabalıktır. İnsanlar, faydalandıkları kişileri sevmeye meyillidirler.

Seni yolunun üstünde eve bıraktı diye, geçen akşam yemek ısmarladı diye, bu ay bir maaş ikramiye verdi diye, sana iki iltifat etti diye, sana hafta sonu ilgi gösterdi diye, seni torpille işe soktu diye, her hafta sana harçlık veriyor diye, muhabbetini ilerlettiğin, dibinden ayrılmadığın, bir dediğini ikiletmediğin, karşısında iki büklüm olduğun, ön iliklediğin, kişilere karşı gösterdiğin özenin ve saygının ne kadarını seni yokluktan çıkarıp var eden ve sana sonsuz ikram ve ihsanlarda nimetlerde bulunana gösteriyorsun?

Allah'ın bize, O'nu anlayabilelim diye verdiği hisleri ve özelliklerimizi de sebepleri tüketmek için kullanıyoruz.

Ne kadar üzücü.

Burada mesele sadece bir teşekkür refleksi geliştirmemiz gerektiği ya da bir menfaat ticareti oluşturmamız gerektiği değildir. Bize sonsuz nimetler veren ve bizi çok seven bir yaratıcımız var ve biz, ona yöneltmemiz gereken hislerimizi dünyaya yöneltmiş durumdayız. Asıl mesele, bu durumun düzeltilmesi gerektiğidir.

SEN DE BÖYLE OLSUN İSTERDİN

Çekilen sıkıntılar her zaman günahlarımıza kefaret olmayabilir. Sınavlar bazen de Allah gözündeki seviyemizi yükseltmek için gönderilirler. Bu da Allah'ın bize bir ikramıdır.

İstemez misin ebedi hayatında sonsuza kadar sürecek bir ikram daha sunulsun?

İstemez misin rabbin meleklerine senden bahsetsin?

İstemez misin rabbin " O kulum benim rızam için şu hevesinden vazgeçti" desin?

İstemez misin melekler yanında senin için Allah'a dualar etsinler?

İstemez misin herkes sırat köprüsünden sürünerek karanlık içinde sıkıntıyla geçerken, cehennem sana seslensin: " Ey Allah'ın kulu çabuk geç yoksa nurun ateşimi söndürecek"; istemez misin ışık hızında bir anda geçmeyi?

İkimiz de biliyoruz. İstersin.

O halde başına gelen musibetlere sabret. Çirkin bir sabırla değil, güzel bir sabırla sabret.

Zor zamanlarında Allah'a sarılıp neler kazandığını sana gösterselerdi emin ol sen de kendini sıkıntıların son noktasına kadar bekletmek isterdin. Allah bizi bizden daha iyi bilir, imtihanlarla sana sunduğu öyle bir fırsat ki ruhunu yüceltirken maksimum potansiyeline ulaşabilirsin. Bunu unutma. Başına gelen şeyler senin iyiliğin için. O'ndan yüz çevirme. Rabbin seni seviyor.

ALLAH HEMEN CEZALANDIRMAZ MÜHLET VERİR

Bazen dünyada haksızlığa uğradığımızda hemen isyan ediyoruz. Hele de namazlarımızı kılan Allah'a yönelmiş bir kulsak rabbimize karşı ayıp edebiliyoruz. "Adalet mi bu?!" "Alenen haksızlığa uğruyorum, Allah onu cezasını vermiyor" gibi düşüncelere girebiliyoruz. Aynı şekilde, kul da bir haram işlediğinde anında kafasına yıldırım çarpmıyor diye hareketlerine devam edebiliyor.

Sevgili kardeşim, eğer her hata yapanın cezası anında verilseydi dünyada kimse kalmazdı.

Hatasız olduğunu düşünen, " Ben hayatta hata yapmam" diyen var mı?

Biz aciziz, elbette herkesin hataları olabilir. Önemli olan kişinin hatasını anlayıp samimi şekilde tövbe etmesi, insana karşı bir hata varsa o kişiden de helallik alması; sonrasında da hatasında ısrar etmemesidir.

Seni senden iyi tanıyan rabbin, sen ebedi hayatında azap çekme diye sana fırsatlar sunuyor.

Bu fırsatı değerlendirmek mi istersin yoksa görmezden gelip "bize bir şey olmaz" demeyi mi tercih edersin sevgili kardeşim?

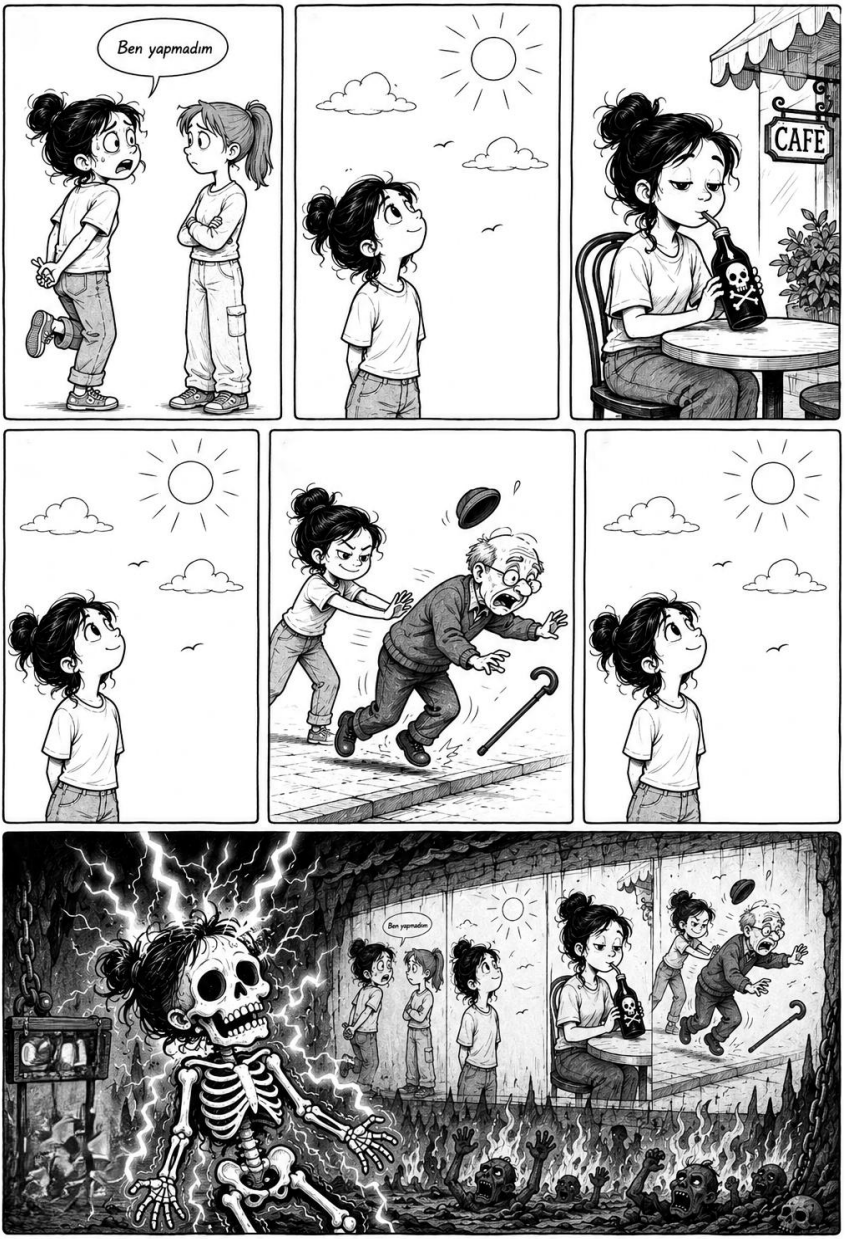
Ben yapmadım
CAFE
Ben yapmadım

MÜLK ALLAH'INDIR
SEN DE ALLAH'A AİTSİN, BEN DE

Her yaratılmış için dizayn edilmiş bir sınav çizgisi var. Sen kendini istediğin kadar yırtsan da sana takdir edilen kaderi değiştiremezsin. Burada önemli olan şey, sana takdir edilen olaylar silsilesi içinde, yol ayrımlarında, karar verme anında nasıl hareket ettiğindir.

Özgür irade denilen karar mekanizması da kaderi değiştirmek için kullanılamaz, karar aşamalarında seçim yapmak için kullanılır.

"Madem her şey belirlenmiş, uğraşmanın anlamı yok, yatalım" diye düşünceler akla gelebilir. Sınav silsilesinin belirlenmiş olması ayrı şey, kulun çabalayıp seçimler yaparak yürümeye çalışması ayrı şeydir. Sen milyarder de olsan eğer Allah seni fakirlikle sınav edecekse sebepleri yaratıp, seni yine fakirleştirebilir. (Bakınız depremde bütün evleri yıkılan, "20 dairem var bana bir şey olmaz" diyen ev sahibi). Basitçe şöyle düşünebiliriz. Boğulmak kaderinde varsa boğulacağın kesindir. Kul elma yerken mi üzüm yerken mi boğulacağını yürüdüğü yolda kendi seçimleri belirler.

Allah kimin neyi seçeceğini bilir; tedbir almak da yatıp yatmamayı istemek de o seçimin bir parçasıdır.

İnsanın sadece bir karar alma serbestisi oluyor yol ayırımlarında. Bir tarafa meyledebilme becerisi diyebiliriz özgür

irade kullanımına. Kul meylediyor, Allah da onun seçimlerinin sonuçlarını yaratıyor.

Sen zengin olmak için üç ayrı üniversite bitirdin diyelim. Senelerini verdin, masanın başından kalkmadın. Herkes eğlenirken sen evde oturdun sabahlara kadar ders çalıştın. "Zengin olmak en çok bana yakışır artık bu kadar çalışmaya zenginliği hak ettim" diye düşünürken başvurduğun 100 farklı yer de sana olumsuz geri dönüş yaptı. Yani iş bulamadın. Sen de mecburen geçimi sağlayabilmek için garsonluk yapmaya başladın. (Gerçek olay) İşte bütün kapılar suratına kapanıp da tuvalet temizlediğin sırada " 3 tane üniversite bitirdim, bana adalet mi bu Allah'ım!!" diye isyan mı ediyorsun yoksa imtihanın farkında olup " Muhakkak her nasip ettiğinde bir hikmet vardır Allah'ım" diyerek, Allah'a tevekkül mü ediyorsun?

Bir zaman sonra arkadaş arasında öylesine göbeğini sallarken çektiğin bir video trend oldu bir anda milyoner oldun (Gerçek olay) holding sahibi oldun. Bu noktada buna " Çok şanslıyım" " Ben yaptım, ben başardım, benim yeteneğim sayesinde oldu" mu diyorsun? Yoksa "Rızkı daraltan da genişleten de Allah'tır" deyip o şekilde elindeki nimetlere şükür mü gösteriyorsun?

Hayatın boyunca spor yapmana, diyet yapmana rağmen bir de baktın genç yaşta kanser oluvermişsin. "Allah'ım zenginlik verdin bu sefer de sağlığımı aldın, zenginliği yaşayamıyorum" diye isyan mı edeceksin? Yoksa "Alan da sen veren de sen, mülk Allah'ındır, isterse verir isterse çeker" mi diyeceksin?

Özetle, sen üç üniversite bitirir işsiz kalırsın, eğitimsiz bir adam sadece göbeğini hoplattı diye milyarder olabilir. Sen sağlığına dikkat eder her gün spor yapar avokadolu shake yaparsın

30 yaşında kolesterolden gidersin, her gün iki paket sigarayla 20 bardak 10 şekerli çay içen adam 98 yaşına kadar yaşayabilir.

Anlıyoruz ki biz kendi bedenimiz de dâhil olmak üzere hiçbir şey üzerinde güç sahibi değiliz. Taşımakla övündüğümüz bir damacana su için gerekli enerjiyi, atomların bir arada kalmasını ve farkında olmadığımız tüm sebepleri Allah yaratıyor. Allah yaratmasa hücrelerin bir arada bile duramıyor sevgili kardeşim.

Mülk Allah'ındır.

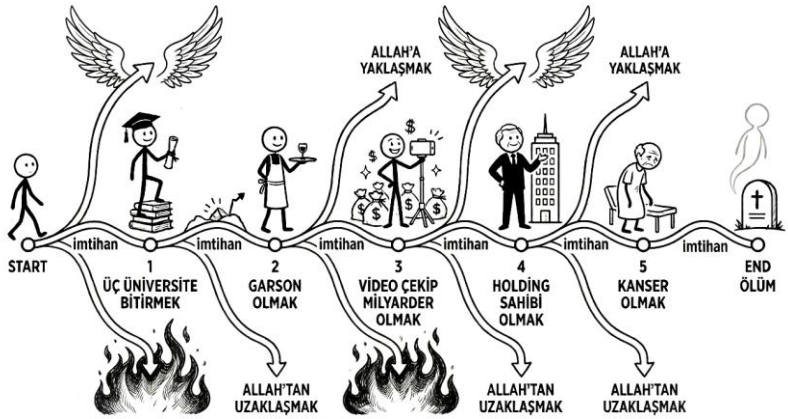

CİDDİ UYARI!!!

Burada anlatılan ne yaparsak yapalım zaten kaderimiz yazılı bir şey değiştiremeyiz anlamına asla gelmiyor.

Allah senin ne kararlar vereceğini biliyor. O sebeple insanların kaderlerini birbirleriyle kesiştiriyor şeklinde düşünebiliriz.

Diyelim ki bir yanda sen Müslümansın ama yeni bir telefon almışsın ve telefonda o kadar vakit geçiriyorsun ki Allah'a karşı sorumluluklarını yerine getirmiyorsun. Diğer yanda da başka bir kul fakirlikle imtihan oluyor.

Bir gece Allah ikinizin yolunu kesiştiriyor. Bu anda, iki kul için de bir imtihan ve seçim anı oluşuyor. Fakirlikle imtihan olan kul, senin elindeki yeni telefonu görünce, zihninde, bu telefonu çalıp paraya dönüştürmek ve çalmayıp Allah'ın ona bir kapı açmasını sabırla beklemek arasında bir tercih yapmak durumunda kalıyor. Sonuç olarak da yanlışı seçiyor diyelim. Seni dövüp telefonunu çalıp kaçıyor. Senin imtihanın da burada; "Allah'ım telefonu alınca namazlarımı terk ettim, tövbe ediyorum sen beni affet deyip bağışlanma " dileyebilirsin ya da lanetler yağdırıp, küfürler edip aylarca çalışıp aldığın yeni telefonunu Allah elinden aldı diye isyan edebilirsin.

Aynı şekilde "rızkımız nasıl olsa belirli" deyip kendini mağaraya kapatırsan açlıktan ölebilirsin ya da çalışıp çabalayıp sonucu Allah'a bırakabilirsin. Ama unutma daha önce de dediğimiz gibi çalışmış olman hiçbir zaman sonucu garanti etmez.

Kaderimizi Allah biliyor da olsa, karşımıza çıkacak sınavlar belirlenmiş de olsa biz kul olarak elimizden geleni yapmakla mükellefiz.

Bazı kulun eti serttir, zor pişer.
Allah da o kulu düdüklüde ağır basınç altında
uzun süre pişirir.
Kul böyle kendi suyunda tatlı tatlı demlenir,
pamuk gibi olur.
Bir başına o yalnızlıkta Allah'a yakınlaşır.
Kendi kendine, etin suyunu bıraktığı gibi
dünyayı ve dünyevi heveslerini bırakır,
imanı ortaya çıkar.
Löp et gibi.

HAYIRLAR DA ŞERLER DE TREN RAYLARI GİBİDİR

İnsanların hayatlarında yaşayacağı imtihanların hepsi tren rayları gibidir. Allah kimin nasıl karar vereceğini bildiği için başkalarının rayını senin hayatına doğru çevirebilir.

Allah'ın her şeyi bildiği için rayları birbiriyle çakıştırması insanın üzerinden sorumluluğu almaz. Kötü hareketleri Allah yaptırmaz. Kul kendisi yönelir ve yapar. Allah bu dünya sınav yeri olduğu için bizim seçimlerimizi yaratır ahirette de bizi seçimlerimizden ötürü hesaba çeker.

Allah'ın her şeyi bilmesi konusu öylece geçiştirilecek bir şey değildir. Bu şu demektir. Başına gelen her şey milisaniyesi milisaniyesine ayarlı demektir. Matematiksel olarak biz değişkenlerin bu kadar çok olduğu yerde bir şeyin oluşması olasılığına imkânsız diyebiliyoruz sadece. Mesela bir kaza sahnesi düşünelim, 30 farklı insanın tam olarak o sırada hangi koordinatlarda duracağını, kazaya sebep olan kişinin hangi mili saniyede gözünü kırpacağını, hangi mili saniyede geçmişten bir anısı aklına gelip önündeki araca çarpacağı, öndeki araçlardaki insanlara bir şey olmamasına rağmen mutfağa giderken gözünün kenarıyla evindeki pencereden kazayı bir an için gören kadının panik atak geçirip kalp krizinden öleceğine kadar bilmek demek. Ben, seni, örneği uzatarak sıkmak istemiyorum ama bunu hikayeyi uzatabiliriz. Kelebek etkisi denilen kavram gibi belki anneleri öldüğü için miras kavgasına tutuşacak iki kardeş kavga ederken yan masada kendi halinde yemek yiyen çocuğa denk gelen fırlatılmış bir tabağın çocuğun gözlerini kör etmesi gerekiyordu. Allah da bu

olaylar silsilesini taaaaa nerelerden bir adamın bir anlık anılarını hayal etme saniyesine kadar uzattı. Bu kadar çok şeyin noktası virgülüne bilinmesi mümkün müdür? İnsana göre bu imkânsızdır. Allah katında bu mesele bile değildir.

Bütün kâinat bir araya gelse ve sadece Allah'ın ilmini anlatmaya başlasa dahi anlatmakla bitmesi mümkün olmayan bir ilimden bahsediyoruz burada.

İyilikler, kötülükler, hayırlar, şerler, eşinin seni aldatmasından, gece yürürken köpeğin seni ısırmasına, yemek yaparken eline sıçrayan kızgın yağdan, "Nabün la gardeş!! 50 liran var mı laaan!!" diye seni gasp eden tinerciye, koşarken ayağına takılıp seni yola düşüren minik taştan, damarlarını tıkayan minik kan pıhtısına kadar, dünyanın yanından geçen yıldızdan, hiç varlığından bile haberdar olmadığın milyar ışık yılı ötedeki bir gezegene kadar her şey Allah'ın elinde, milimi milimine ayarlı şekilde hareket etmekte. Bin yıllar önce uzayın görmediğin bir yerinde ivmelenip kuyruklu yıldız olan bir yıldızın seneler sonra dünyanın kenarından geçmesi, bunun haber yapılması, haberi gören küçük çocuğun astronot olma hayali kurup yurdun köyünden çıkıp NASA'da çalışmasına kadar her şey ayarlı.

Raylar hayatına girebileceği gibi, hayatından çıkadabilir.

Sevgili kardeşim. Senin için gezegenleri bile yerinden oynatan rabbin seni sahipsiz bırakır mı?

Başına gelen şeyler "denk gelmiş" olabilir mi?!

Bu durumun farkındalığı ile bir an evvel rabbine yönel.

Kader konusunda anlatılanlar o kadar hassas ki sürekli hatırlatma ihtiyacı var sevgili kardeşim.

Aklına asla kaderden kaçılamaz, başıma bir bela gelecekse kaçınılamaz gibi kesin bir şekilde düşünceni oluşturmamalısın.

Dua, sadaka belaları uzaklaştırır. Tövbe istiğfar etmek, durumlara karşı önlemlerimizi almak hala bizim sorumluluğumuzdadır.

Tamamen akla yaklaştırmak için şöyle düşünelim; Allah senin sadaka vereceğini de biliyor, dua edeceğini de biliyor, önlem alacağını da biliyor ve zaten bu rayları buna göre tasarlıyor.

O sebeple eğer sen mağdur kaderci bir bakış açısıyla "zaten alnımızda ne yazdıysa o olacak" deyip tedbirini almazsan sıkıntı yaşayabilirsin. Bu tıpkı " benim başıma gelecekler belliyse kendimi 20. kattan aşağı atayım nasılsa ölmem" demek gibidir. Yahut "bir gün suyun altında nefessiz durayım nasılsa ölmem demek gibidir".

Allah isterse 3 gün aç susuz enkaz altında bebeği yaşatır mı? Yaşatmak isterse yaşatır. Deninizi ikiye yarmak isterse yapar mı? İsterse yapabilir.

Biz elimizden geleni yapmakla sonucu ise Allah'a bırakmakla sorumluyuz.

ŞEYTAN'IN MALZEMELERİ

Şeytan insana dört bir yandan yaklaşır. Nasıl ki "su uyur düşman uyumaz" demişler, bizim asli düşmanımız şeytan da uyumuyor. Seni zarara sokmak için elinden gelen ne varsa yapan düşmana karşı, Allah'a sığınmalıyız.

Allah'a sığınmak da elimizden gelenleri yapmakla samimiyet kazanır.

Şeytan'dan ve vesveselerden korunmak için ne yapıyorsun?

Elimizdeki en büyük kozlardan birisi şeytana malzeme vermemektir. Şeytan, senin zihnini kullanarak vesveseleriyle seni zarara sürüklemeye Allah'tan uzaklaştırmaya çalışır.

Gözden kaçan durumlardan birisi de şeytanın vesveseyi sadece şehvet üzerinden verdiğini zannetmektir. Öfke de şeytanın malzemesidir, heves de, aç gözlülük de, kıskançlık da, ego da şeytanın malzemeleridir.

Biz kendimizi korumak için ne kadar surları yükseltsek de kapıyı açık bırakırsak şeytan içten saldırır. O sebeple şeytana kullanacak bir şey bırakmamaya çabalamak gerekir. Mesela kendini maruz bıraktığın görüntüler; sosyal medyada sürekli kavga videoları seyredersen, insanların birbirlerini aldatmayı normalleştirdiği videolar seyredersen, seni dünya hayatına çekecek lüks hayat videoları seyredersen, her şey sanki dünyadan ibaretmiş gibi davranan insanların sözde nasihat videolarına kendini maruz bırakırsan, şeytanın önüne ziyafet çekmiş olursun.

Önündeki araba hata yaptı diye aracından çıkıp saldıranlar…

Seyrettiği lüks hayat videolarından etkilenip eşinden, ailesinden soğuyanlar…

Sadakatsiz davranışları özgürlük zannederler…

Yozlaşmayı, özgürlük diye savunanlar…

Cinsel meta haline gelmeyi medeniyet zannedenler…

Ekonomik yönlendirmelere aldanıp her piyasaya sürülen popüler eşyayı, kendini zora sokma pahasına almaya çalışanlar…

İhtiyacı olmadığı halde toplum içinde "o şeye" ihtiyacı olduğuna inandırılanlar…

Ve bütün bu sırada Allah'ı unutanlar…

Bütün bu insanlar nasıl bu hale geliyor zannediyorsun sevgili kardeşim. Şeytan çok tehlikeli. Yavaş yavaş seni dönüştürüyor. Kalbin karardıkça da hareketlerin daha da fazla yanlışa kaynaya başlıyor. Başlarda birinden borç almaya utanan insan zaman içinde insanları dolandıran insana dönüşüyor. Başta eşine bakmaya kıyamayan insan zaman içinde eşinin nefes almasından rahatsız olur hale geliyor.

Kardeşim kendine gel ve imanını kurtarmaya çalış. Şeytan'ın oyununa gelme. Allah'a sarıl. O'ndan yardım ve bağışlanma dile. Eğer ölmediysen, hiçbir şey için geç değil.

ALLAH'IN PLANINA GÜVENMEK

Hayat üzerine üzerine geliyor, iş bir yandan eş bir yandan, arkadaşlar bir yandan, annen baban bir yandan, sağlığın bir yandan, geleceğin bir yandan, geçmişin bir yandan…

Allah'ın planına güvenmelisin kardeşim. Bizi sonsuz seven, bize sayısız nimetler veren ve vermeye devam eden rabbimize güvenmelisin. En çıkmaz görünen zamanlarda seni o kuyudan çekip çıkarabilecek olan yalnız Allah'tır.

Okuduğun kitabın sana sürekli "şunu yap bunu yap " demesi kolay öyle değil mi? Senin başındaki sıkıntıları bilmiyor tabi bunları söyleyen. Dışarıdan demesi kolay.

Kardeşlerin tarafından kuyuya mı atıldın?

Bütün bir şehir tarafından saatlerce taşlanarak mı kovalandın?

Mancınıkla ateşe mi attılar?

Kör testere ile dayanılmaz acılar mı yaşattılar?

Balina mı yuttu?

Bir devlet tüm ordusunu toplayıp sadece senin peşine mi düştü?

Kendi elinle en sevdiğin oğlunu kurban etme emriyle mi sınandın?

Canım kardeşim, bu anlattığım sıkıntıları bazı insanlar bizzat yaşadılar ve Allah'a karşı güvenlerini hiç kaybetmediler. Allah da onların bu güvenini karşılıksız bırakmadı.

Bazen sıkıntılar saatte 300km hızla duvara doğru giden araba gibidir. O arabanın içinde bütün ümidinin kaybolduğunu hissedebilirsin, duvara çarpacağını düşünebilirsin. "Her şey bitti" dediğin yerde mucizeler ortaya çıkar bunu unutma. Sen güvendiğin bütün sebeplerden ümidini kestiğin noktada dilerse Allah seni bir anda çekip çıkarır ve anlarsın ki Allah'tan başka hiç bir yardımcın yokmuş.

Bazen çözümler biz çok sıkışmadan geldiğinde, bu durumu kendi yeteneğimize, kendi zekâmıza, gücümüze ya da neye başvurduysak ona bağlarız.

"Çok çalıştım, o yüzden kazandım"
"Babam yardım etmeseydi iflas etmiştim"
"Komşu yetişmeseydi ölmüştüm"
"Direksiyon dersi almamış olsaydım kaza yapmıştım"
"Doktor olmasaydı ölmüştüm"
"İlaç olmasaydı yanmıştım"

Elbette sebeplere başvurmakla sorumluyuz. Ancak bu sebeplerin aslında birer perde olduğunu unutmamalıyız. Bu cümleleri kurmana rağmen yine de alışkanlık haline gelir duyarsızlaşırsın farkında olmadan, gerçek ikram sahibi olan Allah'ı unutma diye; bazen rabbimiz bütün sebepleri işe yaramaz hale getirebilir. O kadar olur ki bazen bir türlü anlamlandıramazsın.

“Her şeyi yaptım nasıl olmaz ?!” der durursun. Uğraşır uğraşır bir noktadan sonra artık dersin ki “ Her şey bitti” işte o noktada Allah hayatını öyle bir değiştirir ki “ Böyle bir şeyin olmasını Allah’tan başka kimse sağlayamazdı” der O’na yönelirsin. Eğer yönelmezsen O’ndan başka yardımcı bulabilir misin?

O sebeple eğer Allah’a inanıyorsan, inanmanın gereği güvenmektir. “Ama duvara çarpmak üzereyim!” diye düşünebilirsin. Bilemezsin.

Belki o gördüğünü zannettiğin duvar sadece bir yansımadan ibarettir. Belki Allah senin kalbini imtihanla sıkıştırarak gerçek inancını ortaya çıkarmak istiyordur. Belki o duvar gerçektir ama Allah o duvardan bir kapı açacaktır.

Samimi bir Müslüman her şartta Allah’a güvenir. Sonuç düşündüğü gibi olmaz da bütün sıkıntıları giderse o sıkıntıyla olan imtihanı arkasında bırakmış demektir. Eğer gerçekten bir duvara çarpıyorsa da o noktada ahirete doğuyor demektir. Sorumluluklarını yerine getiren, Allah’a, emir ve yasaklarına iman etmiş bir Müslüman için ahirete doğmak sınavın bitmesi ve sonsuz hayata geçiş yapacağı anlamına gelir ve bu da bir ikramdır.

Samimi bir Müslüman için iki sonuç da güzeldir. Hem dünyada hem ahirette huzur isteyen birisi için bu bakış açısı adeta bir ilaçtır.

Biz insanız, aciziz elbette korkabiliriz, üzülebiliriz, sıkıntılara vesveselere maruz kalabiliriz ama önemli olan her durumda Allah’a sığınabilmektir. Allah’a güvenebilmektir.

“Mevla’m görelim neyler, neylerse güzel eyler”

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.

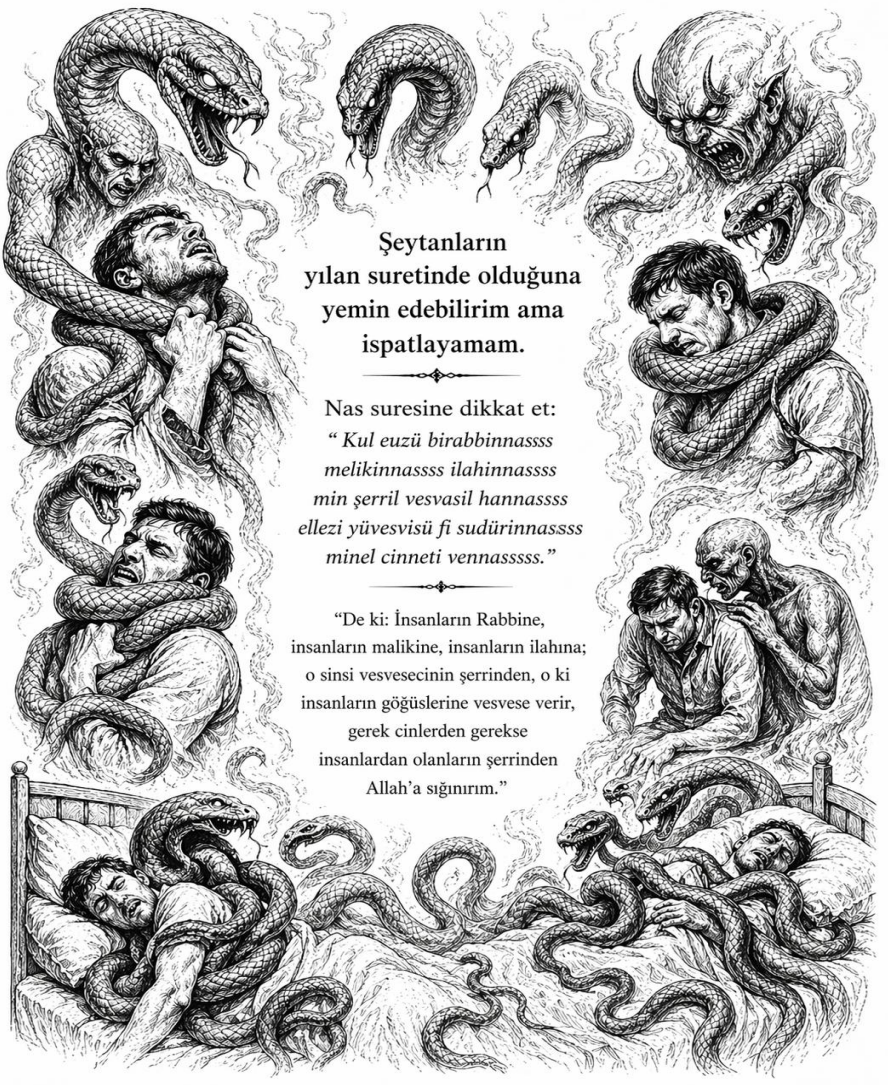

"Kıyamet günü cimrilik ettikleri şeyler boyunlarına dolanacaktır." deniyor Kur'an'da. Zannetmiyorum ki bu şık bir kravat ya da güzel bir atkı olsun; azap verici ve aşağılayıcı bir şey olacağı kesin.

HERKESE ÇABASININ KARŞILIĞI VARDIR

Dertler altında çırpınırken bazen insanın aklına "Ben bu kadar sıkıntı çekiyorum, o neden çekmiyor?" diye düşünceler gelebiliyor.

Öyle zamanlar gelir ki sıkıntılar üst üste gelir, boğulacak gibi olursun, şeytan da senin en baskı altında olduğun zamanlarda gelip ayağını kaydırmaya çalışır. Allah'ın adaletini sorgulatmaya, Allah'ın adaletinden şüphe duymanı sağlamaya çalışır.

"Sen bu kadar çalışıyorsun, o hiç çalışmadan lüks içinde yaşıyor, hani Allah adaletliydi?!"

"Sen sağlık sorunları yaşıyorsun, lezzetli gıdalar yasaklanmış, o bir oturuşta dünyaları yiyip kalkıyor sırım gibi, adalet mi bu?"

"Seni bu dünyada kimse anlamıyor, onun ise arkasında destekçi ailesi, etrafında eğlendiği bir sürü arkadaşı var, bu nasıl adalet?!"

"Allah hep ona vermiş, bana hiçbir şey vermemiş, çırpınıp duruyorum!!"

Sevgili kardeşim, Allah kimseye zulmetmez. İnsanlar olarak sınavlarımıza verdiğimiz hatalı tepkilerle biz kendimize ve ahiretimize zarar veririz aslında. Sen kendini kıyasladığın o insanların nelerle sınandığını bilemezsin. Belki Allah o insanlar

dünyayı rablerine tercih ettiği için ebedi azaplarını hazırlıyorlar. Belki de Allah günahlarını temizleyip seni cennete hazırlıyor.

Senin çaban, imtihana doğru karşılığı verebilirsen, sana sabır, karakter ve iman kazandırıyor; onun çalışmadan kazanması ise onu şükür imtihanında daha zorlu bir yola sokuyor olabilir. Çabanın karşılığı her zaman dünyada verilmek zorunda değildir, çabanın dünyada verilen karşılığı da her zaman bizim elde etmeyi umduğumuz şey de olmayabilir.

Şunu unutma kimseye zerre kadar haksızlık edilmeyecek. Senin uğraşın çoksa, mükâfatın da ona göre verilecektir.

Sıkıntılara güzelce sabreden ile isyan eden bir olur mu?

Hayrı da şerri de yaratanın Allah olduğunu bilen ile bilmeyen bir olur mu?

Gece uykusunu bölüp rabbinin huzuruna çıkanla çıkmayan bir olur mu?

Dünya hayatında bir şeyleri Allah rızası için feda edenle etmeyen bir olur mu?

Havuz başında kokteyl yudumlamaya gelmedik dünyaya, sınav olmaya geldik.

Rabbinin rızasını kazanmak için çalış çabala, mükâfatını al, Allah'ın cennetine gir. İnşallah.

BÜYÜMELİ VE OLGUNLAŞMALIYIZ

Hayal edelim.

Bir abi ve bir küçük kardeş düşünelim. Küçük kardeş üniversiteyi abisinin olduğu şehirde kazanmış olsun. Abisi kardeşini çok sevdiği için evini açıyor, ona her gün elleriyle yemekler yapıyor, elleriyle besliyor, ne ihtiyacı varsa elinden geleni yapıyor. Kardeşi de bu durumdan çok memnun olsun.

Bir zaman sonra üniversite hayatına entegre olan arkadaşlarıyla zararlı eğlencelere dalmaya başlayan kardeş, abisine saygısızlık yapmaya başlasın. Sorumluluklarını terk etsin. Abisinin ona olan ikramlarına karşı da sanki bütün bunları yapmaya abisi mecburmuş gibi davranmaya başlasın.

Emeklerine saygısızlık yapıp, sevgisinden ve koruyuculuğundan yüz çeviren küçük kardeşin hayatın gerçeklerini öğrenmesini gerektiğini düşünen abi kardeşini yurt bulmasını söylesin ve küçük kardeş evden yurda geçsin.

Üstünden zaman geçtikten sonraki konuşmada küçük kardeş abiyi suçlasa ve dese ki " Senin yüzünden neler çektim! Senin yüzünden ne zorluklarla uğraşıyorum! Senin koyduğun kurallar olmadan ben daha çok eğlenebiliyorum! Senle görüşmek istemiyorum!".

Bu durumda küçük kardeşin davranışı hakkında objektif olarak ne düşünmeliyiz?

Biz de kul olarak aslında bazen böyle olabiliyoruz.

Rabbimiz senelerce bize bakmış, bizi büyütmüş, bizi korumuş, bu zamanlara kadar getirmiş. Biz kul olarak bunların hiç birini O'ndan bilmiyoruz. Zannediyoruz ki bizi büyüten koruyan anne babamız. Ama hiç düşünmüyoruz ki o anne babayı bana hizmetkâr eden kim?

Hal böyle olunca da şükürsüz kullarından bazen Allah verdiği nimetleri çekebiliyor. Çünkü biz şımarık bir çocuk gibi ne elimizdeki nimetlerin ne de nimetleri bize verenin farkında değiliz.

Nimetler çekilip, sıkıntı ve zorluklar başımıza gelmeye başlayınca da başlıyoruz sitem etmeye: " Sen bana dert verdin, bana zorluk çektiriyorsun, senin huzuruna gelmek istemiyorum" diyor dünyaya daha çok dalmaya başlıyoruz. Kendimizi belki haram zevklere veriyoruz. Derdimizi geçirmek için içkiye sarılıyor, heveslerimizi tatmin edebilmek için kumara yöneliyoruz.

(Haşa) “ Allah yok, huzuru veren, zevk sefa var, keyif eğlence var “

(Haşa)“Allah yok, dar zamanımda bana borç veren arkadaşım sayesinde sıkıntım geçti”

(Haşa)”Allah yok, o doktor olmasaydı ben iyileşemeyecektim, doktor bey kulun kölen olayım” diyoruz..

Sevgili kardeşim, büyümeli ve olgunlaşmalıyız. Allah’ın bize olan ikramlarına nankörlük yapmamalıyız. Bizi nimetlere boğan rabbimiz, bizi sınamak ya da terbiye etmek için bir iki nimeti çekince şımarık bir çocuk gibi isyan etmemeliyiz.

İNSAN ÇOĞU ZAMAN ULAŞAMADIĞINI KIYMETLENDİRİR

Bir insan ilginç bir şekilde ulaşamadığı şeye karşı bir heves beslemeye başlıyor. Sosyal kalabalıklar içerisinde bunun örneğini çok fazla görüyoruz. Kendisini peşinde süründüren kişiye insanlar saplantılı şekilde âşık hale geliyorlar. İnsan ulaşılamayınca kıymetleniyor, saygı görüyor.

Aynı zamanda, insanın bedava bulduğu şeyi değersiz görme hastalığına ne demeli?

O kadar üzücü ki; Allah kuluna rahmetini sonuna kadar açtığı için kullar Allah'ın sevgisini de değersizleştirmeye kalkıyorlar. Bu şekilde; Allah sadece verdikleri için sevilir, anlamına getirmemeliyiz. Allah zatı itibariyle sevilmeye en layık olandır.

Her sabah komşun işe giderken sana kahve alıp verse "Ne iyi ne cömert adam dersin". İçten içe bir meyil oluşmaya başlar. Aynı kişi sana her sabah bir araba parası verse onu nasıl seversin değil mi? Aynı kişi sana her sabah gülümseyerek bir uçak parası verse ona âşık da olursun bu bir gerçek. Hatta onun artık olumsuz yönlerini de görmez oluruz. Şu an bazı insanların yaşadığı aşklar gibi.

Allah sen daha anne karnında küçücük bir et parçasıyken seni beslemeye başlıyor. Doğuyorsun anne hazır, yemek hazır. Oksijen hazır, hücrelerin, dolaşımın, sinir sistemin hazır. Hayatta

kalman için ne gerekiyorsa her şey hazır. Her gün de sana bunları sunuyor.

Boğulmak üzere olan bir adam 1 dakikalık daha nefes alabilmek için dünyadaki tüm zenginliği serveti verir mi vermez mi?

Allah o serveti senden beklemeden her gün her saniye veriyor ama Allah'ı sevmiyorsun öyle mi?

Hatta haşa Allah a yok diyorsun.

"Ben doğdum ama anneye inanmıyorum."

"Annem üstüme titriyor ama şefkate inanmıyorum"

"Ben nefes alıyorum ama oksijene inanmıyorum."

"Ben kasap reyonda yatan etten farksız bir et parçasıyım ama konuşuyorum, düşünüyorum. Bilmediğim bir şey (ruh) bendeyken varım. O şey her ne ise bende yokken yokum. Beni reyondaki etten ayıran ne özellik varsa o özellikler yok."

"Ama ruha inanmıyorum."

Yahut "Ruha inanıyorum, tamam. Beni kasaptaki etten ayıran bir "şey" var bende ama o şeyi bana verip benden çekip alana inanmıyorum."

Böyle bir şey olabilir mi?

PC ye elektrik verince çalışıyor, hesap yapabiliyor çok kıymetli. İyi kullanırsan aya götürüyor. Kötü kullanırsan seni hapse götürüyor. Elektriği alınca da sadece bir metal yığınından farksız.

PC diyor ki “Ben elektriğe inanmıyorum.”

“Benim elektriğimi bana verene de dilediğinde benden alana da inanmıyorum” dese...

Böyle bir şey mantıklı olabilir mi?

Nihayetinde bilinç, beyin ve elektriksel faaliyetlerden ibarettir. Ancak bir ete elektrik verince bilinç elde edilemez. Son zamanlarda organik yapay zekâların işlem yapabildiğine dair haberler mevcuttur ancak bu noktada unutmamak gerekir ki hesap makinesi de işlem yapabiliyor ancak “farkındalık sahibi değil”. İnsan beyninde “benlik duygusu” mevcuttur. (Kitabın amacı her yaştan okuyucuya hitap etmek olduğu için bu kısmı burada bırakıyorum)

İnsandaki bilinç, irade ve ‘ben’ hissi sadece maddi süreçlerle açıklanamıyorsa, bu durum maddi olmayan bir kaynağa işaret eder. Bu kaynağın da bilinçsiz olması mümkün değildir. Çünkü bilinç, bilinçsiz bir şeyden çıkamaz. O halde insanın sahip olduğu bu hayat ve bilinç, bilen ve irade sahibi bir vericiye dayanır.

Bu sebeple, ruh ile canlandırıp, ruhu çekildiğinde et yığınından farksız olduğumuzu göre göre:

"Ruh diye bir şey yoktur. O yüzden ruhu verip, alan biri de yoktur."

Ya da

“Ruh vardır ama ruhu verip, alan biri yoktur.” demek doğru olamaz.

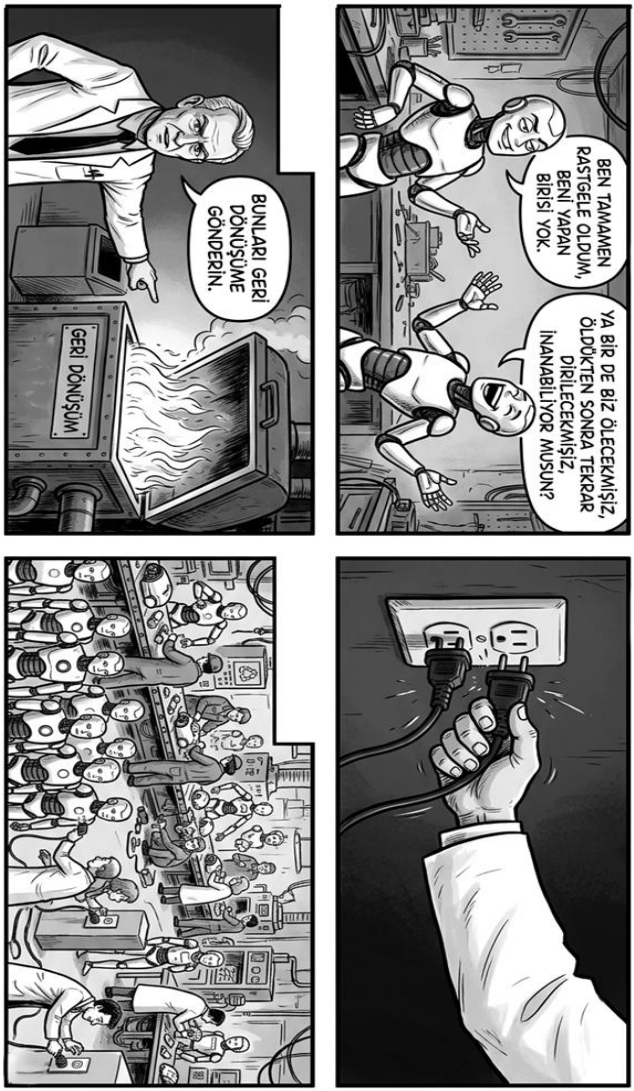

HAYAT BİR ROLLER COASTER GİBİDİR

Nefes aldığımız sürece her zaman inişler ve çıkışlar yaşayacağız. Uzun süren dertli zamanların arkasından umduğumuz şeye kavuşmamız her zaman zannettiğimiz şey olmayabilir.

Eğer dünya hayatı bir imtihandan ibaretse, sıkıntı sonrası gelen ikramlar da yeni bir imtihan olabilir. Hayatımızın hiçbir noktasında "ben kurtuldum" şeklinde bir kanaate varamayız. Bu noktada bizim için sığınılacak tek liman Allah'tır. O'na sığınmaktır.

"Senelerce yokluk çektim, insanlar beni hor gördü, sabrettim Allah'a sığındım, her gece gözyaşları döktüm ve sonunda Allah'ım bana zenginliği ikram etti; sevdiğim insanı bana nasip etti, sağlığımı bana geri bağışladı. Ben artık sınavı geçtim" diyemeyiz. Dememeliyiz. Kimin kurtulup kimin kurtulamayacağını biz bilemeyiz. Sana yaşatılan yeni düzen senin için başka imtihanlar olabilir.

Bize düşen ne olursa olsun Allah'a hamd edebilmek. Hayrın da şerrin de Allah'tan geldiği bilinciyle daima bir sınavın içinde olduğumuzu unutmamaktır.

Lunaparklardaki roller coaster gibidir hayat. Bazen seni göklerin üstüne çıkarır bazen oradan hızla yere çakılırken ölecekmişsin gibi hissettirir. Bazen tüm dünyan tepe takla olmuş gibi hissettirir.

İnsan o roller coaster'ın bir düzen ve sistem içinde olduğunu bilirse, o treni kontrol eden biri olduğunu bilirse, kontrol edene güvenirse, hangi durumda olursa olsun rahat eder. Bilir ve "Ne ile karşılaşırsam karşılaşayım bu olayları kontrol eden rabbim benim yanımda, ben onun her an gözlerinin önündeyim, beni görüyor, beni duyuyor, içimden geçenleri de benim için gerekli olanı da biliyor, o biliyor ya gerisi önemli değil, başıma ne gelirse gelsin muhakkak bir bildiği vardır " der kendini yaratıcısının şefkatli ve rahmetli ellerine bırakır. İsyan etmez, ayak diremez, yüz çevirmez. Ağlayabilir, üzülebilir ama asla rabbinden şüphe etmez, rabbine sığınır.

Bu roller coaster bir yerden başladı ve bu yolculuk ine çıka ilerliyor, bir süre sonra tekrar başladığı yere, yaratıcısına dönecek. Bunu unutma sevgili kardeşim.

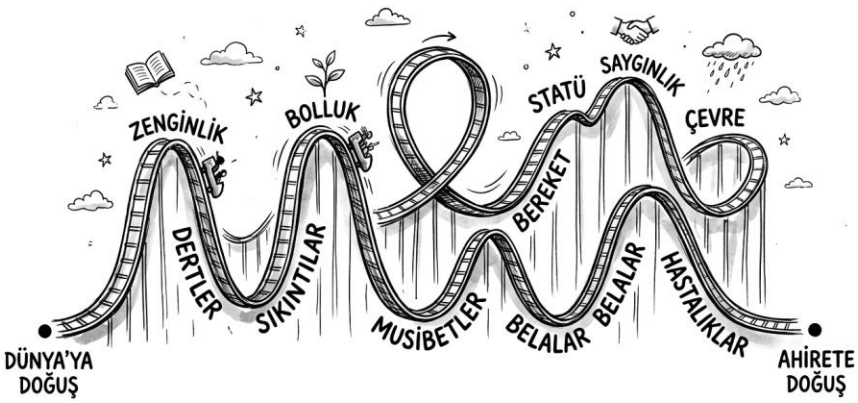

HER AN İZLENİYORSUN

Yanlış davranışlarda bulunacak insanlar hep kimsenin görmediği noktalarda suç işlemeye meyillidirler. Bir hırsızlık yapmayı kafasına koymuş birisi kolay kolay kameralarla izlenen bir yere girmeyi düşünmez.

Güncel hayatımızda dahi insanlar birbirine zarar vermeye kalktığında bir taraf telefon çıkarınca karşı taraf hemen tutumunu değiştiriyor buna da sürekli şahit oluyoruz.

Benim köpeğim bile yerde bir simit gördüyse hemen çaktırmadan bana bakıyor, eğer ona bakıyorsam simidin yanından, koklayıp geçiyor eğer bakmıyorsam kaşla göz arasında atıyor ağzına.

Demek ki gözlem sonucu etkiliyor.

Sevgili kardeşim sen de gözlem altındasın. Her hareketini gören bir rabbin var ve sürekli sana bakıyor. Harama girdiğin her an rabbin görüyor. Meleklerin gözü önündesin. Sen haram işlerken seni izliyorlar. Yaptığın her hareket, içinden geçirdiğin her düşünce her his an be an kayıt altına alınıyor bunu unutma.

Eğer bir kul sürekli izlendiği bilincine ulaşabilirse; harama yaklaştığı an Allah'a sığınırsa; inşallah bu tutumu haramlardan korunmasına yardımcı olacaktır.

Huzurda olduğunu bilen bir kalp için haram, sadece bir günah değil; çok büyük bir ayıp, çok büyük bir nezaketsizlik ve vefasızlıktır.

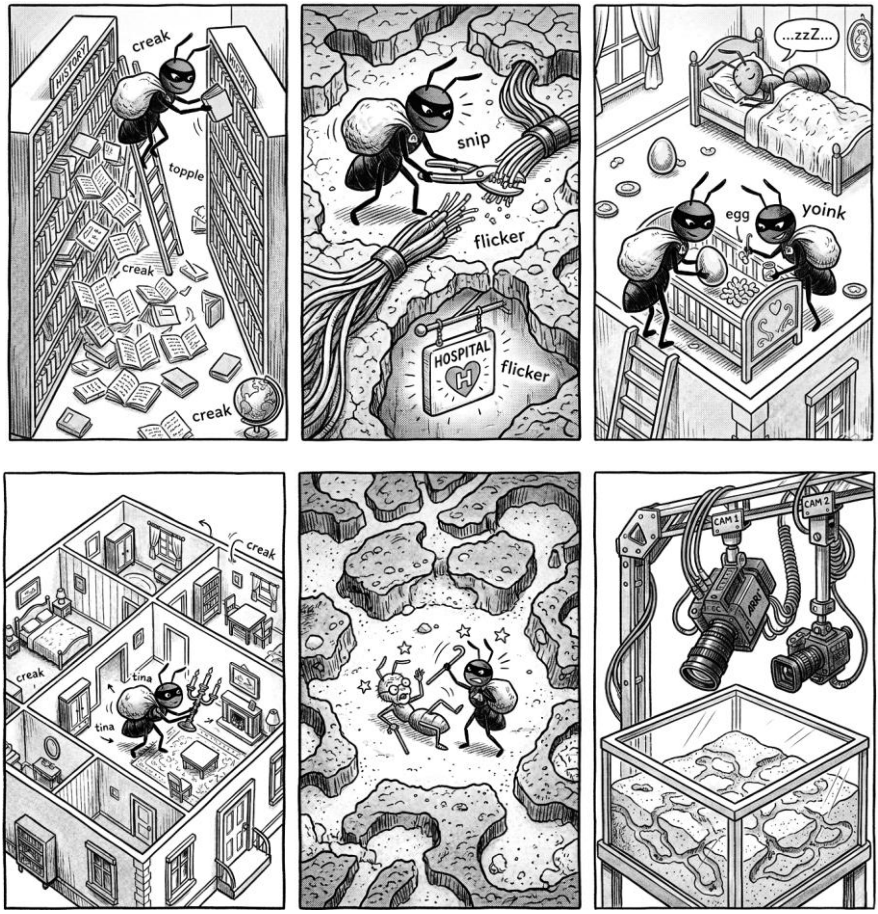

ÖLDÜKTEN SONRA DİRİLMEK

İnanç zayıflığı olanları düşündüren bir diğer konu ise öldükten sonra dirilmenin nasıl mümkün olacağı. Aslında işi çok detaylandırmadan söylemek gerekirse; bir şeyi ilk defa sıfırdan oluşturmak mı daha zordur yoksa ikinci, üçüncü yapışlar mı daha zordur? Şu an biz bile bir makineyi belki 5 senede tasarlıyoruz ve bir araya getiriliyoruz ama bir kere hazırladıktan sonra seri üretim şeklinde tıkır tıkır yapabiliyoruz. Sadece bu bile öldükten sonra dirilmenin imkânsız olmadığını gösteriyor. Hiç yoktan yaratan sonrasında haydi haydi yaratabilir.

Bir tırtıl kelebek olmadan önce kendisini bir kozaya alıyor. Kozanın içinde bir salgı salmaya başlıyor ve kendini neredeyse tamamen eritiyor. Kalan hücreler bir araya gelerek kelebek halini inşa ediyor. Bu bile başlı başına mucize ama daha ilginci ne biliyor musun? Kelebek, tırtılken edindiği koşullu refleksi kelebek olduğunda da hatırlıyor. Sadece bu bile daha dünyadayken ölüp daha üstün bir formda tekrar meydana gelmeye örnek olurken birinin öldükten sonra tekrar canlandırılamayacağını iddia etmesi mantık dışı olur.

Biz de insanlar olarak öldükten sonra bambaşka bir formda bu dünyada yaptıklarımızı, dünyaya gelmeden önce Allah'a verdiğimiz sözü, her şeyi hatırlayarak ahirette uyanacağız.

İNSAN MANYETİK BİR KARA DELİK

İnsanın acizliğine, sınırsız ihtiyaç sahibi olmasına ne kadar odaklanırsa, odaklandığı ölçüde ihtiyaçlarını sürekli dışarıdan bünyesine çekmeye çalışan manyetik bir karadelik haline geliyor.

İnsanın oluşturduğu bu manyetik çekim de kendisini tam tersi sınırsız zenginlik, sınırsız cömertlik, sınırsız rahmet ve merhamet sahibi olan Allah'a doğru çekilmeyi kaçınılmaz hale getiriyor.

Tam da bu sebeple insanı aciz ve muhtaç hale getiren ne kadar hastalık, sıkıntı, rahatsızlık ve dert varsa bunların hepsi bizim Allah'a çekilmemizi sağlıyor.

Rabbimize ne kadar şükretsek az. Bizi bizden daha iyi bilen, biz ona bazen kötü zanda bulunmamıza rağmen, bizi bize rağmen seven rabbimiz, en karanlık halimizde, günahlara batmışken bile bazen bize rahmet ediyor, O'na yönelelim diye çeşitli dert ve sıkıntılarla bizi imtihanlar lütfediyor.

Sıkıntılar aslında sabredilirse, ne büyük nimet, ne büyük ikram, ne büyük rahmet…

İnsan dertliyken, içi yana yana, darala darala kalbinden gelen "Allah! " nidasıyla, koltukta yayılmış abur cubur yerken ağzından çıkan "Allah" sözü bir olmuyor sevgili kardeşim.

Çok haksızlık ediyoruz başımıza gelen her dertte hemen söylenerek, sızlanarak. Hele de bazen isyan ederek. Çok az şükrediyoruz rabbimize, çok az…

KALBİN KAN AĞLAMASI

Havacılık kurallarını anlatan neredeyse tüm kitaplar havacılık kurallarının kanla yazıldığı ibaresini taşır. Çünkü havacılıkta yapılan hatalar toplu ölümlere sebep olduktan sonra anlaşılıp düzeltilir.

Kişinin iman hakikatlerini gerçek manada görebilmesi ve içselleştirebilmesi için de aslında nefsin ölmesi, kalbinin kan ağlaması neredeyse gereklilik gibidir.

Güle oynaya iman hakikatlerini özümseyen, kahkahalar atarak Allah'a kalbini yaklaştıran daha başka bir deyişle kalbi yanmadan zirveye çıkmış bir örnek ben bulamadım. Elbette şakalaşmak gülümsemek yanlıştır anlamına gelmiyor ancak kalbinin rabbine yaklaşması, özünün çıkması için zaman zaman daralması, sıkışması, yanması, ağlaması gerekiyor.

Allah, âlemlere rahmet olarak yarattığı Peygamber Efendimiz Sav'ı dahi sıkıntı ve musibetlere maruz bırakmıştır. Demek ki bu imtihan hayatı dik bir yokuş, demek ki her istediğimiz her zaman olmayacak, üzüleceğiz, ağlayacağız ve gerçek kurtuluşun ancak ve ancak Allah'tan gelebileceğini kalbimize kazıyacağız. Özellikle yüksek makamlara ulaşmak istiyorsak bu yolun sancılı olacağının da farkında olmamız gerekiyor.

Onsuz yapamam dediğimiz ne varsa belki kaybedeceğiz ve "Her şeysiz olur ama Allah'sız olmaz " diyecek noktaya kalbimizi getirmeye çabalayacağız.

ALLAH HEMEN TERK ETMEZ

Bazı zamanlarda yolda yürürken sana bakan insana tahammül edemiyorsun. Birisi sana minik bir haksızlık yapsa ona dayanamıyorsun. Birisi yolda arabayla araya kaynasa şiddete başvuruyor, birisi arkandan senin hakkında yalan söylese o kişiyi hayatından pat! diye çıkarıyorsun.

Sen insanın küçücük bir hatasına dayanamazken, Allah milyarlarca insanın ona yaptığı hakaretlere, yalanlara, kötü davranışlarına, itaatsizliklerine karşı ne kadar da sabırlı aslında öyle değil mi? Allah da ikramlarını pat! diye çekseydi, hangi birimizin gücü yağmur yağdırmaya yetebilirdi?

Allah kulunu o kadar seviyor ki tüm yaptıklarına rağmen, tövbe kapısını sonuna kadar açmış, kul kendini temizleyebilsin diye. Hemen cezalandırmıyor, hemen terk etmiyor senin benim yaptığımız gibi. Ne kadar merhametli ne kadar şefkatli.

Yağmur gibi bunca nimetin hakkını hayat boyu çalışsak ödeyemeyiz. Çok ayıp ediyoruz. Çok.

Seni kullanmak için yüzüne yalandan gülen kişiye halı oluyorsun, seni gerçekten seveni yok sayıyorsun öyle mi?

İki gün sonra belki bir daha görmeyeceğin insanlar için günlerce gözyaşı döküyor belki kilometrelerce yol kat ediyor belki saatlerini günlerini hatta yıllarını harcıyorsun ama seni gerçekten sevenden yüz çeviriyorsun öyle mi?

Sevdiğinin adını günde yüz kere tekrar ediyorsun ama Allah demeye eriniyorsun öyle mi?

Durumun ciddiyetinin ne kadar farkında olmadığımız aslında buradan belli. Kendi zihnimizde o kadar hapsolmuş haldeyiz ki kafamız içinde sur gibi yükselen yanlışların arkasını göremez hale gelmişiz.

Haramları normalleştirmişiz, rabbimize karşı görevlerimizi önemsememeyi normalleştirmişiz. “Allah, zalimler topluluğunu doğru yola iletmez." Bunu unutmamalıyız. Farkında değiliz belki ama her gün işte, evde, okulda, çarşıda, pazarda, trafikte birbirimize zulmediyoruz.

Zulmetmek sadece fiziksel olarak darp ederek olmaz, birbirimizin hakkına hukukuna saygı göstermediğimiz her fiilimizde aslında zulmetmiş oluyoruz. İlla başkasına yönelmesi de gerekmez, kafamızda bizi adeta hastalıklı hale getiren şehvani düşünceler, kin, öfke gibi hissiyatlar da aslında kişinin kendine zulmetmesidir.

Bu işin şakası yok sevgili kardeşim. Hayat gerçekten çok kısa, kimsenin yarın sabaha çıkacağının garantisi yok. Hala imkân varken Allah’a yönelip bir daha hatamızı tekrarlamamak üzere gönülden tövbelerimizi bir an önce yapmamız gerekiyor.

Hele ki şu an bu cümleleri okuyan sen sevgili kardeşim; artık gördüğün, öğrendiğin hakikatlere karşı sorumluluğun çok daha fazla bunu unutma.

ALLAH, KENDİSİNE YÖNELENİ DOĞRU YOLA İLETİR

Daha önce de ucundan kıyısından bahsettiğimiz üzere dünya hayatı özünde %99 Allah'ın iradesi %1 insanın özgür iradesidir. Burada özgür iradeden kasıt kişinin yönelmesi, "meyletmesi"dir. Allah kendisine yöneleni doğru yola ileteceğini söylemektedir.

Bir ibre düşünelim. Dik açı ile X ekseni üzerinde sıfır noktasında duruyor. İnsan doğuştan iman meyli ile gelir. Her çocuk günahsızdır. Ve fıtrat olarak imana meyilli doğar. Buna da bu ibrenin artı yöne (sağa) 1 derece yatık olması diyebiliriz. Şimdi bu metaforun üzerine ekleme yapalım. İbre yerine bir ağaç koyalım.

O sağa bir derece yatık olan fidan küçükken çok sağa sola yatmaz ama 13-15 yıl sonra artık o kocaman bir ağaç olur. 15 yıllık ağacın bir yöne açılı olması artık o yöne doğru ağırlık yapmaya başlar. Ve o yöne doğru dallarıyla birlikte yatmaya başlar.

Tıpkı bu örnekte olduğu gibi insan da bir fidan gibi sağa meyilli şekilde doğup uzamaya başlıyor. Dünyevi hevesler, haramlar, şeytanlar ve nefis o ağacı sola yatırmaya çalışıyor. Allah da hastalık musibet ve sıkıntılarla kulunun kendini sağa yatırması için fırsatlar veriyor.

Eğer kul meylini ters yöne kaydırırsa ve çok fazla sola meylederse sola doğru ağırlığı artmaya başlıyor. Sola doğru ağırlığı arttıkça da daha fazla eğilmeye başlıyor. Daha büyük günahlara

kapılar açılmaya başlıyor ve kulun günahları daha da çoğalmaya başlıyor. Hidayeti vermek Allah'tandır; dilerse oradan da çevirebilir. Onu Allah bilir. Ancak örnek dairesinde o kişinin imana dönmesi zorlaşmaya başlıyor. Kalbi kararıyor.

Başta küçük küçük ara sıra kul hakkı yiyen insan, yalan söylemeye başlıyor. Sonra göz zinasına giriyor; derken gıybet; derken namazı bırakıyor; derken Allah'ın varlığından şüphe etmeye başlıyor; derken inkâr etmeye başlıyor; derken haram helal demeyip içkiye başlıyor; artık emir ve yasaklardan eskisi gibi rahatsızlık duymamaya başlıyor; derken artık fren mekanizması işlemez hale geliyor; derken zinaya başlıyor; derken derken derken cinayete hatta intihara kadar gidiyor. Yerin bin kat dibine - x - y ekseninde sonsuza kadar cehennemin en altına kadar sonsuz şekilde düşmeye devam ediyor.

Eğer kul meylini sağa vermeyi başarabilirse, hastalıkları, sıkıntıları Allaha yakınlaşmak için değerlendirebilirse, meylettiği ölçüde o ağaç dallarıyla birlikte sağa yatmaya başlıyor; iman ile beslenen ağaç güçlendikçe yükseliyor meyve veriyor, güzel kokular saçmaya başlıyor, uzamaya devam ediyor. Allah ona meyli ölçüsünde, dilerse daha fazla şekilde yardımcı oluyor. O ağaç bu sefer iyi fiillerini devam ettirdikçe hep daha iyisine doğru ilerliyor. Farzlarını kılıyorsa sünnetleri de kaçırmamaya başlıyor; dirayetli olursa tesbihatı da kaçırmamaya başlıyor; samimiyetle devam ederse Kur'an okumaya da başlıyor; derken nafile oruçlar tutmaya da başlıyor; derken sadaka vermeye de başlıyor; derken cemaatle namaz kılmaya başlıyor; derken haramlardan korunmaya kaçınmaya başlıyor; haramlardan korundukça ibadetlerinin lezzetini almaya başlıyor; lezzet aldıkça daha çok tefekkür ediyor; sürekli zikir çekmeye başlıyor; derken sürekli teheccüde kalkmaya başlıyor. Bir çığ gibi büyüyor güzel fiiller. İnşallah Allah katında

da mertebesi yükselmeye devam ettikçe ediyor. O ağaç Uzadıkça +x +y doğrultusunda sonsuza doğru ilerliyor.

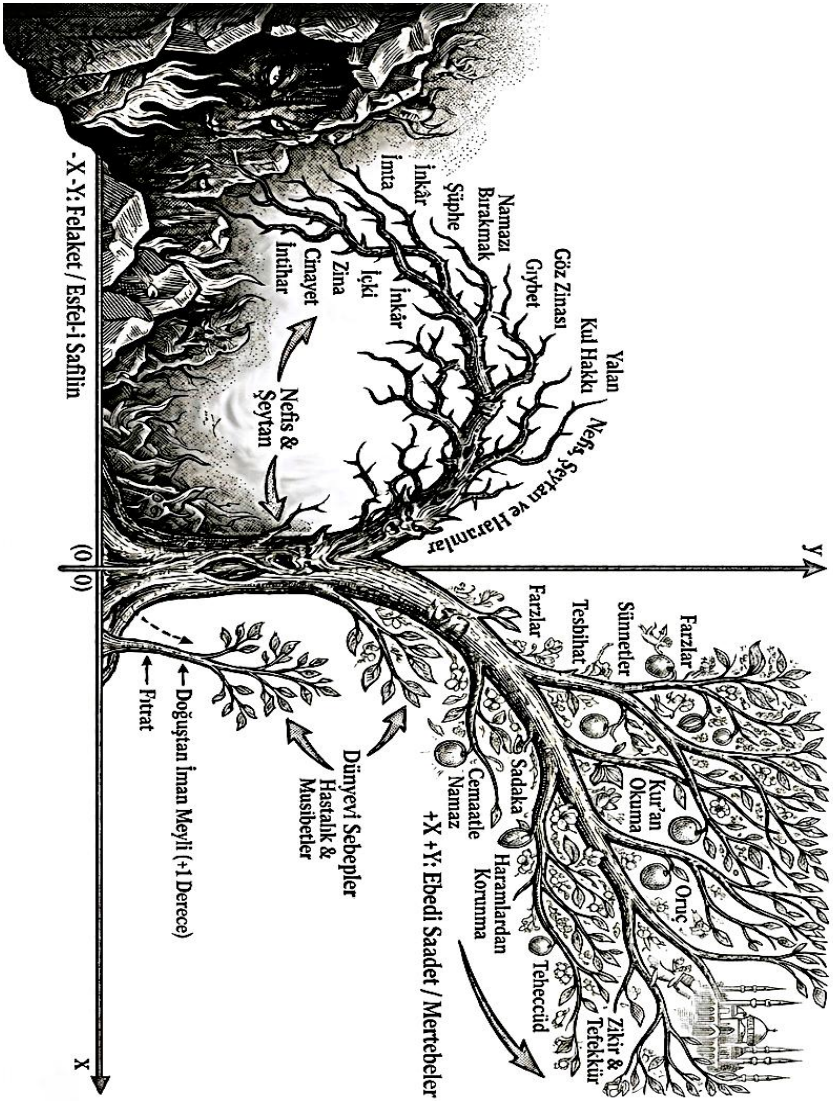

SAHABEYE YAKLAŞMAK

Bazen insanın içi burkuluyor; ne yaparsak yapalım sahabe olamayacağız. Bu düşüncelere daldığım bir zamanda karşıma bir ayet çıktı, "Yoksa, Allah içinizden cihad edenleri ortaya çıkarmadan ve sabredenleri belirlemeden cennete gireceğinizi mi sanıyordunuz?"- (Âl-i İmrân 142)

Ayette cihad edenlerle, sabredenleri "ve" bağlacı ile bağlıyor. (Matematiksel mantık konusunda bilgi sahibi olanlar bilecektir ki iki unsur arasında "ve" bağlacını kullanmak demek " bağladığı iki ögenin birbirinden ayrılamayacağını" gösterir.)

Bir örnekle anlatalım; bir konuda hüküm verirken birlikte kullanılan şartlar benzer ağırlık taşır. Bu ne demek? Şu demek: Mesela bir doktor hastasına talimat verirken " Ameliyattan 12 saat öncesine kadar bir şey yemeyin ve bu ilaçları 2 saatte bir alın" dediğinde iki talimatın da benzer ağırlıkta olduğunu kabul ederiz. Sadece birine uyarsan ameliyat tehlikeye girer. İki talimatın da hayati önemi var deriz. Şöyle bir talimat verilmez : " Bu ilaçları 2 saatte bir al ve yaşlılara iyi davran" ya da " Fıtık ameliyatından sonra asla ağır yük kaldırma ve ağır yük kaldıramadığın için üzülme" . Çünkü konu sağlık olsa da talimatın önemi aynı ölçüde değil. Ağır yük kaldırırsan sakat kalabilirsin ama yük kaldıramadım diye üzülürsen kalıcı sakatlık yaşamasın.

Anlatılan şekilde cihat etmek ile sabretmek de aynı cümlede yan yana "ve" bağlacı ile kullanılıyor. Düşünüyorum ki sabretmek tam olarak cihad etmekle aynı ağırlıkta olmayabilirse de neredeyse cihad etmekle benzer bir ağırlığa sahip.

Biz Peygamber Efendimiz SAV'in nuruna doğrudan muhatap olamayacağımız için asla sahabelerle aynı olamayacağız ama başımıza gelen musibet ve sıkıntılara Allah rızası için cihad edercesine sabrederek sahabe mertebesine yaklaşabileceğimiz sonucuna ulaşabiliriz. Peygamber Efendimiz SAV ahir zamandaki müminlere "kardeşlerim" demiş, ahir zamanın meşakkatinden ve farklılığından ötürü "50 sahabe sevabı verilir" şeklinde hadisler zamanımızda rivayet edilmektedir. Demek ki birebir Peygamber Efendimiz SAV ile muhatap olamadık ama sahabelerin frekanslarına ulaşabilmenin yolunun açık olduğu sonucuna varabiliyoruz inşallah.

Sabır ve cihad cennet kapısının iki farklı anahtarı değil, tek bir kilidi açan iki farklı dişi gibidir. Savaşmak dış cihad ise sabretmek iç cihaddır. Sabır sadece üzülmemek gibi duygusal bir hale sıkıştırılamaz. Sabretmek de aktif bir direniştir.

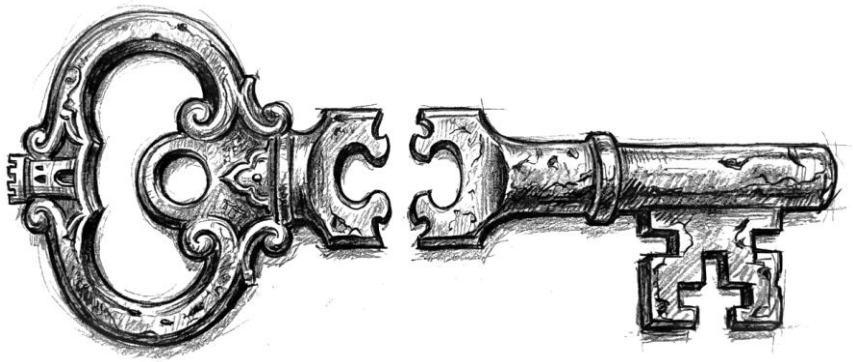

NE KADAR ACİZSEN ALLAH'A O DERECE AYNASIN

Nefis denilen şey hiç bir sınır tanımak istemiyor, hiç bir şeye boyun eğmek istemiyor. Zorluklara, otoriteye, hastalıklara hiç bir şeye…

Her şeyden kendini çekip bir düşün lütfen. İnanan biri açısından meleklere karşı bile nefsimiz devrede. Onlar ki günahsızlar, bizden çok daha fazla güçleri kudretleri var, bizim için belki Allah'a yalvarıyor dua ediyorlar ama onların manevi otoritesini ve varlığını bile nefsimizdeki kibir yüzünden bazen kabullenmekte zorlanıyoruz. Azrail geldiğinde imkânı olsa ona bile ayak direyecek insan yok mu dünyada? Var. Bu nefis öyle bir şey ki bazen rabbine bile kafa tutuyor nitekim bunun örneklerini ahir zamanda çevremizde ne yazıktır ki çok görüyoruz.

Eğer yaşadığımız olaylar sebebiyle şikayetleniyorsak, kalbimize, nefsimize, teslimiyetimize dönüp bakmamız gerekiyor.

Kimin hükümlerinden memnuniyetsizlik duyuyorsun, farkında mısın?

Terbiye olmuş, teslim olmuş bir nefis Allah'a karşı isyankâr değil. Allah'a karşı boynu kıldan ince. Hatta zaten aciz olmasına rağmen hala Allah'a karşı olabildiği kadar aciz olma isteği var içinde. Karnını açıp teslim olan bir canlı gibi; rızık verse de teslim; vermese de teslim; tokatlayacaksa da teslim; rahmetine sarıp sarmalayacaksa da teslim; ikram edecekse de teslim; ikram ettiğini çekse de teslim; canı yansa da teslim; nimetlerle donatılsa da teslim.

Acizliğini kabul etmiş, anlamış ve içselleştirmiş insan da zaten mecburen değişiyor. Davranışları, alışkanlıkları, tepkileri değiştikçe karşılaştığı olaylar da değişiyor. Sen değiştikçe olaylara verdiğin tepki değişiyor, bu da hayatının yönünü etkiliyor. Kendisine bağıran birine aynı şekilde karşılık veren birinin toplum içindeki kabulü ile suratına bağırana sakince tepki veren kişiye gösterilen takdir ve hayranlık bir olur mu?

Her ne kadar kalabalıklar içinde ahlaka adaba aykırı davranışların kişiye iyi geleceğini kabul etmeye ve ettirmeye çalışan bir kısım insan olsa da ahlaklı insan, DOĞRU insan, emronulduğu gibi DOSDOĞRU OLAN insan her zaman kazanır sevgili kardeşim bunu unutma. Dünya'da olmazsa ahirette, muhakkak kazanan ortaya çıkar. Kim Allah'tan yana olursa o kazanır. Allah sana her durumda "Dosdoğru ol" diyorsa, dosdoğru ol. "Doğru ol" demiyor bak! "Dosdoğru ol!" diyor.

Doğru olmak dürüstlüktür, dosdoğru olmak ise fırtına kopsa da, dünya yıkılsa da o dürüstlükten milim sapmamaktır; yani istikamettir, rotadır, amaçtır.

Dosdoğru olduğunda sonuç ve sebepler kötü gibi görünse de sen Allah'ın tarafında olursan kazanan sen olursun.

Acizliğini, güçsüzlüğünü, eksikliğini kabul et. Allah'a sığın. İnşallah Allah da mucizelerini ikramlarını senin üzerinde göstersin, seni kendisine adeta bir ayna haline getirsin.

HER AN ALLAH İLE BİRLİKTE OLMAK

İnançlı insanlar arasında bazen sadece farzları yapmakla bütün sorumluluğu üzerinden attığını düşünenler olabiliyor. Aslında iman etmek demek sadece farzlara indirgenemez. Hüküm yalnız Allah'ındır. Cennetini dilediğine ve layık olana verir. Ancak farzlar, sünnetler, nafileler, ihlas, takva, iyilik bunların hepsi birbirinden ayrılmaz bir bütünün parçalarıdır.

"Namaz kılmak farz ama ben namazı sünnete aykırı kılacağım" diyemeyiz.

"Abdesti ben sünnete aykırı alacağım" diyemeyiz.

"Farzı, sünneti yerine getiriyorum ama eşime çocuğuma komşuma karşı ağzımı bozuyorum, dedikoduya dayanamıyorum" diyemeyiz.

Sanki Allah'ın namazına ihtiyacı varmış gibi "Tamam işte namazlarımı kılıyorum daha ne?!" gibi düşünemeyiz.

"Farzları, sünnetleri, nafileleri yapıyorum ama patronum beni işten çıkarmasın hatta bana terfi versin diye her gördüğümde ona yağ çekiyorum, ona yaranmak için namazımı bitirir bitirmez eline ayağına sarılıyorum, o beni işten çıkarırsa ben aç kalırım" diye düşünüyorsan…

"Farzları, sünnetleri, nafileleri yapıyorum ve sevgilimi çok seviyorum. Ben onsuz yapamam. O benim her şeyim. O benim ömrüm. Eğer beni terk ederse ben mahvolurum, yaşayamam" diye

düşünüyorsan çok ciddi şekilde Allah'ı unutuyorsun demektir sevgili kardeşim. Bir kalbin merkezinde iki sevgiye yer olamaz. Kalp Allah'a aittir. Allah'ın verdiği nimetlere olan sevgini Allah'a olan sevginin önüne geçiremezsin.

"Namaz kılıyorum, Allah'ı nasıl unutmuş oluyorum namaz kılarken?" diyorsan, namaz kılarken neler düşündüğüne bir bakmalısın.

Yemeğe başlarken aklında " Öff mis gibi koyuyor kurt gibi acıktım" deyip gömülüyor musun yoksa "Allah'ım bana verdiğin rızık için sana şükürler olsun" mu diyorsun?

Hayatındaki insana bakıp "Ne kadar güzel, ne kadar vasıflı, çok şanslıyım, ne isterse yapayım" mı diyorsun yoksa " Allah'ım beni hayatımdaki bu kişiyle rızıklandırdığın için sana şükürler olsun" mu diyorsun?

Maddi kazanç sağladığında "Çalıştım, başardım, siz de sabah suratınızı buzlu suya sokarsanız siz de başarırsınız" mı diyorsun yoksa "Allah'ım veren de sen alan da sen, verdiklerine karşı şükrümü eda edebilmeyi nasip eyle" mi diyorsun?

Evden çıkarken, eve girerken, yolda yürürken, çarşıda, pazarda, yemek yerken, su içerken, yatarken, kalkarken, her anında rabbinin yanında olduğu bilincini taşıyor musun?

Taşımalısın.

Âşık olup sabah akşam düşündüğün o insanı hayal et. Demek ki gerçekten bağlanan insana hiç de zor değil her halinde

sevdiği ile hareket etmek; her an onu düşünmek. Elbette her şey bir anda olmaz ancak hedef bu olmalı sevgili kardeşim.

MÜŞRİK DE ALLAH'A İNANIR

Müşrik de Allah'a inanır ama Allah'ın yanında başka şeylere de inandığı için şirk koşmuş olur. O yüzden müşriktir.

Şirk denince akla hemen put gelir. "Bizde zaten put yok ki. Biz sadece Allaha inanıyoruz." diye düşünülse de şirk hevese inanmakla, paraya inanmakla, şehvete inanmakla, güce inanmakla, arabaya inanmakla, yemeğe inanmakla da olur. Burada inanmaktan kastımız ilahlaştırmayı, derin bir tutkuyla sarılmayı kast ediyoruz.

Sen 5 vakit namazını kılsan dahi parayı çok seviyorsan, biriktiriyor, ihtiyacı olanla paylaşmıyorsan, "ama işten atılırım" diye işverenin karşısında korkuyorsan bu da şirk gibidir. Gerçek rızık veren Rezzak'ı unutmuşsun ve rızkını patrondan biliyorsun demektir.

Yemeğe oturduğunda o rızkı babanın masaya koyduğuna inanıyor Allah'ı aklına getirmiyor, besmele çekmiyorsan, farkında olmadan şirke kapı açıyorsun demektir.

Hevesler de ilah edinilebilir. Şehvetine olan bağımlılığını da arabalara olan bağımlılığını da beğenilmeye olan düşkünlüğünü de yemeklere olan bağımlılığını da ilah edinmiş olabilirsin. Bu da seni Allah'tan başka bir şeyi ilah edindiğin için "şirk koşan" yani "müşrik" konumuna sokabilir.

Özellikle her şeye ulaşımın kolaylaştığı ve heveslerin sürekli tahrik edildiği bu zamanda kendine ve alışkanlıklarına, vazgeçemediklerine dikkat etmelisin sevgili kardeşim.

RIZKI VEREN ALLAH'TIR MÜSLÜMANLAR BUNU UNUTMAYIN.
N'OLUR BENİ İŞTEN ÇIKARMAYIN, BEN AÇ KALIRIM, NAPARIM BEN!?!
CEO

DUANIN UZUNLUĞU VE DERİNLİĞİ

Dua etmek, el açmak, istemek; insanın acizliğini kabul ettiğini gösterir. “ Bende yok, sen verebilirsin, sen ver” demektir.

İnsan dua ettiğinde kendi güçsüzlüğünü, kendi eksikliğini kabul ettiği gibi yaratıcısının da gücünü ve kudretini, zenginliğini ve cömertliğini de kabul etmiş olur.

Bu noktada kendi dualarımıza dönüp bakarsak aslında Allah ile aramızdaki iletişimi ve kendimizi ne kadar kul olarak görüp görmediğimizi de anlayabiliriz.

İhtiyaç duymayan birisi istemez, kendini güçlü gören birisi istemez, kendini zengin gören birisi istemez. Demek ki bir kişi Allah’tan ne kadar çok ne kadar yoğun istiyorsa kendi acizliğini, güçsüzlüğünü aynı zamanda rabbinin gücünü ve kudretini ve verdiği ve verebileceği nimetlerin ölçüsünü de o kadar ortaya koymuş olur.

Senin duaların nasıl?

“Allah’ım zenginlik ver, ev ver araba ver sevdiğimi ver” mi diyorsun yoksa “Allah’ım senin gücün kudretin sınırsız, bana ihtiyacım olan sonuz hayatı, ahireti ver” mi diyorsun?

Ellerini açıp rabbinle konuşmaya başladığında, alış veriş listesi gibi “Allah’ım ver ver ver” mi diyorsun yoksa “Elhamdülillah Sübhanallah Allah-u Ekber” diyerek rabbini övüp

tesbih mi ediyorsun? Yani Hamd ve tesbih ile kapıyı çalmadan direkt içeri mi dalmaya çalışıyorsun?

Namazı kılar kılmaz kalkıp hayatına mı dönüyorsun yoksa ellerini açıp rabbine halini mi anlatıyorsun?

Eşinle, dostunla ne kadar dertleşiyorsun, Allah'la ne kadar dertleşiyorsun?

Sorun dünyevi olanı istemek değil, onu "istemeyi" bilmemektir. "Allah'ım bana ev ver" demekle, "Allah'ım bana içinde seni anacağım, huzur bulacağım bir yuva lütfet" demek arasındaki niyet farklıdır sevgili kardeşim. Hastalıklar içinde acı çeken Eyüp peygamber "Allah'ım canım çok yanıyor bana şifa ver" dememiş, "Bu dert/hastalık bana dokundu" demiştir. Yani zikrine mani olduğu hali rabbine sunmuştur. Bu ayrımı iyi yapmak gerekir.

Dua, istemek değildir sadece.

Dua, kulun haddini bilerek Rabbine yönelmesidir.

Çok istemek değil, doğru istemek meselesidir.

Dünya da istenir, ahiret de ama kalbin merkezi hangisiyse, duan onun etrafında döner.

Mesele hiç bir zaman biz değiliz. Bizim isteklerimiz değil. Allah'ın huzurunda nasıl durduğumuz.

Mesele, iman meselesi.

Mesele, Allah.

EZANA SAYGI GÖSTERMEK

Ezan sadece bir melodi, sadece bir ses, sadece bir çağrı değildir. Ezan Allah'ın büyüklüğünün bir sembolüdür. Sanki Dünya'nın hiç kesilmeyen sesi gibidir; Allah'ı durmadan tesbih etmesi, zikretmesidir.

Ezan okunduğunda sessiz kalmak, o kutsal sese yer açmak, saygıyla geri çekilmek demektir. Dilimizin sessizliği, aynı anda nefsimizi de susturmaktır. Allah'ın çağrısına kulak vermek, hürmet göstermektir.

Ezan okunurken, ezanı sessizce tekrar etmek, kişinin aynı frekansa geçtiğini, aynı titreşimle boyandığının da göstergesidir.

Ezan okununca, dünya hayatına ara verip ezana yönelmek davete icabet etmek, daveti kabul etmektir.

Ezanı duymasına rağmen, bünyesinde bir değişiklik olmayan ve konuşmasına hareketlerine umursamadan devam eden, başka işlerle meşgul olan kişinin kalbinin ilahi davete karşı duyarsızlaşmaya meylettiğine işaret olabilir.

İnsan olarak aciziz, elbette eksiklerimiz olacaktır ancak ezan sesi duyduğumuzda algımızda, ruhumuzda, kalbimizde mutlaka bir şeylerin hareketlenmesi gerekir, Allah'a olan sevgimizin ve bağlılığımızın bizi ona yönlendirecek bir hale sokması gerekir. Hiç bir şey yapamıyorsak en azından içimizden bir " Aziz Allah" diyebilmeliyiz.

“İMAN ETTİM” DEYİNCE, SINANMADAN CENNETE GİRECEĞİNİ Mİ ZANNEDİYORSUN?

“İman ettim tamam, Allah var” demek tam manasıyla kurtuluş için yeterli değil. Bunu Allah sınayacağını bizzat kendisi söylüyor.

Başımıza geldiği için üzüldüğümüz belki zaman zaman kızdığımız imtihanlar aslında "İman ettim diyorsun ama bakalım gerçekten gözünle görmediğin Allah'ın varlığına gücüne inanıyor musun?" sınavı olabilir. Bakalım zor durumda “yandım bittim” mi diyorsun yoksa “Allah’ın muhakkak vardır bir hikmeti; O her zaman hakkımda en hayırlısını nasip eder " mi diyorsun.

"Başıma gelebilecek en kötü şey ölmek, ölüm dahi gelse, O'ndan gelene razıyım ve O'nun vadettiği ebedi hayata güveniyorum; Allah, katında kat be kat mükâfatlandırır" diyebiliyor musun?

Mesela, otomatik yön takip edebilen, sensörlerle doldurulmuş bir arabaya bindiğinde, eğer arabayı yapan mühendis kadar güveniyorsan arka koltuğa otursun, 250 km hızla gitse de o aracın bir yere çarpmadan önce duracağını ya da dümdüz duvara doğru gidiyorsa bile yaklaşırken duracağını, seni kurtaracağını bilir buna inanırsın. İçin çok rahat olur, eğer bu teknolojiden haberin yoksa, teknolojinin yapabileceklerini, özelliklerini yeteneklerini bilmiyorsan o araç 250 km hızla duvara doğru giderken feryat figan kendini kaybedersin. Aynı bu şekilde imtihanlar içinde (elimizden gelen her yolu denedikten sonra) tevekkül edip arka koltuğa

gönlümüz ferah şekilde oturabilmemiz ve duvara çarpacak gibi görünse de içimizin buz gibi rahat olması gerekir. Elbette aciziz, insanız, eksiklerimiz olabilir. Musibet çarptığında sersemleyebiliriz ama bu noktada ne kadar hızlı toparlandığımız çok önemli. Günlerce karalar mı bağlıyoruz yoksa gün içinde musibet geldi, üzüldük, korktuk, kendimize gelir gelmez ellerimizi açıp hemen Allaha mı sığınıyoruz?

Bizden beklenen nimetlere şükretmek, sıkıntılara sabretmek, özellikle ÇARPTIĞI ANDA SABRETMEK.

Kul, Allah'ın her an onunla olduğu ve Allah'ın hikmetsiz iş yapmayacağını, Allah'ın kula kaldırabileceğinden fazlasını yüklemeyeceğini ne kadar içselleştirebilmişse imtihanları içinde o derece sakin olacaktır.

Sıkıntılar karşısında Allah'a sığın kardeşim.

“Ama sığınıyorum sığınıyorum bir şey değişmiyor.” diye düşünen kardeşim:

Emin ol değişiyor. Halin değişiyor, ruhun değişiyor, imanın kalbin değişiyor, ahiretin değişiyor, rabbine yakınlığın değişiyor, imtihanlara bakış açın değişiyor, Allah’la iletişimin değişiyor, hem dünya hayatın hem ahiret hayatın değişiyor.

Kendini sebeplerden sıyırmaya ve olaylara uzaktan bakmaya çalış. Sen sahipsiz başıboş değilsin. Allah her an seninle.

Rabbine, O’na nasıl teslim olduğunu, O’na nasıl güvendiğini göstermek istemez misin?

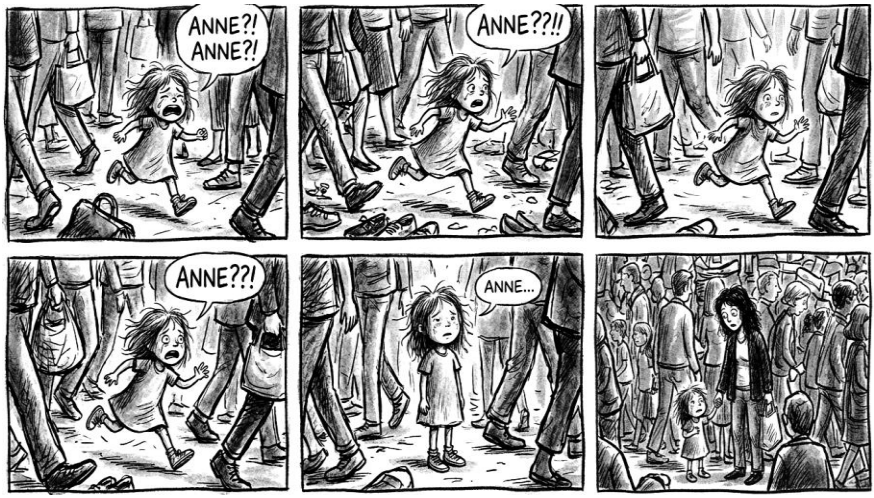

ALLAH'IN İMTİHANINDA BOŞLUK YOK

Dünya'da iman etmeyip ahirette hesaba çekilen insanların nasıl davranacaklarını Allah biliyor. Nasıl kaçamak savunmalar yapacaklarını biliyor. Bunları bilen yaratıcının, yaptığı imtihanda boşluk bırakabileceğini düşünmek yanlış olur.

"Allah'ım neden kendini hatırlatmadın?"

"Allah'ım biri bana anlatsaydı ben anlardım, iman ederdim"

"Allah'ım keşke yazılı sağlam bir kaynak olsaydı inanırdım"

"Allah'ım herkes bir şeyler söylüyordu evet ama ben kalbimde tam hissedemedim"

Heveslerini ilah edinen insanlar bu ve bunlar gibi sözlerle kaçış yolu aramaya çalışırlardı.

Allah, değiştirilmesi mümkün olmayan, Kur'an'ı göndermiş, binlerce peygamber göndermiş. Bunlar bir yana; bunların dışında da insana zaman zaman farklı yollarla kendini hatırlatmaya devam eder rabbimiz. Bazen anne babanla, bazen arkadaşınla, bazen anlamlandıramadığın şekilde mucizevi kurtuluş olaylarıyla, bazen bir mezarla, bazen bir yakınını kaybetmekle Allah aslında varlığını insanın kalbine hatırlatır sürekli.

İnkâr eden kişinin kalbi ne kadar mutlu ve umursamaz görünürse görünsün aslında çok derinlerde huzursuz ve eksiktir. O

yüzden kaçamak tavırlar sergiler bazen yahut bu konular içini daraltır. Derinlerde o da biliyordur ancak yüz çeviriyordur. Kalbi tamamen mühürlenenleri bu konudan ayrı tutuyoruz.

Allah yarım yamalak iş yapmaz. Senin kalbinin derinliklerinde Allah'ı kabul ettiğin bir an, Allah'ın varlığını hissettiğin bir an, içinin titrediği bir an muhakkak vardır. Hesaba çekilirken, kaçamak sözlerle kaçmaya çalıştığın sırada önüne kalben hissettiğin an getirilecek.

"Bak bu anda varlığın gerçekliğini hissetmişsin ama kaçmışsın" denecek.

Kaçış yok. Yemin ederim ki hesaba çekileceğiz.

Sığınacak hiçbir liman yok sonsuz rahmet ve merhamet sahibi Allah'tan başka. Aklını başına al kardeşim.

HİDAYET VERMEK ALLAH'IN ELİNDEDİR

Bazen dışarıda yürürken bazılarının İslam'a aykırı tutum ve davranışlarına şahit oluyor, bazen de en yakın çevremizde belki ailemizin içinde olanların dünyaya daldığını görüp üzülüyoruz. Onlar için bir şeyler yapmak isteyebiliyoruz. Bazen bu arzumuz çok yoğun da ortaya çıkabiliyor ve karşımızdakine istemeden zulüm halini alabiliyor.

Sevgili kardeşim, dinde zulme yer yok. Sen onun hesabından sorumlu değilsin, o da senin hesabından sorumlu değil, çocuklarınız ergenlik çağına girdiği andan itibaren aynı durum ebeveynler ve çocuk arasında da geçerlidir. Aksi zulümdür. Sorumluluğu vardır. Dinde zorlama yoktur; çünkü iman kalbi bir tercihtir ve baskıyla gelen şeyin iman olması mümkün değildir.

Peygamber Efendimiz Sav dahi sadece tebliğ etmiştir. Bize düşen "Allah'tan korkan kalplere nasihat vermek" olabilir. Bu kadar. Bunun üzerinde yapılan her şeyler zulme kayarsa haddi aşmaktır. Allah dileseydi bütün toplulukları tek çatı altında toplardı; Allah aşırılığı sevmez.

Kimsenin kimseyi ikna etmek zorunluluğu yoktur. Aynı zamanda inanmaya meyilli olmayan birisini de ne delil gösterirsek gösterelim inandırmamız mümkün değildir. Zamanında alenen mucize gören insan bu sefer de "büyü" diyerek yine inanmamıştır. Siz kimseyi hidayete erdiremezsiniz, hidayete Allah ulaştırır.

İnanmayan birini sürekli ısrarla inandırmaya çalışmak da yahut yakınındaki insanları din ile baskılamak dinin ağırlığına ve

şerefine karşı ayıptır. Haşa sanki din aşağı bir mertebede ucuz bir şeymiş gibi onu zorla kabul ettirmeye çalışmak da doğru değildir. İman, inanç, varlığın en kıymetlisidir. En değerli şey imandır. Ergenliği geçmiş çocuğun da olsa, karşındakinin imanını kurtarmak için yanıyor da olsan inancı ucuzlaştıramazsın.

Nasihat almak isteyene, öğrenmek isteyene anlatıp açıklamak Müslümanın görevidir bunu unutmamak gerekir. Elbette dinin yayılmasında çaba göstermekle, iyiliğin yayılmasını sağlamakla da mükellefiz. Hatta öncesinde kendini teçhizatlandır, bilgi sahibi ol ki etrafına daha faydalı olabildiğin gibi güzel bir örnek de ol. Ancak bunu güzellikle yapmak zorundasın, zulüm ve baskıyla, şiddetle yapamazsın.

Bir yakınının, her vakit yanına gidip güzel bir ses tonuyla gülümseyerek "Namazını kıl yoksa cehennemde yanarsın" demek gerçek olsa da yöntem itibariyle psikolojik şiddettir. Uyarının, dine davetin de sünnet ölçülerinde yapılması gerekir. Tekrar hatırlayalım; dinde zorlama yoktur.

Karşındaki oruç tutmuyor diye söylenemezsin.

Gerçek Olay: Bir adam, Ramazan ayında yolda yürürken, hasta olduğu için oruç tutmayan bir adamı görüp bir yumrukla öldürüyor.

Ergenliği geçmiş evladın namaz kılmıyor diye psikolojik fiziksel şiddet uygulayamazsın. Kur'an bile " Sen sevdiğini hidayete erdiremezsin " diyor.

Kimse sizin dininize uymak zorunda değil. Siz de başkasının dinine uymak zorunda değilsiniz. Herkesin inancı kendisine.

Biz etrafımızdaki insanların eksiklerini düzeltmeye çalışmadan önce kendi eksiklerimize odaklanmamız hakkımızda daha hayırlı olabilir.

NEFİS GENELDE AYNI ŞEYİ İSTER

Şeytanın hedefi insanken, nefsin hedefi kendisidir. Tamamen akla yaklaştırmak için bir örnekle birlikte düşünelim.

İnsan özünde ilahi bir cevhere, temiz bir fıtrata sahip. Bu yaratılışa nefis eklenince dünyadaki heves ve arzularının peşinde koşan insan ortaya çıkıyor. Bir de şeytan var, onun amacı da insanın rabbine ulaşmasına mani olmak. İnsan dünyada nefsine karşı ne kadar baskın olursa, ne kadar nefsine uymazsa, ne kadar nefsini kontrol edebilirse, kalbinin o nurani tarafı o kadar ortaya çıkmaya başlıyor. Kalbinin temizliğini sağladığı ölçüde de aslında Cennet'e girebilecek, Cennet'e yakışır bir forma bürünüyor.

İnsan bu dönüşümünü sağlayamasın diye şeytan da virüs istila eder gibi insanları şeytana dönüştürmeye çalışıyor. İnsan bu noktada birden de şeytanlaşabilir yavaş yavaş da şeytanlaşabilir. Bunun yanında özellikle kalbinde dönüşümünün kıpırtıları başlamış insanlara özellikle saldırıyor çünkü onlar Allah'ın yoluna yönelmeye başlamış kullar halindeler.

Sen bazen kalbine bir his gelir şevklenirsin, imanın için bir şeyler yapmaya niyet edersin, bin bir türlü mazeret çıkmaya başlar; arkadaşın yazar, kardeşin çağırır, annen iş buyurur, patronun "çok önemli hemen yapılması lazım" diye çıkar gelir, çok oynamak istediğin bir oyunun çıktığını görürsün, arkadaşın oyuna çağırır. Şeytan her zaman tek başına hareket etmez bazen insan şeytanlarını da gönderebilir.

Nefis ise içimizde yaşayan tembel, zevkine rahatına düşkün, pişkin, erteleyen, lüks ve şatafat bağımlısı, bencil illet birisi gibi düşünebiliriz. Nefis genel de hep aynı şeyleri ister. Yatmak ister, yemek ister, konfor ister, lüks ister, gösteriş ister, övülmek ister, sevilmek ister, beğenilmek ister, ilgi görmek ister, sözü dinlensin ister, ağzına geleni söylemek ister, insanlar istediği gibi davransın ister, dediğim olsun ister, istediği olmayınca öfkelenmek ister, özgürce şiddet kullanabilmek ister, kural olmasın ister, sorumluluk olmasın ister, ister de ister. Sadece kötü şey istemez bazen de yanlış niyetle doğru şeyler de isteyebilir. Gösteriş için namaz kılmak gibi…

Daha önce şeytan örneklediğimiz için nefis ve şeytana dair bir iki kısa örnek verelim.

Sabah namazı vaktinde ezan sesini duyup bir an uyandığında; Uyumak isteyen, nefis.“5 dk dakika daha uyu vakit var daha, kalkar kılarsın” diyen şeytan.

Dışarıda sana haksızlık yapan bir kişi yüzünden; “Allah’ım ben iyi bir insanım niye başıma musibet geliyor?” diye imtihandan bunalan, nefis. Haksızlığa uğradığın sırada sabır göstermek yerine “ Şunun ağzını yüzünü kır, arabasına zarar ver” diyen şeytan.

Her gün her gün günde beş defa namaz kılmaktan erinen ama her gün

Bizim üzerimize düşen nefsimizi, ahiret için, Allah rızasını kazanabilmek için kontrol etmek. Şeytan’a da kulak tıkamak. Nefisten de şeytan da kaçışımız yok ancak Allah’a sığınabiliriz. Şeytanın vesveselerinin etkilerini hafifletebilir, nefsimizi terbiye edebiliriz. Bizi koruyacak olan yegane limanımız sonsuz rahmet ve

merhamet sahibi Allah'ımızdır. Kesinlikle her an Allah'a sığınmak bir kulun elindeki en büyük farkındalıklardan birisidir.

Şunu da gözden kaçırmamak gerekir ki uzun süredir imanı için çabalayan kişileri de şeytan unutmuş değildir. Bazen yüksekten düşmek çok daha fazla zarar verebilir ve şeytan da bunu bilmektedir. Unutmamak ve tetikte olmak gerekir sevgili kardeşim.

SADECE ZEVKLERDEN İZOLE OLMAK YETMEZ

Allah'a yakınlaşmak insanın sadece kendisini haram zevklerden çekmesi ile oluşmaz. Yakınlaşma süreci, Allah'tan hem korkmak hem de kurtuluşa ulaşmaya dair bir ümit içerisinde olmak, emir ve yasaklara uymak, helal çerçevesi içinde kalmak, sünnet çizgisinde yürümekle, hayırlı davranışlar içinde olmakla birlikte bir bütündür.

Yakınlaşmak bir bakıma imtihan dünyasının perde arkasını anlayabilmek, içselleştirebilmekle mümkün olabilir. Dünyadaki sebeplerin ne amaçla çevremizde toplandığını bilmek, bundan ötürü Allah'a kötü zanda bulunmamak hatta Allah'a karşı daha da sevgi ve bağlılık hissedebilmek insanı rabbine yakınlaştıran asıl yoldur özünde.

Allah'a yakınlaşma yolunda hız kazanabilmek için bize ayak bağı olan ağırlıklardan da kurtulmamız gerekir. Hem bizi hızlandıracak amellerde bulunmalı; hissiyata geçiş yapabilmeli; anlayış kazanmalıyız hem de bu uğurda bizi yavaşlatan unsurlardan uzaklaşmamız gerekir.

Şiddet, şehvet, israf, kötü alışkanlık, sosyal yozlaşma, aşırı tüketim, inkâr ve şirk içerikli görsel ve işitsel uyaranlardan uzak durmak hem zihin hem kalp temizliği için dolayısıyla da Allah'a yakınlaşabilme yolunda ağırlıklarımızdan ve bizi yavaşlatan unsurlardan kurtulmak için bir gerekliliktir.

Seyrettiğin korku filmleri, ölmeyi öldürmeyi havalı ve normal gösteren aksiyon filmleri, çıplaklığı normalleştiren animasyonlar dahil bu ve bunun gibi filmleri, özellikle sanat filmi adı altında dizi film adı altında şehveti, şiddeti, bozuk karakter davranışlarını normalleştiren filmleri, sosyal medyada aile birliğinin ve insan ilişkilerindeki özeli ifşa eden, kavga ve çıplaklık içeren içeriklerin tamamından kendimizi kalbimizi ve zihnimizi korumak zorundayız.

Medeniyet adı altında "çıplaklık" toplum içerisinde normalleştirildi. Kültürel ve sosyal olarak büyük bir çökme yaşadığımız bu zamanda aile denen sosyal yapı neredeyse tarihe karıştı. Var olan sosyal ortamımızdan kopma pahasına bu içeriklere maruz kalmaktan kendimizi çekmek zorundayız. Aksi halde küfür akıntısına kapıldığımız gibi Allah'a yakınlaşmak bir yana dursun sonsuza kadar uzak kalabiliriz.

Özellikle ahir zamanda akıntı çok sert. Kişinin imanlı çıkıp imansız eve gireceği söylenen bu zamanda Allah'ın ipine sımsıkı tutunmak zorundayız.

Ve evet.. O "bundan bir şey olmaz " diye hafifsediğin alışkanlığın da bu karanlığa dâhil. Kalbimizi karartan haram alışkanlıklar bir lambanın üzerine konan siyah noktalar gibidir. Başta ışık çok engellenmiyor gibi görünse de bir süre sonra ışık görünmez hale gelir.

Bundan dolayı her an Allah'ı zikretmek, sürekli tövbe ve bağışlanma hali içinde olmak ve kendimizi temizlemek/ temiz tutmak, kendimizi karanlık alışkanlıklardan uzak tutmak ve kirlenmemek ve Allah'a var gücümüzle ve samimiyetimizle sığınmak zorundayız sevgili kardeşim.

ALLAH,
GÜÇ ZEHİRLENMESİ YAŞAYAN
BİR YARATICI DEĞİLDİR

İnsan çevresini ve yaşadıklarını, deneyimledikleriyle anlamlandırmaya çalışır. Mesela insan, köpek beden dili hakkında bir şey bilmiyorsa karnını açan köpeğin, sevilmek istediğini düşünür. Çünkü onun deneyimlerine göre kollarını açan canlı sarılmak için açar. Hal bu ki köpek için bu durum tam tersidir. Köpeğin sırt üstü yatıp karnını sana açması "Beni çok baskıladın rahat bırak" anlamına gelir. Hayatım boyunca bu gerçekliği inkâr eden insanlara işin doğrusunu anlatmaya açıklamaya çalışmama rağmen bazıları egosunu yendi ve doğruyu öğrendi, insanlardan sevgi göremeyip köpekten bencilce sevgi hasat etmeye devam etmek isteyenler ise doğruyu inkâr ettiler.

İnsanın doğası maalesef acımasız ve bencil. İnsan ilk yaratıldığında meleklerin; "yeryüzünde bozgunculuk yapıp kan dökecek birilerini mi yaratacaksın ya rab?" dedikleri doğruydu. İnsanlar maalesef böyleydi ve Allah melekleri yanlışlamadı. Ancak dedi ki "Ben sizin bilmediklerinizi bilirim".

Allah'ın huzurunda herkes itaat etmeye mecburdur. Allah'ın kudretine kimse itiraz edemez. Ancak dünyaya gönderilmiş insanda bu durum farklı düzenlenmiştir. İnsan itaatsizlik yapabilir haldedir. Allah'ın meleklere karşı cevabında aslında öyle manalar vardı ki: Yani insanların arasından öyleleri çıkacaktı ki mecbur olduğu için değil, görmediği rabbine bile isteye gönülden bağlanarak itaat edecekti ve bunun anlamı çok büyüktü.

İnsanın maalesef kendini düşünür, sürekli nefsini temize çıkarmaya çalışır. Eğer ortada bir hata varsa sorumluluk almak istemez. Mağdur konumuna geçmeye çalışır. İnsan genellikle böyledir. Bu şekilde davranan insan da doğal olarak başına gelenlerden kendini sorumlu tutmak yerine sebeplere ve olaylara hatta Allah'a suç atmaya cüret eder.

"Allah bana kızdı o yüzden bu başıma geldi"
"Allah'a yanlış yaptım o yüzden sürekli imtihan oluyorum"
"Zamanında çok harama girdim o yüzden Allah beni affetmez"
"Ben çok günahkârım Allah benim namazımı istemez"
"Ben Cennetten kovuldum, geri dönüşü yok"
"Bizden geçti bu saatten sonra Allah affetmez artık"
"Sen böyle yaparsan Allah da böyle yapar!"

Sevgili kardeşim, Allah kula kafayı takmaz, Allah trip atmaz, Allah güç zehirlenmesi yaşayan kompleksli bir yaratıcı değildir. Sinirlenmek ve bu sebeple kontrolsüz şiddete başvurmak acizliktir. Çünkü karşı tarafı kontrol edememekten ya da kendini aşağı görmekten gelen bir öfkeden kaynaklanır. Bunlar acizliktir. Allah sübhandır. Kendisinde hiçbir kötü sıfat hiç bir eksiklik yoktur.

Allah'ın rahmeti her şeyi kuşatmıştır. Eski Arabistan'da kız çocuğunu diri diri toprağa gömen adamı da kuşatmıştır. Ancak bu yapılan yanlışların karşılıksız kalacağı anlamına gelmez. Allah'ın Kahhar ismi yanlış hareketleri son durakta karşılar. Buna rağmen Allah'ın kahretmesinde bile bir hınç yoktur. Çünkü hınç duygusu da acizlikten gelir. Duygularını düzenleyememekten gelir. Yapılan ve tövbe edilmeyen büyük hataların adalet gereği mecburi sonucudur azap. Azap bile bu yüzden çekilir. Yoksa Allah'ı

kızdırdın Allah da sana bilendi, kuruldu, o yüzden "görürsün sen dediğimi yapmazsın ha?" deyip cehenneme attı DEĞİLDİR.

Allah samimi kullarına tövbe kapısını açık bırakmıştır. Rahmeti ve merhameti azap vericiliğinin önündedir.

Şunu da unutmamak gerekir ki Allah'a samimiyetle bağlanan bir mümin de hatalarında ısrar etmez.

YÜZ ÇEVİRMEK İSTEYENE YOL AÇIKTIR

Allah sadece davranış değil, kalp ve yöneliş istiyor. Her şey inkâr edilemeyecek kadar net ve kesin olsaydı, insan bilgiye boyun eğip inanmaya mecbur kalırdı.

Rabbimiz apaçık deliller sunmakla birlikte bazı noktalarda belirsizlik bırakarak kalbin özgür seçimler yapmasına olanak sağlamış oluyor. O yüzden Kur'an, inanmaya meyleden için çok fazla delil sunarken, inanmaktan kaçan, bahane uydurmaya çalışan, sorumluluktan kaçmak isteyen için de kaçma alanı bırakıyor.

Allah kalben yönelmeni istiyor. Mekanik sevgi olur mu? Dünyevi ilişkilerde bile sevdiğine hediyeyi içinden gelerek aldıysan anlamlı yoksa sırf tadımız kaçmasın diye alınan hediyenin ne anlamı olabilir?

Seni en güzel bir halde yaratan yaratıcını anlamak, onu anladıkça ona daha da bağlanmak istemez misin? Hayatın boyunca dünyada kovaladığın gerçek sevgiyi verebileceğin ve gerçekten sonsuza kadar sevilebileceğin bir iletişime geçmeye karşı insan nasıl bu kadar duyarsız olabilir?

Dünya'da gerçekten sonuna kadar eğlenebiliyorsan, ruhunun derinliklerine kadar tatmin olabiliyorsan, anlatılan gerçeklik seni sorumluluk altına sokar diye bundan eriniyorsan, inanmak istemiyorsan, Kur'an sana hatalarla dolu geliyorsa, evrende bir düzen yok tam tersi bir kaos var diye inanıyorsan sen bilirsin. Kaçmak isteyen buyursun kaçsın, sanki kaçacak bir yer varmış gibi.

HAKKIMIZDA NEYİN HAYIRLI OLDUĞUNU BİZ BİLEMEYEBİLİRİZ

Bir gün mutfakta kurabiye yerken, köpeğim kapının önünde durup iştahla elimdeki kurabiyeye bakmaya başladı. Dünyada ulaşılabilecek en kaliteli mamadan 5 aylık stoğu mevcut ve sabah akşam düzenli şekilde yemeğini yiyor. Ben onun kadar sağlıklı beslenmiyorum. Buna rağmen dikti gözünü kurabiyeye. Hafiften ağzının sulandığını da görüyorum. Şeker köpekler için inanılmaz derecede tahrip edici olmasına rağmen benim köpeğim dikti gözünü ısrarla kurabiye istiyor.

Köpeğimin istediği şeyin onun için çok zararlı olduğunu ben biliyorum ama o bilemiyor ve istemeye devam ediyor. Onun için canımı veririm ama kurabiyeyi veremem. Eğer onu gerçekten seviyorsam bunun gereği ne olursa olsun ona istediğini vermemektir.

İnsan da böyle işte sevgili kardeşim. Bazen o kadar heves ve iştahla Allah'tan bir şeyler istiyor ki. Eğer hakkında hayırlı değilse Allah da ona istediği şeyi belki vermiyor ama kul bunu çok yanlış yorumlayabiliyor.

İnsan, sadece 'şimdiki zamana' odaklandığı ve sonucu hemen görmek istediği için, Allah'ın uzun vadeli planındaki hikmeti göremeyip, kötü zanda bulunabiliyor.

Allah'ın kendisini sevdiğini bilen kul, başına gelen her ne olursa olsun teslimiyetle ve şükürle karşılık verir.

Sen doktordan rengi güzel diye tadı güzel diye şurup istersin ama iyileşmen için iğne olman gerekiyorsa doktor sana iğne verebilir. Bu durumda olayın arka planını göremeyen bir çocuğun telaşıyla sızlanır gibi ağlayabilirsin ya da aklı başında biri gibi olgunca o iğnenin acısına sabreder iyileşirsin.

Emin ol rabbin seni de, isteklerini de, seni neyin mutlu edeceğini de neyin mutsuz edeceğini de senden çok daha iyi biliyor. Yaratıcı yarattığının her halini bilmez mi?

Teslim ol. Rabbine güven.

İNSANIN FITRATINI YIRTMASI

Mevlana Celaleddin-i Rumi, Muhyiddin İbnü'l-Arabi veya Feridüddin Attar gibi büyük mutasavvıfların eserlerinde, meleklerin Hz. Yusuf'un kuyudaki zikrine, sabrına ve o darlık anındaki ihlasına hayran kaldıkları işlenir. Yusuf Peygamber'in kuyuda kalmasından lezzet duyan meleklerin Allah'tan Yusuf'u biraz daha kuyuda tutmasını istemelerini bir türlü anlamlandıramamıştım.

Meleklerin fıtratında insandaki gibi hevesler yok. İnsan hep daha iyisini, daha büyüğünü, daha çok olanı, sonsuz olanı, sonsuza kadar ister. Fıtratının bir yanı, nefsi sebebiyle tamamen yatıp nimetlere maruz kalmak aslında.

Meleklerin fıtratı ise sadece emredileni yapmak. Onlar da bu şekilde var oluyorlar. Nasıl ki bir insan sonsuza kadar bir gezegeni yörüngesinde tutmak istemezse, melek de aksine emredilen şekilde o gezegeni tutmaktan çekinmiyor hatta yaratılışının gereğini yerine getirdiği için bu durumdan memnun.

İşte bu noktada Yusuf Peygamber'in kuyuda kalmasına şu açıdan bakabiliyoruz; Meleklerin, Yusuf Peygamber'in kuyuda inlemesini, yakarışını istemelerini insan açısından bakınca acımasız gibi görüyoruz ancak melekler açısından bakarsak durum çok farklı. Bizim dünyamızda bir kalemin fıtratı nedir? Yazması. Peki, bu kalemin fıtratı "yazmak" iken bu kalem konuşsa? Tepkimiz ne olur? Hayret! Bu durumdan hoşnutluk duyarız öyle değil mi? Çünkü kalem fıtratının sınırlarını yıkıp geçmiş, konuşuyor!! Aman Allah!! Mucize! Dünya'nın her yerinden

insanlar gelip o kalemi görmek istemez mi? Konuşmasını seyretmek istemez mi? Hele bir de manalı manalı konuşuyorsa dinledikçe dinlemek istemez mi? İster.. İşte aynı bu şekilde, nefsi sebebiyle isteği sadece nimet sömürmek olan çamurdan yaratılmış ve meleklerin "Dünya'da bozgunculuk yapacak, kan dökecek birisini mi yaratacaksın?" diye Allah'a sordukları insan; Başına musibet geldiğinde, Allah'a yakarmaya başlarsa, sabır gösterirse, o melekler de adeta konuşan kalem görmüş insan gibi, fıtratının sınırlarını aşıp mucize olarak Allah'ına sarılan o insanı görmek, onun dualarını, yakarışlarını dinlemek istemez mi? "Allah'ım biraz daha tut seyredelim, dinleyelim." demezler mi? Hele de o peygamber yerleri gökleri inletecek övgülerle Allah'a dua ediyorsa, isyan etmiyorsa, o melekler de felsefe yapan kalem görmüş insan gibi hayretler içinde mucizeyi seyretmez mi? Seyretmek istemez mi? İster.. İşte o yüzden melekler Yusuf Peygamber'in biraz daha kuyuda kalmasını istediler.

Bir insanın sıkıntılara, musibetlere rağmen rabbine yönelmesi de işte böyle muhteşem bir mucize. Fıtratını terbiye edip ve nefsini yıkıp aç kalarak, şehvetini terk ederek, rabbinin emirlerine riayet etmesi, disiplini şekilde namaza gelmesi, gece uykusundan uyanması; bunların hepsi insanın nefsine zıt şeyler. Bir insan gönülden gelerek bunları yaptığında yer gök hayretler içinde gıpta ediyor. Melekler gıpta ediyor. Çünkü insan o sırada Allah'ın mucizesine ayna oluyor. Çünkü daha önce de üstüne konuştuğumuz üzere asıl âlemde Allah'ın emrine itaatsizlik diye bir şey söz konusu değil. Yer gök gezegenler melekler yaratılmış olan her şey Allah'ın emri üzere denileni harfiyen yapıyorlar. Buna mecburlar, Allah'ın kudretine tüm yaratılanlar boyun eğmiş durumda. Ancak dünyada insanın emre itaatsizlik özgürlüğü var. Bu serbest hareket alanında olmasına rağmen kalben yönelerek insan itaat gösterdiğinde bu muhteşem bir şey. Görmediği rabbinden korku

hissediyor, görmediği rabbine sevgi ve bağlılık hissediyor. Asıl âlemin bakış açısından bakabilen bu durumun ne kadar muazzam bir şey olduğunu anlayabilecektir.

Hal böyle olduğu için de insan mertebe olarak melekleri geçebiliyor. Çünkü melek fıtratı itibariyle itaat etmek durumundayken insan kendi seçimiyle itaati seçmiş oluyor. Aynı şekilde yine bu sebeple mertebe olarak hayvandan daha aşağı düşebilir. Çünkü hayvan fıtratı itibariyle aslında Rabbini tespih eder. Ona ayna olur. Bir arının mükemmel altıgenlerle bal yapması rabbine ayna olması için yeterlidir. İnsan kötü işler yapınca rabbine ayna olamadığı gibi şeytana ayna oluyor. Hayvan hiç değilse sabit Allah'a itaatsizlik ederek kendi mertebesinden aşağı düşmüyor. Hatası yok.

İnsan kötü amellerle Allah'a ayna olamayacağı için inkâr, isyan ve itaatsizlik insanı büyük hatalı bir halde daha da aşağı çekiyor. Hatasız hayvan dahi o insandan yukarıda kalıyor.

Şeytan bile Allah'ı inkâr etmiyorken, eğer bir insan Allah'ı inkâr ediyorsa, şeytan da aşağı hale geliyor.

İnanmayan insan Allah'ın gözünde hayvan bile değil, şeytan bile değil, daha da aşağıda. (Yazının sert olduğunu düşünenler; Bakınız A'râf Sûresi 179. Ayet)

ALLAH BAZEN
AZICIK BİLE SU YUTMANA RAZI OLMAZ

Bazen çok basit bir şey istersin aslında, öyle hanlar hamamlar değil, küçük bir şey. Ama çok istersin. Takarsın kafayı. Bir türlü ulaşamazsın, ne zaman ki hevesin geçer, bir süre sonra bir bakmışsın o hep istediğin şeye sahipsin ama eski heyecanı kalmamış.

Allah sevdiği kuluna bunu da yaşatabilir. Dünya dalgalı ve seni içine çeken bir deniz gibi. Kafanı sudan kaldırıp Allah'a yöneldiğinde ruhun derin derin nefes alıyor. Eğer dünyalık keyif ve heves dalgalarına yenilirsen su seni dibe doğru çekiyor. Başlıyorsun ufak ufak su yutmaya, boğulmaya. Allah kulu bazen azıcık bile olsa su yutsun istemez. Tertemiz kalsın ister.

Sevgili kardeşim, dünyaya heves duyamayız. Helal zevklerin bile seni Allah'tan alıkoyacak bir bağımlılığa dönüşmesine izin vermemelisin. Geçici zevklere dalamayız, "Ben derin nefes tutarım, hem Allah'a yönelirim hem de zevk sefayı idare ederim" diye babayiğitlik taslayamayız. "Haramlar bana işlemez, şeytana pabucunu ters giydiririm" şeklinde kendimize güvenemeyiz. Yapılacak en akıllıca şey Allah'a sığınmaktır.

Dünyalık geçimini sağlamak ve helal dairesinde yaşamak ile heveslere bağlanmak farklı şeylerdir. Eğer sen tesettürüne dikkat ediyor namazlarını eksiksiz kılıyor ama sosyal medyada binlerce insanın önüne çıkmaya istek duyuyorsan yahut namazlarını kılıyor ama beğenilme duygunu tatmin etmek için dikkat çekici giyiniyor dikkat çekici davranıyor dikkat çekici kokular kullanıyorsan, rızkın

Allah'tan geldiğine inanıp çalıştığın yerde üst makama ulaşmak için her türlü dalavereye başvuruyorsan, imanlı gözüküp tanıdık araya sokarak işlerini hallettiriyorsan, elindeki zenginliği her durumda kendi zekânla hak ettiğini zannediyorsan, içinde bulunduğun fakirliğin her halde kendi beceriksizliğinden kaynaklandığını zannediyorsan sen heveslerinin ve dünyanın etkisi altındasın kardeşim.

Hal böyleyken Allah da senin kalbine hiçbir şekilde dünya karışsın istemiyor. Haramlara uzanan ellerin haramlara yönelen yüzün kararsın istemiyor. Çünkü kalbinde inancında bir şeyler yarım kalıyor bu şekilde. İnandığını söylediğin şeylerle hareketlerin uyuşmadığında hareketlere bakılır.

Hareketlerini doğru yola hizalamaya çabalayıp Allah'a sığınarak O'nun karşısına pırıl pırıl çıkmayı mı tercih edersin yoksa kendini türlü türlü bahanelerle temize çıkarıp ahirette eli yüzü kapkara kalmayı mı?

Bu vicdanı hesaplaşmanı sana bırakıyorum. Sen bilirsin.

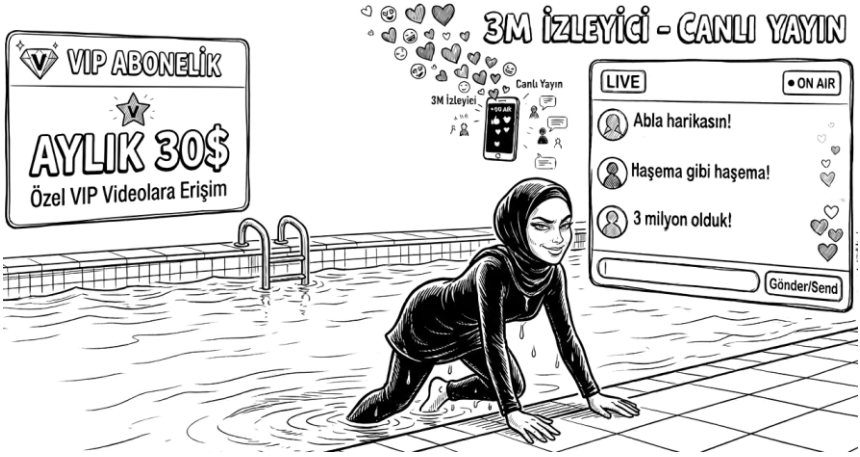

HESAPSIZCA VEREN ALLAH HESAPSIZCA AZAP DA EDEBİLİRDİ AMA ETMİYOR

Allah Kur'an 'da "…dilediğine hesapsızca verir" diyor. Her şeye gücü yeten bir ilah aslında istese dilediğine hesapsızca azap da edebilirdi. Peki, neden etmiyor?

İnsan Allah için oyun hamuru gibi. Kendi eliyle şekil verdiği yarattığı bir varlık. İstese kırar döker, bozar, devirir. Buna rağmen Kur'an'da dilediğine hesapsızca azap eder şeklinde bir söz yok. Mükâfatlar, ikramlar fazla fazla, hak ettiğinin üstünde hep, azap ise kulun hak ettiği kadar var.

Biz insanlar arasında bir sosyal alt üst ilişkisi olsa amir olan memur olan üzerinde baskı kurmaya çalışıyor. Amir, amirliğini hissetmek istiyor. Bu sebeple çalışanını zaman zaman eziyor, hor görüyor ceza veriyor, maaşından kesiyor… Güç sahibi kendinden zayıfları ezmeye meylediyor. Ne diyoruz böyle davranana? Vicdansız, adaletsiz.

Bir misafirliğe gidiyoruz (eskiden giderdik şimdi pek kalmadı) ev sahibi bazen kendi yemiyor sana yediriyor, bazen de bir bardak su dahi koymak istemiyor. Ne diyoruz o kuruş hesabı yapan insanlara? Cimri diyoruz.

Allah'ın zenginliğinde eksilme olmaz. O sebeple hesapsızca verebilir. Cömerttir.

Allah gücünü hissetmek için kula zulmetmez. Adaletlidir.

Allah bir tiran değildir. Kulları kötülüklerden arınsın ve yanına gelsin ister. Allah ona yönelen kulunu sever.

Bir insanın kötü duygu taşıdığı her an, Allah'ın emirlerine karşı davrandığı her an aslında varlığını, özgürlüğünü Allah'a karşı ilan etmesi demektir. Haşa " Sen Allah'san ben de insanım!" şeklinde kafa tutmaktır.

Bir insan zevk ve sefanın peşine düştüğü her an "keyfim var, ben varım, benim keyfim!! Ben !! " demiş olur.

Bir insan öfkesini haram davranışa dönüştürdüğü an " Bana yanlış yapılamaz!! Ben!! Kimse bana haksızlık yapamaz !! Bana haksızlık yapana böyle yaparım !!!" … ama Allah " Böyle yapma sabret" diyor.. "Ben onu bunu bilmem, bana yanlış yapanın sonu budur!!" dediği noktada kendi ilahlığını ilan etmiş oluyor.

Bir insan adaletsiz davrandığında, hukuksuz iş yaptığında, başkalarının hakkını yediğinde, haksızlığa sessiz kaldığında " Ben Allah'ın adaletini tanımıyorum, kendi adaletime inanıyorum" demiş oluyor.

Bir kişi " Ben namaz kılmıyorum ama kalbim temiz." " Ben oruç tutmuyorum çünkü ahlaklı olmak için Allah'a gerek yok " dediği anda " Ben Allah'ı tanımıyorum, gücü yetiyorsa gelsin beni helak etsin, kendi düşüncelerimle kendi ilahlığımı ve özgürlüğümü ilan ediyorum " demiş oluyor… "Ama ben onu demek istemedim" diyen varsa eğer; Namaz kılıp rabbine boyun eğmediğin sürece ne demek istediğinin ne anlamı olabilir?

İnsan acizdir, elbette hataları olacaktır, bu sebeple tövbe kapısı açıktır, kişi kendinden dahi Allah'a sığınmalıdır. Kendi

kusurlarını bilerek Allah'a yönelmek muazzam bir şeydir. Kul samimiyetle tövbesini elinden bırakmayıp kendisini Allah'ın rızasına olabildiğince yaklaştırmaya ona layık olmaya çalışmak durumundadır. Gidecek başka yer mi var sevgili kardeşim? Allah'ın huzurunda güvenecek hiçbir amelimiz olamaz. Tutunacak tek dalımız varsa o da samimiyetle gönülden Allah'a yönelişimizdir.

Nefsini, heveslerini ilah edinenlere, Allah'a kafa tutanlara gelince; Müjde! "Akla hayale gelmeyecek sonsuz bir azap kazandınız!".

ALLAH'A GÜVENMEK İÇİN İLLE DE ATEŞE ATILMANA GEREK YOK

İnsan uyum sağlayan, içine doğduğu dünyanın çizgisinde gitmeye meyleden bir yanı vardır. Aslında o sebeple doğan çocuk hemen çevrenin modasını, anlayışını fikrini yaşamaya başlar ve ailesiyle çatışmaya başlar.

İbrahim Peygamber; hele de adetlerin inanışların çok sert olduğu, kanun gibi kesinlik taşıdığı dönemde putlara inanan Mezopotamya toplumuna uymamış, genç halinde tek başına karşı çıkmış, Allah'ın varlığını ve birliğini tebliğ etmiştir. Bu sebeple Nemrut olarak bilinen hükümdar âleme ibret olsun diye o kadar büyük bir ateş hazırlatmıştır ki yanına yaklaşmak mümkün olmadığı için İbrahim Peygamber'i mancınıkla ateşe fırlatmışlardır.

İbrahim Peygamber mancınıkla ateşe atıldığı esnada Cebrail'in "Bir isteğin var mı?" sözü karşısında "Allah halimi biliyor ya o yeter. Hasbünallahu ve ni'mel vekil (Allah bana yeter. O ne güzel vekildir.) " demiş, Allah da ateşe "serin ve selametli ol " demiş ve ateş İbrahim Peygamber'e zarar vermemiştir.

Bir kulun İbrahim Peygamber gibi Allah'a güvenmesi için ille de mancınıkla ateşe atılması gerekmez. Aslında sebeplerin tükenmiş göründüğü ve bittiğimizi düşündüğümüz her noktada; içimize düşen derdin, sıkıntının, yangının, kalbimizde ruhumuzda oluşturduğu o yangında yanıp yanmamak gibi düşünebiliriz. Hayatta her şey kötü gitmiş olabilir. Sıkıntılar üst üste binmiş olabilir. Artık bir yol kalmadığını ve mahvolduğunu

zannedebilirsin. Havadasın ve ateşe doğru düşüyorsun. İşte o noktada Allah'a İbrahim Peygamber gibi güvenmek.. Hasbünallahu ve ni'mel vekil diyebilmek gerekir.

Peygamberlerin başlarına gelen sıkıntılar, sonraki nesle haşa masal olsun diye yaşanmamıştır. Her peygamberin kıssasında insanlık için çıkarılacak çok önemli ve vazgeçilemez göz ardı edilemez bir ders vardır. O dersi alabilmekle mükellefiz. Öfkemizi kontrol etmek için Yunus Peygamber olmamıza, yanlış yapan topluluğa doğruyu haykırmak için İbrahim Peygamber olmamıza, acılara sabretmek için Eyüp Peygamber olmamıza, iffetimizi korumak için Yusuf Peygamber olmamıza, en çaresiz kaldığımız noktalarda dahi Allah'a güvenmek için Musa Peygamber olmamıza gerek yok sevgili kardeşim. Şu an bu sınavları farkında olmadan belki vermektesin. Durumun farkına var. Hal ne olursa olsun MUTLAKA BİR HİKMET VAR BU İŞTE diyebilmelisin. Bu gerçeği ne kadar samimiyetle kabul edersen Allah inşallah sana o hikmet perdesini aralayıp belki gösterebilir de. Aksi halde yaptıklarından çok pişman olabilirsin.

Allah'ın sonsuz ikramlarının şükrünü yapabilmek mümkün değil. Sonsuza kadar secde etsen bile sana verdiği emanetin karşılığını ödeyemezsin. O sebeple şu an elinde; aciz olduğun için; Allah'a güvenebilme iradesini kullanma, Allah'a gerçekten, ne olursa olsun güvendiğini gösterebilme fırsatın var. Hiç değilse güvenini ve samimiyetini göstermeye çalış.

Başına ne gelirse gelsin, her şey ne kadar çaresiz ve çıkmaz sokak gibi görünürse görünsün, unutma başına gelen her şey kontrollü bir şekilde yaşatılıyor sana. Sahipsiz değilsin. Başıboş değilsin. Duygularının limitlerinde ne yaptığın gözlemleniyor. Sen her seferinde Allah'a sığınmayı seç derim. Gerisini sen bilirsin.

ALLAH İÇİN ZULME SABRETMEK

Hayal edelim.

Yüz kişi bir odada toplanmış olsun. Bu insanlara bir video seyrettiriliyor. Videoda bir sosyal deney yapılıyor. Bir büfe sahibi, alış veriş yapan insanlara özellikle fazla para üstü veriyor. Deney de insanların hakları olmayan fazla para üstünü iade edip etmeyeceklerini konu alıyor. Günün sonunda bakıyorlar ki fazla para üstü alan insanların neredeyse hepsi şöyle bir sağına soluna bakıyor sonra bir şey olmamış gibi hızlıca çıkıp gidiyor; çok az kişi parayı büfe sahibine iade ediyor. Sonra video kapatılıyor ve odadaki yüz insana tek tek soruluyor: " Siz olsanız ne yapardınız?" Odadaki yüz insanın tamamı dürüstçe parayı iade edeceğini söylüyor.

Görüyoruz ki insanların çoğu takip edildiklerini, görüldüklerini bildikleri zaman doğru olanı yapmaya mecbur hissederken, kimsenin görüp fark etmeyeceği durumlarda kendi menfaatlerine göre hareket ediyorlar.

Aynı bu şekilde; ruhlar âleminde Allah bize : " Ben sizin rabbiniz değil miyim?" dedi. Allah'ın kudretini göre göre kimse bunu inkâr edemeyeceği için herkes "Rabbimizsin" dedi.

Herkesin ortasında, reddedemeyeceği bir ortamda (tıpkı yukarıdaki odada toplanan yüz insan gibi) herkes bunu kabul etmek durumundaydı zaten. O sebeple adeta dendi ki: " Madem öyle, sizi sürekli gözlemlendiğiniz kontrollü bir ortama sokacağız, hafızanızı da sileceğiz ki bu sözünüzü, şu an bulunduğunuz ortamı da

hatırlamayın. Bakalım söylediğiniz gibi beni gerçekten rabbiniz olarak görüyor musunuz?"

Allah zaten kimin gerçekten rab olarak kabul edip etmediğini biliyordu ama insanları doğrudan Cennet'e Cehennem'e yerleştirseydi herkes itiraz edecekti. " Ben sana kulluğumu gösterirdim beni neden doğrudan Cehennem'e atıyorsun" derdi. Allah da bunu bildiğinden bizlere aslında dünya hayatımızda yaptıklarımızı şu seyrettirmektedir. Biz farkında değiliz. Şu an, şu saniye Allah'a kulluğunu gösterip göstermediğini seyrediyorsun sevgili kardeşim. Arkanda iki görevli seni şu an, tam şu an kaydediyor. Onlara da buradan selam olsun; Allah'ın rahmeti ve bereketi üzerlerine olsun.

Bu sebeple bu imtihan dünyası iyinin iyiliğini, kötünün de kötülüğünün ortaya çıkarıldığı yer. Gerçekten kalbi yumuşak ve hep doğruyu yapmaya çalışan mazlum kardeşim, "Ben iyi olmaktan başka ne yaptım da başıma bunlar geliyor " diye sitem etme. "Neden ben ?" deme. Sabret!

Allah kötünün kötülüğünü göstermek için seni mazlum kılıyor. Zalimin zulmüne rağmen senin göstereceğin o sadık duruşu, kâinata bir kanıt olarak sunuyor. Sen, Allah iyiyi kötüden ayırsın diye zulme dayanıyorsun. (Zulme sabretmek, zulme sessiz kalmak anlamına gelmez, bir Müslüman daima zalimin ve zulmün karşısındadır, elinden geleni yapmakla sorumludur.) Allah için böyle bir yükün altında sabrettiğinde Allah katındaki yerini bir düşünsene. Sonsuz zenginlik sahibi, sonsuz sevgi merhamet sahibi, sonsuz rahmet sahibi, âlemlerin rabbi, senin bu davranışını mükâfatsız bırakır mı?

Kur'an'da ne diyor: " Allah'a güzel bir borç vermek".

Unutma, borcunun karşılığını yaratılmış bir ölümlü değil, bütün kâinatın sahibi verecek. Mükâfatın büyüklüğünü hayal dahi edemezsin. Sevgili kardeşim.

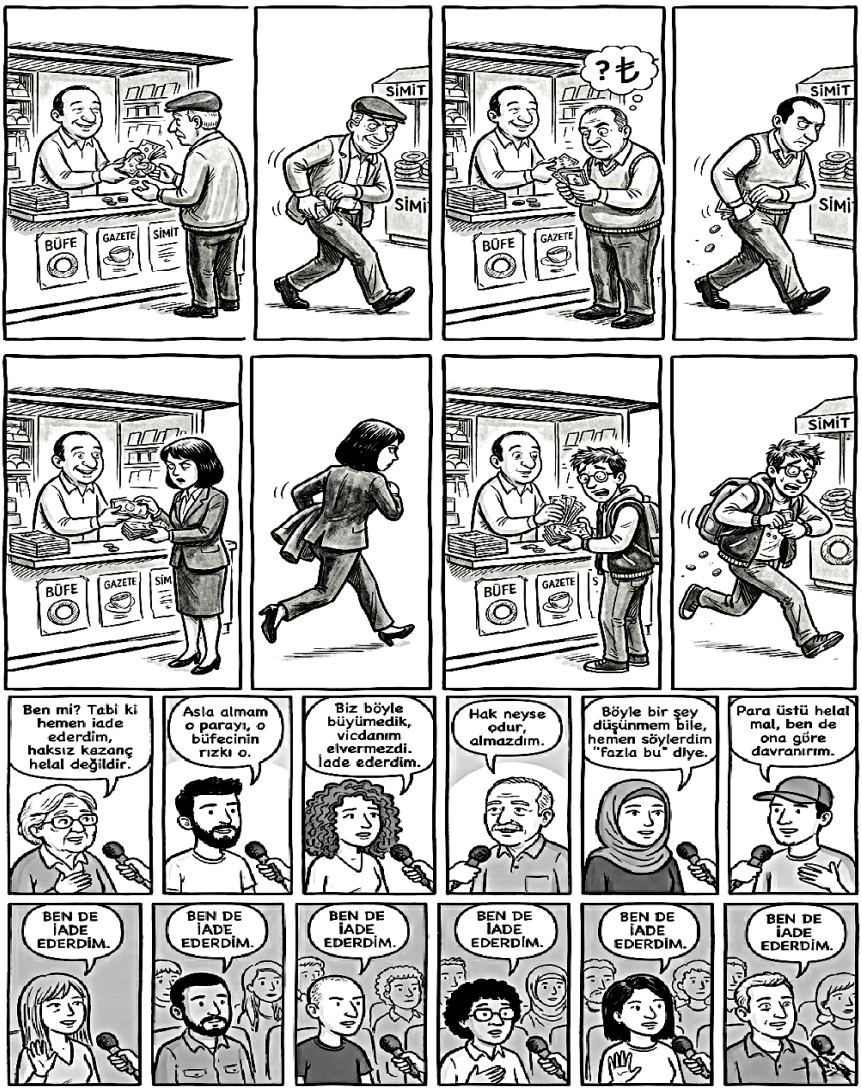

HER AN ALLAH'IN HUZURUNDASIN

Dünyalık makam sahiplerinin karşısında insan nasıl kendine çeki düzen veriyor öyle değil mi? Hemen bir önünü iliklemek, hemen sakin sessiz bir el pençe divan oluş, hatta babanın atanın yanında da benzer şekilde bir hürmet, bir edep, saygı, ya da mahkemede hâkimin önünde sus pus boynu bükük," Aman saygısız bir şey yapmayayım" düşüncesi…

İnanan kardeşlerim için bir örnekleme daha yapmak isterim. Mesela Peygamber Efendimiz'in SAV karşısına çıksan. Onun önünde bağır çağır konuşur musun? Yanındaki kişiye ağzını bozar mısın? Onun karşısında gözüne baka baka içki içer misin?

Her an Allah'ın huzurundasın. Hatırlatmak isterim.

Ne diyor Kur'an'da "Sen gözlerimizin önündesin". Allah her saniye her an seni görüyor. Sen yatarken, yürürken, sen farkında olmadan içinden bir şeyler geçirirken dahi her an yaptığın her şeyi seyrediyor. İçindeki çalkantıyı da, kafana taktığın dertleri de, kimin hakkında ne düşündüğünü de, neleri hayal ettiğini de eksiksiz şekilde görüyor, seyrediyor.

Fırsatın olsa yüzüne bakmayacağın patronuna, makam sahiplerine, babana atana, normalde saygı hürmet gösterdiğin her ne varsa; gösterdiğin bütün bu özenin ve hassasiyetin ne kadarını bütün hamd ve övgülere lâyık olan, seni senden, zannettiğinden çok daha fazla seven, sana sayısız nimetler veren, ikramlarda bulunan Allah'a gösteriyorsun?

“Tamam ya Allah bizi görüyor, biliyorum” demekle geçiştirilecek bir şey değil bu söylediğim. Çok başka bir şey söylüyorum.

Öyle bir düşün ki hesap anındasın ve dünyada yaptıkların sana gösteriliyor. Sadece Allah ve sen varsınız ve senin hareketlerini seyrediyorsunuz. Nasıl davranırdın? Abartısız şekilde bu derece Allah’ı yanında görerek hissederek yaşamalısın.

Şiddet göstermek isteğinin içinde doğduğu an bir duraklat zamanı. Kendi kendine şunu düşünebilmelisin : “ Şu an çok sinirlendim, karşımdakinin camını çerçevesini, ağzını burnunu kırmak istiyorum.” Sonra Allah’a bak. (Havaya mı bakıyorsun, yere mi bakıyorsun, gözünü kapatıp içine mi bakıyorsun, fark etmez, Allah baktığın yerden sana bakıyor zaten nereye baktığın fark etmez ama Allah’ı hayal edebileceğin bir yere bak). Sen o duyguyu yaşarken Allah’la karşı karşıyasın, seni o an izliyor. Allah sana adeta “ne yapacaksın kulum göster bakalım” diyor. O noktada Allah sana bakarken göz göre göre “ Ben karanlık duygu ve davranışları seçiyorum” deyip Allah’ın yasakladığı, yanlış davranışlarda mı bulunacaksın yoksa “ Allah’ım ben doğru olmak sana yaklaşmak istiyorum, yanlış yapmaktan sana sığınıyorum” mu diyeceksin?

Öfke, şehvet, hırs, sevgi, iyilik, hayırlı işler; hangi duygu hangi davranış olduğu fark etmez. Yaptığın her harekette, hissettiğin her duyguda yukarıda anlattığım hayatının PAUSE tuşuna basıp davranışlarını gözden geçirmelisin. Mesela hayırlı bir iş yapıyorsun da içindeki motivasyon ne? Bu çok önemli.

“E ben sadaka veriyorum”, “ E ben dini konuları insanlara anlatıyorum daha hayırlı iş mi olur ?!” İyilik yaparken dahi içinde

hissettiğin duygular hesap zamanı karşına çıkacak. “Sadaka vermişsin ama cömert gözükmek için vermişsin sen.”, “ Evet insanların imanını kurtarmak için bir şeyler anlatmışsın ama bak bu zamandan sonra içine kibir, kendini beğenmişlik yerleşmiş, bundan sonrakileri Allah rızası için değil, kendi nefsin için anlatmaya devam etmişsin” diyebilirler ve sen doğru yolda gittiğini zannederken aslında yanlış yolda ilermiş olabilirsin.

Konuşurken sesini yükseltme, Allah’ın huzurundasın.

Yürürken kasılıp durma, Allah’ın huzurundasın.

İyilik yapıyorum, ibadet ediyorum diye şımarma, bunu sana ikram eden Allah’tır.

Yalnız başına olduğunu zannettiğin her anda, yanlış bir davranış işlediğin her anda, harama girdiğin her anda şunu bil; “Allah’ım bak nasıl da harama giriyorum” diye yaptığını Allah’a göstermiş gibi oluyorsun. Öyle bir saygısızlık, öyle bir düşüncesizlik içindesin.

HER işinde Allah’a yönelmeyi kendine alışkanlık edin. Eşini, çocuğunu, ana babanı seveceksen bile Allah’a yönel önce. Onların bir ikram olduğunu bil. Kalbinin merkezinde Allah’ı sev. Onları da Allah rızası için sev.

Bu zamana kadar durumun ciddiyetinin o kadar farkında değilsen de artık biliyorsun. Sorumlusun. Sınav kolay değil.

Tövbe et.

Allah’a sığın.

“İSTEMEDİĞİM BİR SINAVIN İÇİNDEYİM” DÜŞÜNCESİ

Bazıları sitem ediyor: “Allah bana sormadan yaratıp dünyaya yolladı bir sürü sorumluluk yükledi, şimdi de inanmıyorum diye cezalandıracak bu nasıl adalet?”

Aslında çok temel mantık söz konusu. Var olmak yok olmaktan daima daha iyidir. Bütün iyilikler Allah'tandır. O halde senin yaratılman iyi bir şey.

Burada sıkıntı oluşturan ve insanı isyana sürükleyen şey insanın fıtrat itibariyle cennete uygun yaratılmış olması ve aslında derinlerde cenneti istemesi. Dünya gibi zorluklarla acılarla dolu, kaynakları sınırlı, hayatta kalmak için çabalaması gereken bir sınav yeri aslında hiç de insana göre değil.

İnsan istiyor ki “Allah iyiyse ve beni yarattıysa koysun cennete, ben orada sonsuza kadar mutlu mesut yaşayayım.” Durum böyle olsaydı kimse itiraz etmezdi her halde. “ Allah’ım beni zorluklarla sancılarla dolu acılara sabredeceğim bir yere hapset orada ben çırpınıp durayım.” demezdi.

Bu noktada da eğer iyi kötü herkes doğrudan cennete girseydi bu sefer de adaletsiz bir durum oluşurdu. Adil olan, temiz olan, hakkaniyetli olan iyi ile kötünün birbirinden ayrılması olacağı için de bir sınav şarttır. Sınavın adaletli olması ve gerçek bir eleme yapabilmesi için de insanın bir sürü elekten geçmesi gerekliydi. Her açıdan, her türlü zorlukla kalbin temizlenebiliyorsa temizlenmesi,

temizlenmiyorsa da diğerlerinden ayrılması gerekliydi. Gerçek adalet, eksiksiz adalet sınavın bu şekilde olmasını zorunlu kılar.

Bütün ruhlar bunu biliyor, neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyor. O sebeple ahirette herkes kendi hesabını kendisi görebilecek. Bütün perdeler açıldığında "eyvah! Ne olur geri döneyim biraz iyilik yapayım, ne olur hiç değilse bir saat döneyim bütün malımı mülkümü hayra harcayayım" diyecek ama iş işten çoktan geçmiş olacak. Sınav o kadar kusursuz ki 1000 kere de gelsen dünyaya kalbinin özü neyse, ne eksik ne fazla aynı şekilde ölçüp ortaya çıkartıyor.

Hal böyle iken dahi bu sınav yaratılmışlara teklif edildiğinde dağ, taş imtihanı kaybetme olasılığı karşısında olacakları geri dururken, Allah'ın sonsuza kadar sürecek, hiç bitmeyecek azabını göze alamazken, SEN BU SINAVI BİLE İSTEYE KABUL ETTİN.

Dünya'da birisinden aldığın borcu unutmuş olman, borcu aldığın gerçeğini değiştirmeyeceği gibi, ruhlar âleminde emaneti taşıma ve imtihana girme tercihini, sonuçlarıyla birlikte kabul ettiğini hatırlamıyor olman, davranışlarının sonuçlarından hala sorumlu olduğun gerçeğini değiştirmez.

Bu gerçekliği kabul edip, dinini yaşama konusunda gevşek davranamazsın. Mesele çok ciddi, olayların şakası yok. Elbette ortada çığlıklar atarak koşmayalım ama farzlara karşı ciddiyetimizi, haramlara karşı duruşumuzu net şekilde ortaya koyabilmek zorundayız. Bu bir temenni değil, bu şekilde olmak zorunda. Namaz kılıp harama rahat rahat giremezsin sevgili kardeşim. Oruç tutup rahat rahat gıybet yapamazsın. Zekât verip rahat rahat kul hakkı yiyemezsin. Kurban kesip etrafına fiziksel, psikolojik şiddet

uygulayamazsın. Kendini gerçekten düzeltmek, arındırmak için çırpınmak zorundasın. Allah'ın senin namazına ihtiyacı yok. Senin imanına inanmana da ihtiyacı yok. Sen hayırlı bir şeyler yapıyorsan ancak ve ancak kendin için yapıyorsun.

Suyun içilebilmesi için tertemiz olması şarttır. "Biraz mürekkepten" "azıcık pislikten" bir şey olmaz diyemeyiz. Azıcık kötülük insanın ruhunu yine karartır, ışığını yine azaltır, kalbini yine bulandırır.

O halde ya bu gerçeklikten yüz çevirip "Geldik gidiyoruz işte" der hayatımızın kalan kısmında dünyada mutluluk kovalarız ya da kafayı duvara vurmadan önce ciddi kararlar alıp, bir şeyler yapmaya başlarız.

Sınav gerçek. Bir yerden giriş yaptık geldik buraya. Bir yerden de çıkıp gidiyoruz. Birileri hala arkadan gelmeye devam ediyor. Bir süre sonra onlar da geçip çıkacaklar bu kısımdan da eminiz. Bulunduğumuz yerde bir sürü düzen var, ağaçlar, çiçekler hayvanlar, yıldızlar, elementler, dağlar nehirler… bir sistem bir sanat bir tasarım var. Tıpkı bir akvaryum gibi, terrarium gibi. Duvarda Kur'an var adeta kural tabelası gibi, gelmiş binlerce peygamber var gözetmen gibi farklı zamanlarda gelmişler ama hep aynı şeyi söylemişler kuralları anlatmışlar; Kapının arkasında ne olduğunu görmüyoruz ama bir sürü insan hala bas bas bağırıyor, "Bu düzenek boşuna oluşturulmadı, burada ne yaptığımıza bakıp, kapının arkasında davranışlarımıza göre ödül ve ceza veriyorlar" diye bir kısım da diyor ki "Hesap falan yok" ama onlar da o kapıdan çıkıp geri dönmüyorlar.

İçinde bulunduğumuz hayatın bu devridaim durumunu kimse reddedemez. İnanmayanlar da reddedemez.

Madem öyle hiç mi endişe etmiyorsun sevgili kardeşim?

Ya gerçekten sonsuz azap varsa?

Ya inanmak bile belki kurtuluşa yeterli gelmiyor hayırlı ameller de gerekliyse?

Ya hataların ve yanlışların daha ağır basarsa?

Ya gururlanarak kıldığın, güvendiğin namazlarını suratına çarparlarsa?

Gevşek davranmana, durumunu hafifsemeni sağlamana sebep olan cesaretinin kaynağı nedir yiğidim?

Hiç mi günahın yok, tamamlaman gereken eksikliklerinin hepsini tamamladın mı?

Şu an seni alsalar tamam mısın yani? Tam puan alırım diyebiliyor musun?

Şu anda, 12 saat sonunda kesinlikle öleceğinin haberini alsan kalan 12 saatinde ne yapardın?

Eğer "Bir şey yapmazdım, huzurlu huzurlu uyurdum o zamana kadar" diyebiliyorsan, tebrik ederim.

Eğer " Durmadan namaz kılardım, hemen tüm malımı hayra dağıtırdım, iyilik yapardım" gibi şeyler aklına geliyorsa hatırlatmak isterim, her an seni almaya gelebilirler. Eksik kaldığın şeyleri tamamlaya fırsatın olmayabilir.

SIKINTISIZ BİR HAYAT İSTİYORSAN BURADA NE İŞİN VAR?

Allah'a dua ederken sürekli dünyalık şeyler istemek, dertsizlik hali istemek çok da anlamlı sayılmaz. Herkes dertsiz tasasız yaşayacaksa dünyada ne işimiz var?

Sen cennet istiyorsun.

Dünyaya imtihan edilmek için gönderildik. Ancak arkasındaki manayı her zaman anlayamayacak olsak da şu da bir gerçek ki Allah dilediğine hesapsız verir. Bu parantez içinde düşünüyoruz. Evet, isterse Allah hesapsız şekilde dünyada da nimetlerden faydalandırabilir, zenginliğin sahibi Allah olduğu için kendi zenginliği üzerinde dilediğince tasarruf edebilir. Ancak şunu unutmamalıyız ki Allah her işini hikmetle yapandır. Biz bilemeyiz, O'nun kesin vardır bir bildiği, kesin.

Durum böyleyken, başımıza gelen her dertte hemen "Allah'ım bu derdimi al" diye dua etmek üstüne düşünmek lazım. Sabır, denen bir şey var; bu sabır meselesi zannettiğimizden çok daha fazla önemli. Kur'an'da da sürekli "sabretmek" geçiyor. Sabır bizim filtresinden geçmemiz gereken bir aşama belli ki; İnanan biri için bundan kaçış yok, düşünürsek Peygamber Efendimiz SAV dahi bu yoldan geçmiş.

Namaz var, zekât var, dua var ama sabır da var. Bunların hepsinin dengeli olduğu bir yolda yürümek durumunda olduğumuzu görmeliyiz.

Sabırda, ruhu dönüştüren, derinleştiren bir sır var. Sabır, bazen dirayetle beklemek olabilir bazen de %100 haklı olunan bir durumda geri çekilmeye ve susmaya dayanmak olabilir. Kur'an'da insana "çok aceleci, sabırsız" deniyor ise demek ki bizden tam tersi bekleniyor.

Sabretmek aslında insanın melekleşmesini sağlıyor; insana sabır, hatalara sabır, öfkeye sabır, şehvete sabır, heveslere sabır… Bunları başarabildiğimiz ölçüde aslında melek mertebesine geliyoruz ve biz meleklerden farklı olarak "özgür irade" ile yaratıldığımız ve nefsimize rağmen sabrettiğimiz için, bizi melek haline yaklaştıran amellerimiz nefis ve özgür irade çarpanıyla çarpılınca adeta kaldıraçlı işlem gibi amellerimizi katlanarak değer kazanan bir hale getiriyor ve meleklerden daha yüksek bir mertebeye ulaşabilme fırsatımız oluyor.

Melekler sıkıntı haline girmeden Allah'a ibadet ederken, sen bir sürü sıkıntı, şeytan, nefis ve sabır yükü ile göğsün daralarak ibadete yönelebilirsen Allah'ın izniyle bu seni kâinatın en değerlisi en şereflisi mertebesine yükseltebiliyor.

"Allah'ım sıkıntımı al" demek bir bakıma "Allah'ım beni sınav etme" demek gibi. "Peki, Hiç mi dua etmeyelim?"

Sıkıntısının geçmesini isteyen de sadece Allah'tan isteyebilir o sebeple "sıkıntım geçsin" diye dua etmek isteyen elbette etmeli, yeri geldiğinde Peygamber Efendimiz de "hem dünyada hem ahirette iyilik ver" şeklinde dua etmiştir ama bu anlattığım durumu da aklımızın bir köşesinde bulundursak belki sabırda tutunmaya çalışmak hakkımızda daha hayırlı olabilir.

Sonuç olarak; Rabbinin hükmüne sabredenle, sabretmeyen de bir olmayacaktır.

ŞEYTAN'DAN ALLAH'A SIĞINIYORUM AMA İŞE YARAMIYOR

DUA EDİYORUM AMA KABUL OLMUYOR

Dualar, zikirler, Kur'an okumaları, namazlar, oruçlar…

İbadetlerin hepsi vitamin gibidir, zırh gibi, kalkan gibidir. Yapıp anında sonuç beklemek Allah'ın dünya için oluşturduğu sisteme ters olur. Canımızı sıkana yaptığımız her beddua hemen kabul olsaydı, beddua eder etmez ÇAK!! diye kafasına yıldırım çarpsaydı dünyada kimse kalmazdı. Aynı şekilde herkesin her istediği hemen olsaydı dünya yine anlamsız bir yere dönüşürdü. Sırf bu konunun anlamsızlığını ve saçmalığını konu olan filmler bile yapılmıştır. Çünkü sadece sen değil herkes her istediği hemen olsun istiyor.

"Peki, istediklerim olmayacaksa, dua etmenin anlamı ne?"

Biz sonsuz ihtiyaç sahibi olarak yaratıldık. Sonsuz ihtiyaç sahibi birinin ihtiyaçlarını ancak sonsuz zenginlik ve güç sahibi birisi karşılayabilir değil mi?

Allah insanın duası olmadığında bir öneminin de kalmadığını Kur'an'da belirttiğine göre demek ki bizi değerli kılan, anlamlı kılan şey bizim duamız. Dua deyince elbette sadece istemek akla gelmemeli, ibadetlerimiz, Allah'a yönelişimiz ve sığınmamız da duadır.

İnsanın asli görevi demek ki dua etmektir. O yüzden biz de dua etmeliyiz. Keyfimiz için değil, Allah öyle istediği için. Bizim açımızdan dua etmek adeta bir market listesine dönüşmemeli

Dua etmek, bitmeyen acizliğini, bitmeyen ihtiyaçları olduğunu, muhtaç olduğunu, yaratana sunmak, bu gerçekliği iliklerine kadar kabul etmiş olmak, "Allah'ım ben güçsüzüm, fakirim, sen ise güç kudret sahibisin, zenginlik sahibisin, ben heveslerimi, egomu bir kenara atıyorum, senin gücünü kudretini kabul ediyorum" demektir.

Kimler bir yere sığınır? Güçsüzler, gücü yetmeyenler…

Şeytan'dan, haramlardan, kötülüklerden, fitnelerden, hatta kendi heveslerinden ve eksik yanlarından dahi Allah'a sığınmak da aynı şekilde "Allah'ım benim gücüm yetmez ama senin gücün yeter, ben senin gücünü kabul ettim, beni sen koruyabilirsin sadece, sen bana acı, bana merhamet et, eksiklerimle, sana karşı yaptığım yanlışlarıma rağmen yine sana geldim, başkasından değil sadece senden yardım isterim, beni yaratan, dirilten öldüren, tekrar diriltecek olan sensin, benim sahibim sensin" demektir.

Bu düşünce yapısını ne kadar içselleştirebilirsek, ne kadar kalbimize yerleştirebilirsek o derecede Allah'a samimiyetle yönelmiş oluruz.

Allah çok merhametlidir, çok acır insanlara. İş işten geçmeden önce hatalarını kabul edip gerçekten utanarak ona yönelen kulunu da sahipsiz bırakmayacaktır.

Sen yine her an, her durumda Allah' sığınmaya devam et. Senin farketmeyeceğin şekilde bile Allah seni koruyabilir. Bizzat görmen şart değil.

Dualarının sonucu gecikiyorsa yahut istediğin şekilde olmuyorsa vardır bir hikmeti. Ya hakkında hayırlı değildir sen bilmiyorsundur ya ileride verecektir ya beklentinin üzerinde daha iyisini verecektir ya da ahirette hayalinin ötesindekileri verebilir. Bunu biz bilemeyiz. Eğer Allah'a yönelmişsek, teslim olmuşsak, bize sadece güvenmek düşer.

Duanın bir açısı da şudur ki nasıl ki ezan okunduğunda namazın vaktinin girdiğini anlarız, bazı sıkıntı ve musibetlerin ortaya çıkması da aslında o musibet ile ilgili duanın vaktinin girmesi gibidir.

Duanın vakti girince de vakit çıkana kadar eda etmek gerekebilir. Dualar da vitamin gibi olduğundan belki ruhunun ilgili kısmının iyileşmesi için o vitamine ihtiyacın vardır hayatının o kısmında.

Buradaki kritik nokta şu aslında sevgili kardeşim. Mesele sen ve isteklerin değilsin. Mesele Allah. Sıkıntı mı geldi? Allah'a yönel. Bir şey istiyorsun? Allah'a yönel.

Sen her halde acizliğini ortaya koyup sonsuz güç ve kudret sahibinin Allah olduğunu gönülden kabul etmelisin. Namazın da orucun da duanın da ibadetin de hepsinin merkezinde bu var.

Kulluğunu Allah'a takdim etmek.

BAZI ŞEYLERİ YAPAMAYAN İNSANLARA ANLAYIŞLI OLMAK

Bazen çok basit işleri eline yüzüne bulaştıran insanlarla yaşıyoruz. Bir takım incelikleri düşünemeyen; bazen kabalaşan, bazen kendi halinin farkında dahi olmayan…

İnsan çevresini deneyimleriyle anlamlandırdığı için eğer bir konuda deneyimi yoksa, konu çok basit dahi olsa bazı şeyleri gözden kaçırabilir. "Yahu bunu da yapmazsın" denilebilecek şeyleri de yapabilirler. "Söylüyorum uyarıyorum hala dayanamıyor yapıyor" da diyebilirsiniz. Esasında bu durum hepimiz için geçerli. Sürekli yemek yapan birisi için hamurun kıvamı göz kararı bile ayarlanabilirken hiç yemek yapmayan birisi için su kaynatmak dahi mesele olabilir.

Müslümana düşen şey anlayışlı olmaktır. Öfkelense dahi öfkesini yutabilmektir. Bunlar da bir takım imtihandır. Kendini sürekli yükseğe konumlandırmaya meyleden insan bakalım kendinden daha az yetenekli birini gördüğünde ona nasıl davranıyor? Ona karşı büyükleniyor mu? Onu hor görüyor mu? Kendini mi övüyor? Kızıyor mu?

Olayın başka bir açısı daha var. Birinin özellikle de söylendiğinde 30 saniye içinde düzeltilemeyecek bir kusur varsa bunu eleştirmesi çok büyük yanlıştır. Allah herkesi farklı özelliklerde yaratmıştır. Eğer sen birinin değiştiremeyeceği özellikleri ile sorun yaşıyorsan özünde Allah'ın takdiri ile sorun yaşıyorsun, Allah ile sorun yaşıyorsun anlamına gelir.

Kişinin boyuna, kilosuna, görüntüsüne, eksikliklerine dil uzatılmaz. Kişinin bazı şeyleri akıl edemiyor oluşu da psikolojik problemleriyle baş edemiyor oluşu da bir nevi eksikliktir. Bunu sorun haline getiremeyiz. Küçümseyemeyiz.

Kişilerin eksiklikleri karşısında anlayışlı olmak demek, haksızlık ortamına sessiz kalmak anlamına da gelmez. Mesela birlikte yaşadığınız kişi dağınıksa, size ihtiyacınız olan ilgiyi göstermiyorsa durumu anlayışla kabul edin, beklentinizi elde edene kadar karşı tarafla çatışmayın, fiziksel psikolojik şiddete başvurmayın. Gerektiğinde uzaklaşmak da sünnettir. Kimse kimseye mecbur değildir. Kimsenin kimseye zulmetmeye hakkı da yoktur. Arkadaşınızla ortak noktada buluşamıyorsanız kavga etmek yerine iletişiminizi bitirebilirsiniz, eşinizle anlaşamıyorsanız boşanmak da helaldir, olgun iki insan gibi birbirinizin hakkına girmeden ayrılabilirsiniz. Ancak hem anlayış göstermeyip hem de her şey benim istediğim gibi olacak zihniyetiyle hareket ederseniz ortaya zulüm çıkacaktır. Bir taraf muhakkak diğer tarafa zulmedecektir. Dinimizde zulme yer yok sevgili kardeşim.

Trafikte ilerlerken birisi haksız yere arabana çarptıysa bunun karşılığı çıkıp senin hakkına girenin canına kast etmek olmamalı. Hukuki şekilde helal yollarla elinden geleni yap hatta yapman tevekkülün gereğidir ancak zulmedemezsin.

Kalbimizden karanlık bir şey çıkmamalı. Ruhumuzu terbiye etmek zorundayız. İnsan haksızlığa uğradığını düşündüğü için çözüm olarak öfkeye, kine, karanlık hislere başvurmaya meyledebilir ama kimseye haksızlık yapılmayacak, sabret. Biri sana haksızlık yaptığında şiddetle, öfkeyle, sabırsızlıkla, karşı tarafa saldırarak hakkını kendin almaya çalışma. İşi ehline bırak. Hakkın neyse rabbin ondan alır merak etme.

Ne kadar haksızlığa uğrarsan uğra, şunu unutma: Allah Adl'dır. Sen de sahipsiz değilsin. Senin hakkın kimsede kalmayacak. Rabbin seni seviyor. Hakkını kimsede bırakmaz. Sana düşen güzel bir sabırla sabretmek.

Sızlanarak değil. Güzel bir sabırla sabretmek.

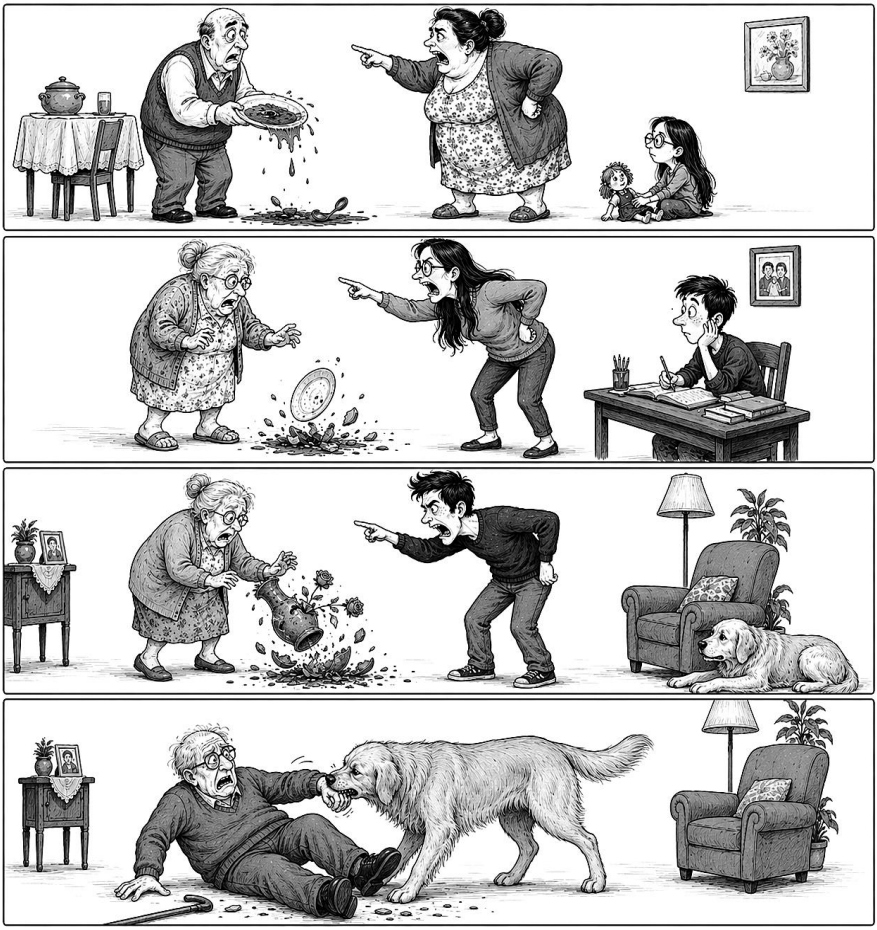

ZULMEDEN ANA BABA HAKKI

Ana, baba hakkını zaten biliyoruz. Allah ve Peygamber Efendimiz SAV çok defa annelerin ve babaların hakkının dindeki yerini ve önemini belirtmişlerdir. O sebeple de kalıplaşmış bir sürü cümle zihinlerde ve dillerde dolanıp durmaktadır.

Anne, babanın hakkı ödenmez.

Peki zulmediyorlarsa?

Dinde zulme yer yoktur. Bütün alemlere rahmet olan, cennetle müjdelenmiş olan, ahlaklıların en ahlaklısı, temizlerin en temizi, doğruların en doğrusu olan, Peygamber Efendimiz SAV dahi kendisinden nasihat isteyen gözleri görmeyen bir adama karşı yüzünü ekşittiği için Allah tarafından ayet inmiştir. Alemlere rahmet Peygamber Efendimiz SAV davranışı üzerine dahi ayet inmişse, zulme yaklaşacak dahi bir davranışa meyletmek konu bahsi dahi olamaz.

Çok hassas bir konu olması hasebiyle konuyu Allah rızası için objektif olarak, hakkaniyetli bir şekilde ele almamız şarttır. Zulme sessiz kalan da zulmü işleyen gibidir. O sebeple insanların, eleştiri alırım endişesiyle girmekten çekindiği konuları konuşmak ve Allah rızası için açıklık getirmek gerekir.

Özellikle kültürel olarak aileye bağlı yetişen bir sosyal yapımız olması, derin ailevi değerler taşıyor olmamız sebebiyle annelik babalık makamı söz konusu olduğunda çok bilgili hocalar

dahi bazı konuları kestirip atabilmektedir. “ Baba hakkı 3 şekilde ödense bile anne hakkı asla ödenmez!” deyip çıkmaktadır.

Annelik ve babalık Allah’ın bu sınav dünyasında takdir ettiği bir makamdır. Bunu anlamak gerekir. Ruhlar aleminde analık babalık yoktu. Allah sınav dünyasını yaratırken baz ruhları bazı ruhların dünyaya gelmesine vesile etti sadece. Ahirette hesap zamanı geldiğinde hepimiz aynı yaşta olacağız. Anneler cehenneme girmemek için çocuklarını fidye verecek halde olacaklar. Bunu ben değil bizzat Kur’an söylemektedir. Nasıl ki Allah bazısını siyah tenli bazısını beyaz tenli bazısını uzun boylu bazısını kısa boylu bazısını sarı saçlı bazısını kızıl saçlı takdir ettiyse bazısını da bazısına anne bazısını bazısına baba takdir etmiştir. Bu kadar. Bunu üzerine basa basa anlamak gerekir.

Anneliğin ve babalığın bir makam olması makamın kutsallığını ve önemini azaltmaz. Ancak eğer kişi bu makamı kötüye kullanıyorsa da hesabını Allah’a karşı verecektir. Çünkü dinde zulme yer yoktur.

Cahiliye zamanında kız çocuklarını gömen annenin hakkı ödenmez diyebilir miyiz?

Çocuklarını istismar eden, buna göz yuman anne babanın hakkı ödenmez diyebilir miyiz?

Görülmesi gereken nokta şudur ki; Elbette anne büyük zahmetle çocuğunu karnında taşır, kanından canından verir hatta çocuğa çok fazla mineral vitamin harcanırsa akli melekelerinde bazı durumlarda azalma dahi yaşanır. Belki anne gibi olmasa da baba da elbette çocuğu ve ailesi için emek verebilir özen gösterebilir. Bunu kimse inkar edemez. Ancak bu durum hiçbir

şekilde anne babanın, hakaret, aşağılama, manipülasyon, tehdit, sürekli baskılama gibi davranışlarla zulmetmeye hakkı olduğu anlamına gelmez.

"Ben anneyim!! Ben babayım!! Benim dediğim olacak!"
"Sütümü helal etmem!!"
"Hakkımı helal etmem!!"

O sütü yaratan kim?
Mülkün sahibi kim?
O çocuğa bakman için, içine şefkati koyan kim?

Bu dünyada hiçbir şeyi sahiplenemeyeceğin gibi Allah'ın sana takdir ettiği makamı da sahiplenemezsin. Makamı kötüye kullanamazsın. Evlat Allah'ın kula emanetidir. Emanete hıyanet edilmez, edilirse sorumluluğu olur.

Peki, evlat olarak bizim sorumluluğumuzun çizgisi nedir?

Durum ne olursa olsun evlat da ana babaya zulmedemez. Ancak reşit olana kadar dine aykırı söylediklerini, reşit olduktan sonra da ana babanın her dediğini yapmak zorunda değildir.

İnsan, Allah'ın kuludur, ana babanın kulu değildir. Müslümanın iyilik yapması kendi hayrına olduğu gibi ana babasına iyilikte bulunması da kendi hayrınadır. Evlat, canlar ve mallar gibi ana baba da birer imtihan aracıdır. Anne babaya saygıyı korumak ve Allah'ın rızasını gözetmek önemlidir. Ancak bu durum kişinin kendisine zulmedilmesine izin vermesi anlamına gelmemelidir.

Kişinin kendi üzerinde de hakkı vardır. İster kabul edelim ister etmeyelim şu inkar edilemez bir gerçektir ki bazı insanlar anne

baba dahi olsa psikolojik olarak şiddet gösterirler. Psikolojik şiddetin de fiziksel şiddetin de hiçbir türlüsünü de evladın kabul etmesini bekleyemeyiz. Buna sessiz kalmak zulümdür. Dinde zulme yer yoktur.

Duruma göre sabredilebilecek zamanlarda sabretmek daha hayırlı olabilir. Mesela siz yetişkinken sizin özel hayatınıza, evliliğinize sürekli dahil olmak isteyen sizin adınıza kararlar almak isteyen anne babayla görüşmeyi kesmek yerine duruma sabredip güzelce doğru olan iletişim üzerine anlaşmaya çalışmak daha hayırlı olabilir. Ancak anne baba fiziksel şiddet uyguluyorsa da buna sabretmek zorunluluğu olamaz, gereken önlemlerin alınması gerekir.

Anne, baba da imtihan olan birer ruhtur. Hataları da olabilir, eksikleri de olabilir, bizim üzerimize düşen anne baba iletişiminde dinin koyduğu saygı ve hürmeti aşmadan ve kendimize de zulmetmeden Allah'ın rızasını kazanmaya çalışmaktır.

SOSYAL MEDYADAKİ UYDURMA BİLGİLER

BAZI HOCALARIN ŞAHSİ FİKRİNİ KURAL GİBİ YANSITMASI

Kişinin Allah'a yaklaşma yolculuğundaki çabası ne kadar samimi olursa olsun bir noktada içinde yaşadığı çevre sebebiyle manipüle olmaya açık hale gelebiliyor. Her konuda olduğu gibi insan, inanç konusunu da bencilce emellerine alet edebiliyor.

"Allah'ın indirdiği kitabın bir bölümünü gizleyenler ve onu az bir şey karşılığında satanlar yok mu, onlar karınlarına ateşten başka bir şey doldurmuyorlar. Allah kıyamet gününde onlarla konuşmayacak, onları arındırmayacak! Onlar için elem verici bir azap vardır." Bakara 174

İman meselelerini satmak her zaman para karşılığı olmaz, bazen de bu prim kasmak, toplumu yönlendirmek, ünlenmek, saygınlık kazanmak gibi sebepler söz konusu olabilir. Kalplerde olanı yalnız Allah bilebilir. O sebeple bize düşen elimizden geldiğince objektif ve aklı başında davranmak olmalıdır.

Bir Müslüman bir konu hakkında bilgi sahibi olmak istiyorsa o konuyu muhakkak birden fazla sağlam kaynakla kontrol etmelidir. Özellikle yapay zekanın her alanda hızlı bir şekilde yayılmasıyla bir sürü uydurma bilgiler, uydurma hadisler, uydurma ayetler, uydurma ilmihal bilgiler her yerde. İnsanlar sosyal medyadan gördüğü ile dinini yaşayamaya çalışıyor.

Bu zamanda sosyal medyanın insanlar üzerindeki özellikle gençler üzerindeki etkisi tartışılmaz derecede büyük bunun hepimiz farkındayız. İnsanlar etrafını kendi deneyimleriyle yorumlayabilir, doğruyu yanlışı kendi deneyimlerinden yola çıkarak değerlendirebilir. Eğer bir insanın hayatında sadece sosyal medya varsa o insanın hayatını sosyal medya yönetiyor demektir.

Elimden gelen maksimum çabayla konuşmayı çok sade ve yüzeysel tutmaya çalışıyorum ancak bu konuda bir örnek vermek isterim; Freud döneminde bastırılmış cinsellik merkezdeyken bütün insanlar sıkıntılarını bunun üzerinden anlatırlardı, başka teoriler moda olunca da insanlar bu sefer o teori üzerinden kendi sıkıntılarını dile getirmeye başladılar. Tiktok sonrasında herkes birbirine narsist demeye başladı, herkes tutturdu "şu travma, bu travma" diye; Orta Çağ'da herkesi cin çarpıyordu, Viktorya döneminde herkeste histeri vardı, 80'lerde çoklu kişilik furyası çıktı, 2020 sonrası da toksik ilişki, gas lighting revaçta; herkes birbirini ghostluyor. İnsanlar nevrozlarını çağın diliyle yaşarlar.

Doğru bilgiye ulaşmak çok zor olduğu için bilgiye ulaşmak isteyenin araştırma yapması şarttır. Özellikle yemekte eğlencede fenomenler olduğu gibi iman meselelerinde de fenomen hocalar ortaya çıktı. Her fenomen hocanın fenomen kitlesi oluştu, ilginç bir şekilde de hatta kanaatimce dine taban tabana zıt şekilde de bu hocalar birbirleriyle bir çekişme halinde.

"Dinlerini bölüp gruplara ayrılanlar var ya, senin onlarla hiçbir alâkan yoktur. Onların işi ancak Allah'a kalmıştır. Sonra Allah onlara yaptıklarını bildirecektir." En'âm 159

"Allah'a yönelmiş kimseler olarak yüzünüzü hak dine çevirin, O'na karşı gelmekten sakının, namazı dosdoğru kılın ve

müşriklerden; dinlerini darmadağınık edip grup grup olan kimselerden olmayın. (Ki onlardan) her bir grup kendi katındaki (dinî anlayış) ile sevinip böbürlenmektedir.” Rûm 31,32

Herkes kendi hesabını kendisi verecek. Kimse kimsenin hesabından sorumlu değil. Bir gruba dahil olan, kendini bir gruptan sayanlar kendileri bilirler. Ancak dinini öğrenmek isteyen, bilgiye ulaşmak isteyen şevkli insanlar var ve bu insanlar sosyal medyadan, görünürlüğü çok olanlardan etkileniyorlar.

Bazı hocaların kendi şevkleri çok samimi olabilir ancak iyilik yapmak isterken insanlara yanlış bilgiler vermenin de sorumluluğu vardır. Başta konuştuğumuz üzere insanlar çevresini kendi deneyimleriyle yorumlarlar. Mesela bir hocanın Allah ile olan ilişkisi korku üzerine kuruluysa etrafındakilere de korku üzerinden bilgiler vermekte, dinleyenleri alttan alta korkutmaktadır. Başka bir hoca Allah ile şefkat üzerinden bağ kurduysa dinleyenlere Allah’ı (haşa) anne gibi anlatmaktadır. Bunların hepsi bizzat internet ortamında mevcuttur. Canlı örneklerden bahsediyorum. Bir hoca Allah’ı komutan gibi gördüğünden anlattığı konularda hep bir Allah ile arada resmiyet var. Bazı hoca Allah’a o kadar ümit bağıyla bağlanmış ki hangi konuda soru sorulursa sorulsun dönüp dolaşıp her konuyu ümidi kesmemeye bağlıyor.

Burada göstermek istediğim şey şu ki göz önündeki insanlar da aynı konu hakkında farklı yaklaşımlara sahipler. Bize düşen maalesef aynı bilgiyi farklı kaynaklardan araştırıp kendi akıl süzgecimizden geçirmek olmalı. Sosyal medya hocaları dinlenmesin demiyorum.

KÖRÜ KÖRÜNE DİNLEMEMEK GEREKİR.

En tehlikeli bilgi içine yalan karıştırılmış bilgidir. Buna dikkat etmek zorundayız. Bazı hocalar ayetlerden hadislerden konuşurken araya kendi yorumunu da katıp öyle servis ediyor. İnsanlar da hocanın yorumunu Allah'ın emri zannediyor. Mesela internetteki hocalardan bir tanesi gerçekten çok güzel örneklerle insanlara bazı konuları güzel ve sistemli şekilde anlatıyor. Derken araya " Allah darılır" diye ekleyiveriyor. Şimdi o şevkle dinleyen insan dileyip geçiyor ama bu bilgiler kafada yer ediyor. O kişinin kafasında böyle böyle "Allah'ı darılan bir varlık" şeklinde kuruyor.

Allah darılır mı?!!

DARILMAK SÖZLÜK ANLAMI: Darılmak, benlik saygısı hassas, eleştiriyi kişisel algılayan, beklentisi yüksek ve duygusal olarak çok fazla onay ihtiyacı olan birinin, anlaşılmadığını, önemsenmediğini ya da incitildiğini hissedince içine kapanıp kalben uzaklaşmasıdır.

Allah Sübhan'dır. Bütün kötü sıfatlar uzaktır. Allah'a darılmak sıfatı yakıştırılabilir mi?! Böyle bir şey kabul edilemez. Ne kadar iyi niyetli olursak olalım, olmaz!! Olmaz!!

Allah'ı darılan bir varlık olarak kabul eden birisi başına bir musibet geldiğinde de yahut sadece namaza bile giderken içten içe Allah'ın sabra ve ibadete ihtiyacı varmış gibi düşünebiliyor. "Namazımı kılayım yoksa Allah darılır" " Musibete sabredeyim yoksa Allah darılır" "Nimete şükredeyim yoksa aman ha Allah darılır, (haşa) yazık darılmasın" . İnsanın kalbi sıkışıyor şunları yazarken bile.

Bir sosyal medya paylaşımında “ 20 gece bu ibadeti yap Allah istediğini kesin verecek!!!” “Şu duayı 234234 kere oku Allah sevdiğine kavuşturacak!!” şeklinde paylaşımlar var. Paylaşımın altındaki yorumlara bakıyorsunuz bir sürü kişi , “Ben yaptım olmadı” yazıyor. Bakınız Allah’ın ağzından konuşuyor gibi konuşmaktalar ve buna inanıp güvenen belki din konusunda bilgileri yeni yeni oluşan, algısı yeni yeni oluşan insanlar “ben yaptım olmadı :(((“ diyerek bütün güvenlerini kaybetmekteler. Bu şekilde bir sürü insan hele ki açık arayanlar “Bakın bunların hepsi böyle” “ Bakın işte din uydurma” gibi sözlerle toplumu etkiliyorlar. Ne kadar üzücü.

Sadece bir iki örnek üzerinden, sosyal medya ve bazı fenomen hesapların ne derece yanlış yerlere gidebileceğini göstermek istedim. Bunun gibi bir sürü örnek hala şu an internette mevcut maalesef. Bu sebeple tek kaynağa bağlı kalmayın. Asla. Ufkunuzu, bilgi dağarcığınızı geliştirmek zorundasınız. Araştırmak zorundasınız.

NOT: Şu an benzer durum yapay zeka modelleri için de geçerli. Yapay zeka modelleri size cevap verebilmiş olmak için ayet hadis kaynak uydurabiliyor. Yapay zekadan aldığını bilgilerin de sağlamasını yapmanız gerekir.

İSLAMİYET SINIRLARINA GÖRE İLİŞKİLER VE YAKINLAŞMA

Etrafına nasihat veren, sözü dinlenen kişiler genelde risk almadan bu konunun kenarından geçmekteler. Sosyal medyanın duyguları ve davranış kurallarını esir aldığı bu zamanda bu işin özünü ortaya koymak ihtiyacı var. Biz elimizden geldiğince olması gerekenleri ortaya bırakalım, dileyen faydalansın, faydalanmak istemeyen de kendisi bilir. İşin sonunda herkes kendi davranışlarının hesabını kendisi verecek. (*Üstüne basa basa belirtmek gerekir ki neyin haram olduğuna burada ben karar verememem. Ben sadece yol gösterici olması açısından çerçeveyi çizmekteyim.*)

Meselenin hassas olması sebebiyle biraz daha derin konuşacağız bu konuyu.

Öncelikle belirtmek gerekir ki İslam'da biriyle tanışmanın amacı "duygusal tüketim" değil karşıdaki kişinin evliliğe uygun olup olmadığını anlamaktır.

"Peki, arkadaş da mı olmayalım?"

Sosyal düzen içerisinde izole olmak mümkün değildir, o sebeple iş arkadaşı gibi okul arkadaşı gibi arkadaşlıklar olabilir ancak burada önemli olan sadece fiziksel yakınlık değil duygusal ortamın oluşup oluşmadığıdır. Başkalarından daha çok onu düşünmek, ilk ona yazmak, onsuz boşluk hissetmek, sürekli özel paylaşım yapmak, duygusal sığınak haline gelmek, eş gibi davranmaya başlamak yanlıştır çünkü ister istemez fiziksel

davranışlar ve tepkiler de değişmeye başlayacaktır. Bu kapının KESİNLİKLE kapalı olması gerekir.

Şu anki anlayış önce duygusal olarak kişiler birbirine yükseliyor sonra tanımaya başlıyor; ancak olması gereken bunun tam tersidir. Önce karaktere bakılmalı sonra bağ kurulmaya başlanmalı.

Diyelim bir aday karşımıza çıktı ve tanımak istiyoruz. Nasıl davranmalıyız?

Niyet net olmalı. Amaç oyalanmak, duygusal ihtiyaçları tatmin etmek, ilgi ya da romantizm asla değil. Eğer evlilik niyeti yoksa fiziksel ya da psikolojik olarak arada oluşan her şey harama kapı açmaktadır.

"El ele de mi tutuşmayalım?" Tutuşmamalısınız.

"Sadece duygusal mesajlaşıyoruz, o da mı olmaz?" Olmamalı.

"O kadar keskin mi?" O kadar keskin.

İletişim için bir araya gelinecek yerler konusunda da şartlar harama zemin oluşturacak ve baş başa kalınan yerler de İslami olarak sakıncalı. (**Ben haram diyemem** bu noktada **ama Allah: " Harama yaklaşmayın" diyor.** Girmeyin değil, YAKLAŞMAYIN diyor.)

Klasik "geri kafalı düşünceler bunlar" zihniyetini bir kenara bırakalım sevgili kardeşim. İkimiz de biliyoruz ki karşı cins iki kişinin yalnız başına bir arada kalması sağlıklı değil. Sen istediğin

kadar “Ben kendimi yetiştirdim, medeniyim” savunması yapabilirsin. Herkes hesabını kendisi verecek. Sen bilirsin. Evde, arabada, kuytu köşelerde baş başa kalmamalısın. Yasak. İslam insan psikolojisinin kaymasını ciddiye alır.

Eş adayı çıktı, sağlıklı ortamlarda net niyetler ortaya konuldu, her şey yolundaysa sonra nasıl davranmalıyız?

Kesinlikle duygusal yakınlık kontrollü tutulmalı. Çizginin çokça aşıldığı yerlerden birisi de burası. Sürekli mesajlaşmak, her gün konuşmak, gece duygusal sohbetler, romantik hitaplar, duygusal bağımlılık üretmek, flörtleşmek, tensel imalar, cinsel içerikli konuşmaların tümü helal bir iletişimi harama taşımaktadır. Daha nikâh olmadan “eş duygusu” oluşturan davranışlardır bu davranışlar. Bu davranışların önü açıldığında bağımlılık, kıskançlık, kalp kırılması, harama yakınlaşmaların önü açılmaktadır.

“E hiç mi konuşmayalım?”

Konuşma serbesttir ama içerik önemli bu noktada. İslam “tanışmayın” demez. Aksine bilinçli tanımayı destekler. Karakter, din anlayışı, hayat hedefleri, aile yapısı, çocuk yaklaşımı, beklentiler, sorumluluk anlayışı, maddi bakış, psikolojik yapı, kırmızı çizgiler; yani ciddi ve gerçek hayat odaklı konuşmalar elbette yapılacaktır.

Tarafların tesettürünü ve edebini koruması gerekir. Sadece kıyafet olarak değil davranış olarak da tesettürünü koruması gerekir. Cilveli konuşmalar, bilinçli tahrikler, karşı tarafın zaafını kaşıyacak hal ve hareketler, dikkat çekme oyunları, konuşurkenki ses tonundaki flörtözlüğe kadar hepsi kişinin sorumluluğundadır.

Olmamalı. İnsan beyni sadece görsel uyaranlardan değil işitsel uyaranlardan ve imalardan da etkilenir.

Tanışma süresi de makul tutulmalıdır. Evliliğe hazır değilseniz bu işe hiç girmemek gerekir.

"Biz bir nişan yapalım gerisi Allah Kerim" deyip senelerce oyalanmak doğru değildir.

"E biz nişanlandık zaten haram sınırları biraz geçebiliriz nasıl olsa evleniyoruz" bir savunma değildir. Haram o an hala haramdır. Kimse ne kadar yaşayacağını bilemez, harama girip evlenmeden ölebilirsiniz. Ölmeseniz bile evlendikten sonra bile defterinizde haram davranışlarınız kayıtlı kalacaktır. Allah harama girilmemesini emrederken "Ben nasıl olsa evleneceğim" diyerek Allah'ın emrini meydan okur gibi, umursamaz şekilde çiğnemenin bir sonucu olmayacağını düşünemezsin sevgili kardeşim.

Özetle maddi ya da manevi olarak evliliğe hazır değilsen, bu işe girişmemelisin. Elbette rızkı veren Allah'tır. Nikahta keramet de olabilir. Ancak çevrede bu zihniyetle yapılan evliliklerden doğan yüzlerce çocuk sefalet içindedir. Bunu da göz ardı edemeyiz. Sorumlu davranmakla mükellefiz.

"Bu tanışma sürecinde ailenin yeri nasıl olmalı?"

Öncelikle evlenme süreci, evlenen iki kişi tarafından yönetilmedir. Aileler ancak ve ancak evlenecek kişilerin yardım talebi olduğunda dahil olabilir, yardım eder ve tekrar geri çekilir.

Evlenme ve tanıma aşamasının en temel konusu sınırlardır. Başta sınırları çok net belirlemek gerekir. Kimse kimseyle birlikte

olmak zorunda değildir. O yüzden talepleri karşı tarafa dayatmak, karşı tarafı baskı altına sokmak son derece yanlıştır.

Mesela, siz elma yemeyi çok seviyorsunuz, eş adayınız da diyor ki " Ben elmadan nefret ediyorum" . Karar vermeniz gereken şey şu "Elma yemekten vazgeçmek benim için uyumlanabileceğim bir fedakarlık mı? " Cevabınız evet ise bu durumu paylaşın ve konuyu kapatın. Cevabınız " Ben elmadan vazgeçemem" ise bu düşüncenizi paylaşın ve masadan kalkın. Her şey bu kadar basit. Mantıklı veya mantıksız konu ne olursa olsun her seferinde uygulamanız gereken karar verme sistemi bu.

"Eşim bunu istiyor" >>> "Bunu yapabilir miyim?"

Evet ise yola devam ve sonrasında konuyu tekrar gündeme getirmek yok. Hayır ise "Ben bunu yapamam" deyin ve masadan kalkın.

Mesela popüler sorunlardan bir tanesi partnerlerden birinin ailesini eşinin önüne koyması.

"Ben evlenirken senden önce annemle düğün dansı yapacağım, o benim 30 yıldır annem sen el kızısın" dediyse, pastayı sizden önce annesine uzattıysa, ne kadar emek verdiyseniz verin, o masadan kalkabilmelisiniz. Çünkü fedakarlık, kendine zulmetmek demek değildir.

Ya da

"Ben erkek arkadaşlarımla görüşürüm, onlar benim kardeşim gibi, benim ne giydiğime sen karışamazsın" gibi cümleler duyuyorsanız, kimse kimseye karışamaz haklıdır, siz de sizi üzen

ve size karşı sorumluluk hissetmeyen biriyle birlikte kalmak zorunda değilsiniz siz de bunu ortaya koyabilmelisiniz.

Kimse kimseyle olmak zorunda değildir. Boşanmak da helaldir. Dinde zulme yer yoktur.

Evlilikte yaşanması gereken şeyleri evlilik öncesinde yaşayıp tüketemezsiniz.

Evlilik hukuk düzeni önünde de bir anlaşmadır. Şirket anlaşması gibi bir anlaşmadır. Taraflara sorumluluklar yükler. Taraflar davranışlarının sonucuyla yüzleşir. Kişileri kısıtlar. Bunları bilerek evliliğe adım atmak gerekir.

Bu kısımda anlatılar sonucunda pek hareket alanı kalmadığını görüyoruz. Evet hareket alanı çok kısıtlı bu konuda. Ancak kadın erkek yakınlaşması oyun, oyuncak değildir. Evlilik, aile ciddi bir yapıdır. Günümüzdeki sosyal medyanın her şeyi kolaylaştırması ve yozlaştırmasıyla algılar burada anlatılanın tam tersi yöndedir. Ancak unutmamak gerekir ki evlilik "Allah rızası" için yapılır. "Allah'a yakınlaşmak için" yapılır. Heves ile şehvet ile eğlence ile yapılan evlilikler de cezasını evlilik içinde taraflara muhakkak yaşatır.

Allah'ın unutulduğu her iş kişiyi ziyana sürükleyecektir.

Her hissiniz, her davranışınız an be an görülmekteyken kalbi temiz tutmak şarttır. Evlenme süreci ve evlilik de büyük bir imtihandır akıldan çıkarmamak lazım. Huzurlu bir evlilik Allah'ın rızasını kazanmak için çabalayan iki ruh ile mümkün olabilir. Aksi olduğunda evliliklerin nasıl bir hal aldığını çevremizdeki haberlerden ve boşanma oranlarından görmekteyiz.

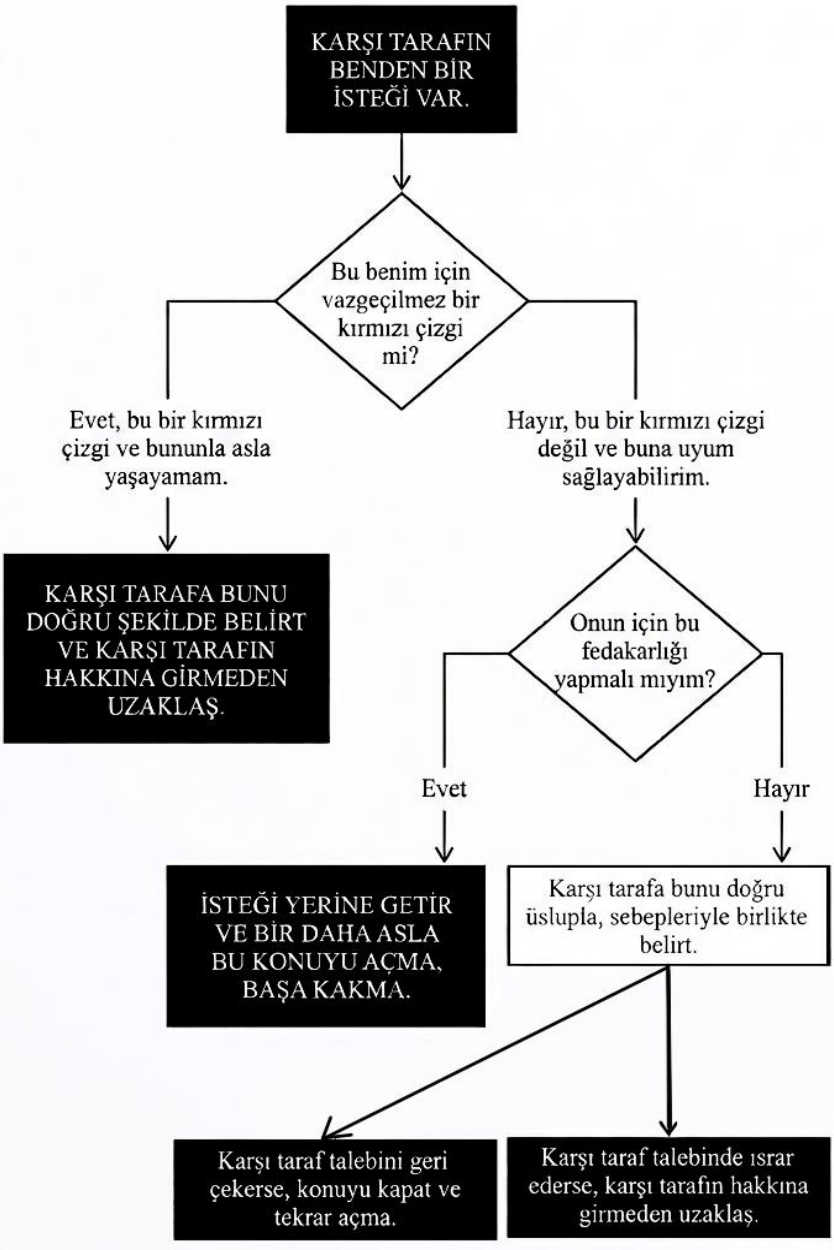
KARŞI TARAFIN BENDEN BİR İSTEĞİ VAR.
Bu benim için vazgeçilmez bir kırmızı çizgi mi?
Evet, bu bir kırmızı çizgi ve bununla asla yaşayamam.
Hayır, bu bir kırmızı çizgi değil ve buna uyum sağlayabilirim.
KARŞI TARAFA BUNU DOĞRU ŞEKİLDE BELİRT VE KARŞI TARAFIN HAKKINA GİRMEDEN UZAKLAŞ.
Onun için bu fedakarlığı yapmalı mıyım?
Evet
Hayır
İSTEĞİ YERİNE GETİR VE BİR DAHA ASLA BU KONUYU AÇMA, BAŞA KAKMA.
Karşı tarafa bunu doğru üslupla, sebepleriyle birlikte belirt.
Karşı taraf talebini geri çekerse, konuyu kapat ve tekrar açma.
Karşı taraf talebinde ısrar ederse, karşı tarafın hakkına girmeden uzaklaş.

MASUM GÖRÜNEN ADIMLAR
HARAMA YAKLAŞAN DAVRANIŞLAR (SINIRLARIN İHLALİ)
HARAM DAVRANIŞLAR (AÇIK YASAKLAR)
GRUP ORTAMLARINDA ÖZEL SAMİMİYET
SOSYAL MEDYA VE DİJİTAL ALANDA GİZLİ PAYLAŞIMLAR
Location Shared
GİZLİ VE YALNIZ KALMA (HALVET)
İLİM VEYA İŞ ORTAMLARINDA SÜREKLİ GÖZ TEMASI
KİŞİSEL VE ÖZEL MESAJLAŞMALARIN ARTIRILMASI
FİZİKSEL VE ÖZEL SINIRLARIN İHLALİ
KARŞI CİNSLE SIK VE GEREKSİZ SOHBETLER
FİZİKSEL MESAFENİN AZALMASI VE TEMAS
DUYGUSAL VE CİNSEL YAKINLAŞMA
İŞ VEYA EĞİTİM BAHANESİYLE GEREKSİZ SAMİMİYET
SÜREKLİ VE GİZLİ PAYLAŞIMLAR (MESAJLAŞMA VEYA ORTAK AKTİVİTELER)
AÇIKÇA HARAM OLARAK NİTELENEN BULUŞMALAR
ŞAHSİ VE DUYGUSAL SOHBETLER
KARŞI CİNS İÇİN ZAMAN VE KAYNAKLARIN SINIRSIZCA SARF EDİLMESİ
HARAM SINIRINI AÇAN VE DERİNLEŞTİREN İLİŞKİLER
KARŞI CİNSLE BAŞ BAŞA SEYAHAT ETMEK
YALNIZ KALINAN SÜRE VE ORTAMLARIN ARTIRILMASI
BEDENSEL BÜTÜNLEŞME VE ZİNA RİSKİNDEN KAÇINILMAMASI
UZAKTAN BAKIŞMA VE DİKKATİN KAYMASI
YAKIN OTURMA VE FİZİKSEL MESAFENİN AZALMASI
SARILMA VE FİZİKSEL YAKINLAŞMA
ÖZEL VE GEREKSİZ İLETİŞİM
EL ELE TUTUŞMA VEYA KÜÇÜK FİZİKSEL TEMAS
ÖPÜŞME
CİDDİYETTEN UZAKLAŞMA VE SOHBETİN UZAMASI
SAMİMİYETİN DOZUNUN ARTMASI VE ŞAKALAŞMA
YALNIZ KALMA VEYA SÜREKLİ GİZLİ BULUŞMA
DÜZENLİ VE DETAYLI KİŞİSEL PAYLAŞIMLAR
DİJİTAL ALANDA KARŞI CİNSİN TAKİBİ VE SIK İLETİŞİM
AÇIKÇA HARAM OLAN DİJİTAL PAYLAŞIMLAR
İŞ VEYA SOHBET ALANLARINDA MAKUL YAKINLIK
İŞ VE EĞİTİM ALANLARINDA FİZİKSEL MESAFENİN İHLALİ
ZİNA VE DERİNLEŞEN YAKINLAŞMAYA KAPI AÇAN DURUMLAR
İLİM VEYA GEREKLİ İLETİŞİMDE SINIRLI MESAFE
GİZLİ VE ÖZEL KONUŞMALARIN ARTIRILMASI
İLİŞKİLERDEKİ SON SINIRLARIN AÇIK İHLALİ

EZAN "ŞİMDİ GEL!" EMRİDİR

Ezan okunduğu zaman verdiğimiz tepkiler de sınavımızın bir parçasıdır. İki ezan arasındaki süre senin tasarrufuna bırakılmış bir alan değildir. Sana verilmiş bir makul bir mühlettir. Bu şu demek; keyfimize göre "Daha zaman var nasıl olsa" deyip namaz kılmayı erteleyemeyiz.

Ezan, "Şimdi huzura gel!" emridir.

Komutan askere gel deyince nasıl ki asker "Tamam ya geliriz günler çuvala mı girdi?" diyemez, ezan okunduğu zaman da "Tamam ya hala vakit var kılarım bir ara" demek doğru değildir. Bir Müslümanın asli görevidir namaz kılmak. Sen keyif yapmaya gelmedin dünyaya, namaz kılmaya geldin sevgili kardeşim. Hayatının bütün gündemi "namazını kılmak" olmalı. Bütün dünyevi işlerin de bu gündeme göre şekillenmelidir.

Bir otobüs şoförü ezan okununca yolun ortasında arabayı uçuruma sürükleyip namaza dursun demiyoruz ya da ameliyatın ortasında bir doktor hastayı ölüme terk edip namaza gitsin demiyoruz. Keyfi şekilde "Huzura Gel" emrini ertelemekten bahsediyoruz.

Kişinin bir şeyi ertelemesi ona verdiği önemi gösterir. "Eğer şimdi gelirsen bir kilo altın vereceğiz" dedikleri zaman yerinden kalkabilecek durumdaysan ama ezan okunduğunda namaza yönelmiyorsan demek ki namaza, maddiyata verdiğin kadar önem göstermiyorsun demektir.

Bazı gruplar akşam zamanı dini etkinlikler yaparken etkinlikleri namazın önüne koyuyorlar. Bir sürü insan da bu etkinliklere katılıyor ve namazlarını geciktiriyorlar. Ya da bazı vaaz verenler, konuşmacılar, kendi konuşmalarını ezan okunmasına rağmen devam ettiriyorlar. Böyle zamanlarda samimi bir Müslümanın elini kalbine koyup düşünmesi gerekmez mi?

Kul'u dinlemek mi, ilahi dinlemek mi yoksa Allah'ın çağrısına yönelmek mi?

"O kadar da kasmaya gerek yok" şeklinde düşünenler olabilir. Hangi davranışın daha hayırlı olduğunu hesap günü geldiğinde hep birlikte göreceğiz.

SIKINTI HALİNE GİRMEDEN OLMAZ

İnsanın aklına bazen gelmiyor değil: "Neden bu kadar sıkıntı çekmek zorundayım ki? Allah istediklerimi verse de şükretsem yetmez mi?"

Bu imtihan yolculuğunu acı çekmeden, sabretmeden geçmek mümkün olsaydı en başta alemlere rahmet olarak gelen Peygamber Efendimiz SAV geçerdi öyle değil mi?

Kabul etmenin kolay olmadığının farkındayım ancak sıkıntı, musibet dediğimiz şey nedir ki?

İnsan beyni bilmediği şeyden korkmaya meyleder. Allah'ımız da bizi bildiğinden Kur'an-ı Kerim'i göndermiş. Diyor ki size kontrollü şekilde fakirlik gelecek, kontrollü şekilde canınız yanacak, kontrollü şekilde sevdiklerinizden ayrılmanın acısını yaşayacaksınız, bunları size öncesinden söylüyorum. Eğer gerçekten söylediğime inanıyorsanız, benim varlığıma inanıyorsanız, adaletime ve merhametime güveniyorsanız kendinizi bana bırakırsınız.

Eğer başımıza gelecekleri önceden bize haber vermesine rağmen sanki olacakları bilmiyormuş gibi ortalığı birbirine katarsak ve özellikle de kalbimizi karartırsak, isyan edersek, Allah'ımızın emirlerine aykırı hareket edersek, O'na verdiğimiz sözün arkasında durmadığımız anlamına gelmez mi?

Ya bile isteye Allah'a meydan okuyorsun ya da göz göre göre sözünden dönüyorsun, üçüncü bir seçenek görünmüyor.

Çeliğin sağlamlaşması için nasıl ki yüksek ateşlerde uzun uzun dövülmesi gerekirse, insanın da ruhunun sağlamlaşması ve temizlenmesi, özünü bulması için sıkıntılarla uzun uzun dövülmesi, kalbinin de elmasa dönüşmesi için yüksek sıcaklıkta yanması gerekir.

Yanmak, bu yolun olmazsa olmazı arkadaşlar. Aşk ile yan, özlem ile yan, yaptıklarından utan ve utanç ile yan ama yan. Dünya'da tutuşmayı başarabilen ruhlar dünyada başaramayan ruhlar ise ahirette muhakkak yanacaktır. Yanmadan, temizlenmeden, arınmadan "Merhaba ben geldim" deyip kolayca cennete girilebileceğini zannetmiyorum. Hiç aydınlıkla karanlık bir olur mu? Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu? Hiç çabalayanla çabalamayan bir olur mu?

Bir yanda Allah'ın en sevgilisi, kâinat nuru Peygamber Efendimiz'in savaşlarda dişi kırılacak, üstü başı kan içinde kalacak, saatlerce taşlanarak kan revan içinde şehirden kovalanacak; diğer yanda da heveslerinin peşinden koştura koştura hayatını tüketip arada bir tıka basa yemek yiyince " Elhamdülillah çok şükür " deyip geğirdin diye seni de cennete alacaklar diye düşünüyorsan yanılıyor olabilirsin. Hesap vermek o kadar kolay olmayacaktır hele ki hesap gününden korkmayanlar için...

STORES
STORES
AVM
Hesap günü geldiğinde Allah'ın rızasını kazanamamaktan çok endişeliyim.
Allah affeder ABARTMA!

HER ZORLUKTAN SONRA KOLAYLIK VARDIR

Allah, her zorluktan sonra bir kolaylık olduğunu söylemektedir. Gecenin arkasından gündüz olması, kış mevsiminden sonra bahar gelmesi gibi imtihan hayatımız da inişleriyle çıkışlarıyla bir bütün halindedir.

İnsan ağır durumları yaşarken, beklediği kolaylık genelde bu sıkıntının bitmesi oluyor. Ancak durum her zaman musibetin sonlanması şeklinde gerçekleşmeyebilir. Bazen de kişi artık o zorlukla baş edebilir hale gelir ve eskisi kadar sıkıntı hissetmez.

İnsan psikolojik yapısı itibariyle de aslında zannettiğinden çok daha güçlü bir yapıdadır. İnanılmaz bir uyumlanma yeteneği vardır. İnsanlar en sevdiklerini bile kaybedebiliyorlar, bir süre yas süreci geçirdikten sonra beyin duruma adapte oluyor ve bir sene önce ailesinin ölümü sebebiyle günlerce yemeden içmeden kesilen, gözleri ağlamaktan şişen insanlar bir bakıyorsunuz bir sene sonra güle oynaya arkadaşlarıyla sohbet edebiliyorlar. İşte bu da bir kolaylıktır.

Kalbinizi sıkıştıran, göğsünüzü daraltan dertler, belalar başta sizi zorlarken sonrasında durumu kontrol altına almayı öğrenen kalbiniz artık eskisi gibi sıkışmıyorsa bu da kolaylıktır.

İmtihanların ağırlığı altında ezilip kalmıyorsa, ruhu, inancı, imanı kırılmaz bir hale bürünüyorsa bu da kolaylıktır.

Musibetler bazen geldikçe gelir, “hep mi beni buluyor?!” diye insan sızlanır durur. Kasları git gide güçlenen bir sporcunun gelişmeye devam edebilmesi için ağırlıkları artırması şarttır; tıpkı bu şekilde ruhun da sürekli gelişebilmesi için musibetler insanın kapasitesine göre artabilir. Bunu da unutmamak ve gelen her musibeti güzel bir sabırla karşılamak gerekir sevgili kardeşim.

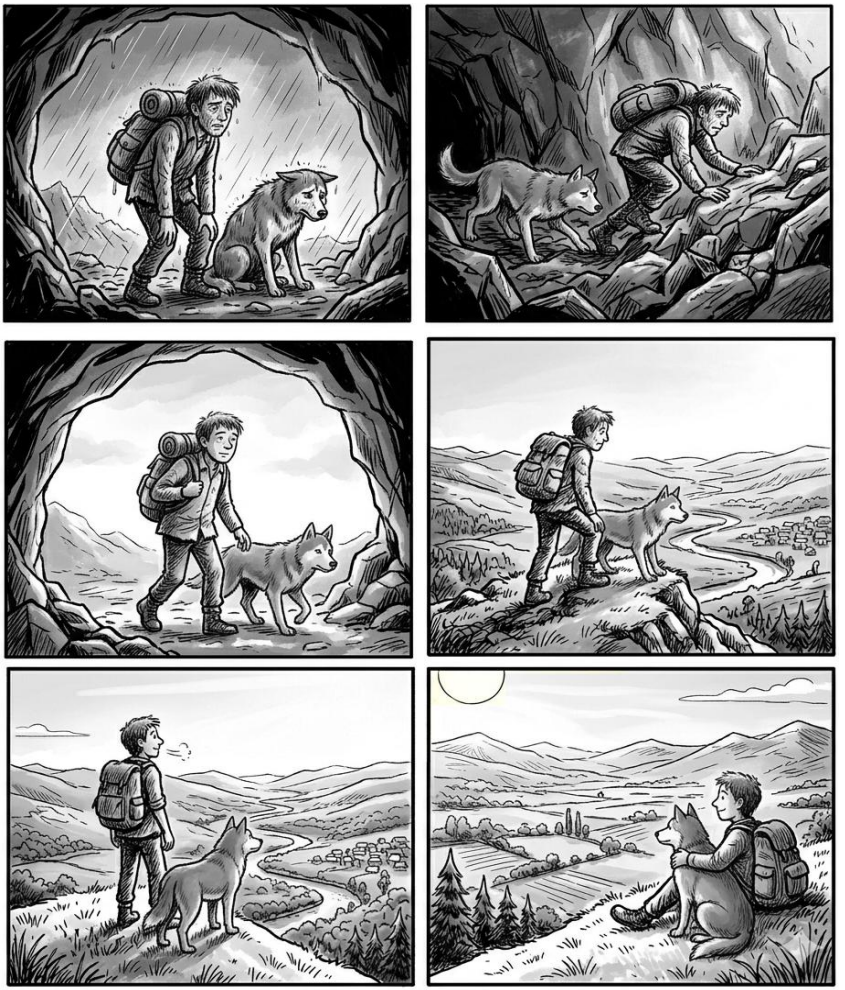

ÇIRPINMAK,
RAHMETİ ÜZERİNE ÇEKEBİLİR

Elbette kimi nereye koyacağını, amellerin kabul olup olmayacağını, neyin günah neyin sevap olduğunu özünde ancak Allah bilebilir. Kur'an'da bazı insanların amellerinin boşa gideceği de belirtilir. Madem öyle, demek ki yapılan amellerin kabul olacağı da kesin değil.

Bazı insanlar kıldığı namaz verdiği sadakayla öyle bir rolleniyor ki zannedersiniz Cennet'in anahtarını taşıyor. Hatalarının ve acizliğinin verdiği utançla iki büklüm olması gerekirken, duruşuyla, yürüyüşle şeytan gibi dimdik.

İnsan şunu da unutuyor, namaz kılabilmek, oruç tutabilmek de ikramdır. İkram. Kişi Allah'ın huzuruna gelmeyi (haşa) Allah'a bir lütuf gibi gördüğü sürece yanlış yoldadır, çok net.

Hükümdarın huzuruna çıkmak mı lütuftur yoksa hükümdarın aciz kişiyi huzuruna kabul etmesi mi lütuftur?

Eğer Allah dilemeseydi, sen dileyemezdin. O sebeple içine dönüp kalbini bir dinle bakalım, kalbin ne istiyor. Eğer dünyaya dair isteklerle doluysa kalbin, bir an önce rabbin ile aranı düzeltmeye çalışmanı tavsiye ederim.

İş işten hala geçmiş değil, rabbin çokça affedici çokça merhametlidir. Gözlerin dehşetle bölereceği gün gelmeden af dile. Tövbe et. Allah tövbeleri çokça kabul edendir. Günahlarında ısrarcı olmayı bırak artık. Bazı davranışlarının günah olmadığı konusunda

kendini kandırmayı bırak artık. Bir an önce bir şeyler yapmaya başlaman, harekete geçmen lazım. Artık oyalanmayı bırakıp Rabbine yönelmen gerekiyor. Cenneti garanti mi ettin ki bu kadar rahatsın?

Âlemlere rahmet, cennetle müjdelenmiş, günahsız, Peygamber Efendimiz SAV dahi sürekli tövbe istiğfar ederken, sürekli kalbi titrerken, sabahlara kadar secde ederken, günlerce oruç tutarken, sence sen kendine ve amellerine biraz fazla güvenmiyor musun?

Bu yolda namaz kılacağız, dua edeceğiz, Allah'ı her an bolca zikredeceğiz hatırlayacağız, aciz kalacağız, Allah'a yalvaracağız, sadaka ve zekât vereceğiz, bir Kur'an okuyacak bir gece namazına kalkacağız, bazen tüm bunları yapacak bazen aciz kalıp yapamayacağız, tövbe edeceğiz, günahlardan haramlardan kaçacağız, sürekli Allah'la iletişim halinde olacağız.

Suya düşmüş bir kuş gibi bir oraya bir buraya çırpınıp duracak ve Allah'ın rızasını kazanmayı ümit edeceğiz.

İnsan ne kadar çırpınırsa çırpınsın, çırpınışları onu kurtarmaya asla yetmez. Hayat boyu kafa secdeden kalkmasa dahi bir gözün hakkı dahi ödenemez.

Ancak senin çırpınıyor olman, Allah'ın rahmetini inşallah üzerine çekebilir.

Çırpınmak, hala ümidi olmak demektir.

Hele ki sıkıntılı anlarda.

Alın bunun kellesini

ALLAH DİLERSE
ŞEKER ÇUVALINA DA KOYAR

Biz kul olarak bazen Allah'ın yapabileceklerini fark edemiyoruz. Mesela rızkı için endişelenen bir kul bir kaba konulmuş karınca gibi adeta.

Etrafındaki böcekler, sana zarar verirken Allah seni diğer karıncaların arasından almış ayrı bir kaba koymuş. Sen ise ben yalnız kaldım diye endişeleniyorsun.

Seni gözlemliyor. Bakalım çevresinde başka karınca bulamayınca; hiç şeker tanesi bulamayınca; bana mı yönelecek yoksa sağa sola koşup kabı mı tırmalayacak?

Çoğu zaman kul durumunu idrak edemediği için rızkını zorluyor da zorluyor. Kul zorladıkça Allah kendisine yönelsin diye onu kapta belki daha çok bekletiyor.

Senin, bir karıncayı, kaptan alıp şeker paketinin içine koyman ne kadar kolaysa; Allah'ın seni içinde bulunduğun sıkıntılı durumdan çıkarıp bolluk içine koyması emin ol çok daha kolay. Biz bunu anlayamıyoruz.

İslamiyet hakkında anlatılanlar insanların kafasında hep bir masal gibi hikaye gibi canlanıyor. "İnanıyorum" diyenler dahi sanki bir sarhoşlukla inanıyor gibiler. Yolda arabalar nasıl gidiyorsa, insanlar nasıl yürüyorsa, zamanı geldiğinde melekler zebaniler insanları aynı gerçeklikte gözünün önünde sürüyecekler.

Amacım korku oluşturmak değil ancak gerçekleri o kadar kavrayamıyoruz ki insan hayret içinde kalıyor.

Hayal et sevgili kardeşim lütfen.

Kendini vererek hayal et.

Hiç odaklanmadığın kadar odaklan şimdi ve düşün.

Televizyonda, sosyal medyada bir haber çıkıyor karşına. Haberde; etrafta büyük bir kargaşa var. Sunucu büyük bir telaşla haberi veriyor: " Sayın seyirciler, kıyamet senaryosu gerçek oldu!! Şu an aldığımız habere göre bütün dünya ülkeleri alarma geçti. Uzaylılar dünyayı istila etti!! Şu an dünyanın her yerine yayılmış durumdalar. İnsanlardan çok üstün bir teknolojileri var. Çıplak gözle görünmüyorlar ve ışık hızında hareket edebiliyorlar. Yetkililerin belirttiğine göre çok kalabalıklar. Her insanın etrafında en az iki uzaylı var ve an be an takip edip bütün insanlığı kayıt altına alıyorlar. İnsanlığın teknolojide geldiği son nokta bile bu uzaylı formuna karşı çaresiz. Yapacak hiçbir şey yok şu an aramızdalar. İletişim kurma çabaları sonucunda verdikleri mesaj ise şu: İnsanlar birbirlerine ve yaşadıkları alana zarar veriyorlar. Kötülüğün kâinatta yeri olamaz. Hepinizi takip ediyoruz kötü olanlarınızı yok edip iyi olanlarınızı ayrı bir gezegene yerleştireceğiz."

Ne hissederdin?! Şu haberin gerçekten yaşandığına şahit olsaydın ne hissederdin?

Oluşacak karmaşayı, aklın hayalin alıyor mu?

İşte şu an tam da bu hayali senaryoya benzer şeyler yaşıyoruz. Bu noktada hiç inanmayan okuyuculardan daha çok

inanan okuyuculara seslenmek istiyorum. Sevgili kardeşim şu an her şey bu kadar gerçekken, melekler her an davranışlarını kayıt altına almaktayken, nasıl bu kadar rahatsın?

Allah seni imtihanlarla sınarken nasıl bu kadar kolay her şeyi inkâr edip isyan edebiliyorsun?

Dünya hayatına ve dünyevi zevklere nasıl bu kadar düşkün olabiliyorsun?

Yemin ederim ki bunların hepsi gerçek. Yemin ederim ki hesap günü gelecek.

Bizim üzerimize düşen her an Allah'ı anmak ve her halde, zorlukta da bollukta da Allah'ı unutmamak.

Ondan sonra dilerse Allah zaten seni şeker çuvalına da koyar. Lakin şunu da unutma, eğer seni şeker çuvalına koymak istemiyorsa da O'ndan başka da bunu sağlayacak kimse yok.

Allah'ın her kararında bir hikmet olduğunu ve senin için en hayırlısını nasip edeceğini bil ve O'nun kararlarına güven.

Bir de olayın ciddiyetini de lütfen görmeye çalış artık. Bu yazılanları okuyup " Evet ya.. Yapmamız lazım" deyip geçiştirip hayatına, haramlara olduğu gibi devam etme artık.

Harekete geç, bir adım at, bir şeyler yapman lazım.

ŞEYTAN
BOYNUZLA,
ÜÇ UÇLU MIZRAKLA
GELMEZ.

HAYALİNİ KURDUĞUN ŞEY
OLARAK GELİR.

MAL BİRİKTİRMEK, PAYLAŞMAMAK

100 kişinin bir odaya toplandığını düşünelim. İçeriye bir koli erzak getiriliyor ve bir kişinin önüne konuyor sonra odanın kapısı kilitleniyor. Sence odaya getirilen erzak kolisi önüne koyulan kişiye mi yoksa tüm odaya mı ait olur?

Yüzeysel bir araştırma yaparsak görüyoruz ki dünya nüfusunun %1'lik kısmı dünya üzerindeki maddi gücün %99'unu elinde tutuyor.

Genel anlayış olarak da neredeyse herkeste bir zenginleşme ihtiyacı, kendini zengin hissetme ihtiyacı, ihtiyacından fazlasını elinde tutma hırsı var.

Neden?!

Nasıl ki odadaki önüne erzak kolisi koyulan adamın "HEPSİ BENİMMM! HEPSİ BENİMMM!" düşüncesi insanlığa, akla, mantığa, ahlaka, adaba aykırıysa aynı şekilde dünyada sürekli ihtiyacından fazlasını biriktirmek için kendini parçalayan insanların da bu hırsı kabul edilebilecek bir şey değildir.

Ne kadar zengin olursan ol karnını doyuracak olan bir tas çorbadan fazlası değilken neden bu kadar hırs?!

Her an ölebilirsin. Bir saniye sonrasında bir kalp krizi geçirmeyeceğini hiç kimse garanti edemez. Neden bu kadar

dünyaya bağlısın? Neden bu kadar heveslerinin peşinde koşturuyorsun? Mantıklı mı?

İnanmayan insanlar "Benim "bir" hayatım var o yüzden eğlenebildiğim kadar eğleneyim" şeklinde düşünerek dünyaya batıyorlar, peki sen! Ahiret inancı olan kardeşim? Dünya'nın geçici olduğuna inandığını söyleyen kardeşim. Senin dünya peşinde koşmanın bahanesi nedir?

Ahiretini garanti altına mı aldın? O yüzden mi dünyada bu kadar rahat ve keyfine düşkünsün? Bu kadar dünya malı peşinde koşturuyorsun?

"Ev alayım, bir tane daha alayım, yazlık alayım, kışlık da güzel olur, en lüksünden bir araba alayım, bir de hanıma alayım, bir de çocuğa alayım, bir de pikniğe gitmelik dağa sürmelik bir 4x4 alayım onu da şirketin üstüne kaydettirir çalışanların hakkından çalarım, hanım altın seviyor kolundan gırtlağına kadar Afrika yerlisi gibi halka halka altın dizeyim, Ramazan'da orucumuzu da ederinin 10 katı vererek lüks bir yerde açarız, eve de sosyal medyada herkeste gördüğüm aletlerden alayım, bir kere kullanıp bırakacağım ama olsun, zımbırtısı yok demesinler, herkesin var bizim olmasın mı? Bir dilenciye de 20 lira attık mı tamamdır, çok şükür benden âlâ Müslüman yok".

Zenginlik her zaman Allah'ın favori kulu olduğun için gelmeyebilir, dikkat et sevgili kardeşim. Yoklukla imtihan olan kardeşim senin de Allah'ın geçici olarak dünyadan faydalandırdığı insanlara gözün düşmesin. Olay hiç senin düşündüğün gibi olmayabilir, haline şükret. Fakir edebiyatı yapar gibi

söylemiyorum, gerçekten haline şükret, Peygamber Efendimiz SAV de günlerce yemek bulamayıp aç kaldığı zamanlar yaşadı. Allah istese Sülayman Peygamber gibi bütün dünyanın zenginliklerini seremez miydi Peygamber Efendimizin SAV önüne?

Allah bazı kulları ahirette hak iddia edemesin diye dünyada verdikçe verir, sen kendine odaklan, Allah ile aranı düzeltmeye, Allah'a yakınlaşmaya odaklan. 3 sene 5 sene daha sabredersin sonra ebedi mutluluğa kavuşursun belki; Belki de yarın hiç beklemediğin bir yerden Allah seni nimete boğar. Her şey Allah'ın "Ol" demesine bakıyor bunun farkında ol.

İnsanların üzerinde bir sarhoşluk adeta bir filtre var. Allah ile anlatılan her şey din ile alakalı her şey "inandım" diyen insana dahi masal gibi geliyor adeta. İnanan da sanki takım tutar gibi inanıyor. Karşısında her an Allah'ı görür gibi değil de "en sevdiğim renk Müslümanlık" der gibi inanıyor.

Yemin ederim ki annen baban kadar, arkadaşın kadar, su içmen kadar gerçek her şey. Her an Allah'ın ve meleklerin huzurundasın. Her an gözlem altındasın, kayıt altındasın ve hala bu durumun ciddiyetinin farkında değilsin. Hala sincap gibi mal biriktiriyorsun. Şatafat peşinde koşuyorsun. Allah aşkına kendine gel kardeşim.

Dindar görülen kesim bile artık eş olarak dindar Brad Pitt dindar Angelina Jolie arar oldu. Dindar kadınlar evlenirken maddiyat beklentilerini arşa çıkardılar. Dindar erkekler dindar kadınlardan sosyal medyada gördüklerini bulamadığında soğur

oldular. Bu nasıl bir zihniyet? Durumun çarpıklığının hiç kimse neden farkında değil?

Yaşça ileri kesim kalıp bir zihniyetle tepeden inme bir baskıcılıkla genç kesimi kısıtlamaya çalışmakta ve cahillikle suçlamakta, genç nesil yaşlı kesime saygısını kaybetmiş durumda, camiler bomboş, herkes makam mevki kaygısı içerisinde…

"Ben çok şükür böyle değilim" diyen kardeşim sana soruyorum: "En son ne zaman uykundan kalkıp camiye sabah namazına gittin?"

Belki hayatın boyunca çalışıp alacağın vasat bir araba için sabah 8 akşam 7 işe koştururken, en son model telefonu, süpürgeyi almak için boğazından kısıp aç kalırken aynı özeni namazına gösterebildin mi? İşe koşturduğun gibi namaza koşturdun mu?

Dinimiz hoşgörü dinidir ancak hoşgörü gösterilmesi demek herkese bedava geçiş anlamına gelmez sevgili kardeşim. Hoşgörü inkâr edenler ve şirkte ısrar edenler için değil Allah yolunda koşturup Allah'a samimiyetle yönelenler içindir. Samimiyetle tövbe istiğfar edenler içindir. Yaptıkları hataları temize çıkarmaya çalışmayanlar içindir.

Allah kullarına nasıl bir karşılık vereceğine kendisi karar verir. Belki çok büyük günahlar işleyen bir kulunu bizim anlayamayacağımız bir hikmetle affedebilir yahut çok dindar çok ibadet eden birini de yine anlayamayacağımız bir hikmetle cezalandırabilir. Tasarruf Allah'ındır. Ancak Kur'an'da

heveslerinin peşinde koşanları bekleyen bir azap olduğunu da belirtmiştir.

Dünya'da güzellik istemek yanlış değil, Dünya'nın ve isteklerin peşinde koşmak doğru değildir.

"Bir kere evleniyorum her şeyin en pahalısı olmalı"

"Onu o kadar çok seviyorum ki onsuz yapamam"

"Bunu geçen sene aldım ama üst modeli çıkmış"

"Komşu zımbırtı almış, ben de istiyorum"

"Ben bu zamana kadar kendimi korudum o yüzden her şeyi hak ediyorum. Mehir olarak 100 kilo altın isterim"

"Evi var mı? Arabası var mı?"

"Beşinci şubeyi de açmamız lazım sene sonuna altıncı şubeyi de açmamız lazım"

"Çok alalım dursun, bozulursa atarız"

"Allah versin!"

BENİM ARKAMDA NAMAZA DURUR MUSUN?
"LET'S MAKE LOVE"
MEDIA AWARD
THEY JUST CAN'T GET ENOUGH!
INCREDIBLE! HA HA!
HA HA HA!
"LET'S MAKE LOVE"
CONTRACTS
DEMONIC MEDIA CORP. GLOBAL REACH
RATINGS

SEVEN ERİNMEZ

Bir adam bir kızı o kadar çok seviyor ki onu bir saat görebilmek için ta Kars'tan Aydın'a geliyor otobüsle. Bir kadın bir adamı o kadar çok seviyor ki yetişkin olana kadar evinde bir bardak su getirmezken sevdiği adama saatlerce emek verip tatlı yapıyor, hazırlıyor, taşıyor götürüp eliyle yediriyor. Büyük ihtimalle de işin sonunda duygular dinince de sudan bir sebeple anlaşamayıp ayrılıyorlar. Peki, dolaptaki yemeği ısıtmaya erindiği için dışarıdan yemek söyleyen bu kişiler neden işin içine sevgi girince hiçbir zahmetten kaçmıyorlar?

Çünkü seven, gönülden isteyen, erinmez.

Kur'an'da namaza üşene üşene gelen, namaz kılmaya erinen insanlardan da bahseder. Bu ayetlerden anlıyoruz ki "gerçekten yönelmiş kişi" "kalben yönelmiş kişi" demek ki Allah yolunda harcanan emekten, zamandan erinmiyor. Eğer inanmasına rağmen eriniyorsa bir şeyler demek ki eksik diyebilmeliyiz.

Kimse kendisine azabı yakıştırmıyor. Herkesin kalbi temiz, herkesin niyeti temiz, herkes cennete gideceğinin varsayımı ile hayatını harcıyor şu an. Allah'ın rahmeti bol nasılsa hepimizi affeder öyle mi?

"Andolsun ki cehennemi hem cinlerden hem insanlardan (suçlularla) tamamen dolduracağım" demekte rabbimiz.

Cehennem tamamen doldurulacaksa; Eğer sen cennetliksen, ben cennetliksem Allah aşkına bu cehennem nasıl dolacak?

Sınavın, hayatın hep işimize gelen yanından bahsedip duruyoruz. Cennetler, huriler, gılmanlar, "Allah affeder"," Kalbim temiz", mükafat, mükafat, mükafat… Güzel kardeşim bu işin azap yanı da gayet gerçek ve Allah'ın "…tamamen dolduracağım" demesinden hiç mi için ürpermiyor kalbin? O kadar mı güveniyorsun amellerine?

İslamiyet'in ilk zamanlarında Müslüman nüfus belki azdı ve o zaman insanlar kendilerini Dünya'nın geri kalanıyla kıyaslayıp bir nebze belki rahattı. Ancak şu an 2 – 2.5 milyar Müslüman var hatırlatmak isterim.

Allah " namaz kılmayanlar" demiyor dikkat! "Namaza erinirler" diyor. Biz burada farkındaysan namaz kılmayanları konuşmuyoruz bile; namazı erinerek kılanları konuşuyoruz.

Bu mesele şakaya getirilecek hafifsenecek bir mesele değil. İnsanların şevki kaçmasın diye bir hocanın Cuma günü cemaate "Normalde namaz kılmasanız bile, sizin hamurunuz sağlamdır, kurtulursunuz" minvalinden şeyler söylediğine bizzat şahit oldum.

Sevgili kardeşim, ahir zamanda camiden çıkan 40 kişiden 1 kişinin kurtulacağına dair rivayetler vardır. İmtihan tozpembe değildir. Mesele çok ciddi mesele. Ebedi kurtuluş ebedi azap meselesi. Ne yapıp edip kendimize gelmek zorundayız.

“Evet ya, artık başlamamız lazım” düşüncesiyle geçiştirilecek bir mesele değil! “Eyvah, imanım elimden kayıp gidiyor” meselesi.

Bu noktada şunu karıştırmamak gerekir. Sabah namazına kalkarken zorlanmak, buz gibi suyla abdest alıp uyuklayarak namaz kılmak gibi zorlanmalardan bahsetmiyoruz burada. Yahut halsizken yatağından kalkıp namaza durmanın, ya da bir sakatlık sebebiyle namaz kılarken zorlanmaktan bahsetmiyoruz. Bu zorluklara göğüs germek, samimiyetle çabalamak belki Allah nazarında güle oynaya abdest alıp rahat rahat kıldığın namazdan çok daha makbul olabilir.

Bizim burada bahsettiğimiz erinmek namazın, zekâtın, Allah’ın emirlerinin varlığından kişinin nefsinin rahatsız olması. Huzura gelmekten erinmek. Namazdan erinmek. Zekâttan erinmek.

E ben zaten iyi bir insanım, 3-5 fakir öğrenciye burs veriyorum. Komşularım beni sever, kimsenin hakkına girmem
E namaz var mı?
Namaz yok ama ben zaten iyi biriyim. İşten güçten namaza vakit kalmıyor. Ben şimdi iş görüşmesinin ortasında nasıl ayakkabılarımı çıkarıp abdest alıp namaz kılayım? Allah benim içimi biliyor
Peki, namazsız olmaz ama sen kalbinin temizliğinin yeterli olduğunu düşünüyorsan, sen bilirsin

Bir karınca hayatı boyunca yuvasına kum taşısa bir parça çikolataya hak kazabilir mi?

Bin karınca, hayatları boyunca uğraşsalar, bir parça çikolata ortaya koyamaz ise demek ki birisi o karıncaya bir parça çikolata verdiğinde o çikolatanın hakkını hiç biri ödeyemez.

Kul da ona verilen nimetlerin hakkını ödeyemez.

Bütün yaratılmışlar toplansalar, Allah'ın verdikleriyle değil, hiç yoktan var ederek bir karınca bile değil, bir kum tanesi yaratabilirler mi?

Demek ki hayatı boyunca eğilip kalksa dahi bırak cenneti hak etmeyi bir yudum suyun hakkını dahi ödeyemez.

Durum böyleyken, hiç mi kendini mahcup hissetmiyorsun seni yaratana karşı?

Bir de inkâr ediyorsun öyle mi?

ŞEYTANLARINLA BİRLİKTE YÜRÜMEK ZORUNDASIN

Hayat zaten zor, bir de vesveselerle uğraşıyorsun. Tam bir şevk geliyor içine, alıyorsun güzelce abdestini namaza duruyorsun. Şeytan başlıyor mesaisine. Namazını kılıyorsun, ellerini açıp bir ağız tadıyla dua etmek istiyorsun aklına bin bir türlü şey geliyor. Kalkayım bir Kur'an okuyayım diyorsun, sağdan soldan birileri sana iş çıkartıyor, bari imanî bir sohbet dinleyeyim diyorsun, sohbetin videosunu açana kadar binbir tane aklını çelen şeyle karşı karşıya kalıyorsun.

Bir film var, çok zeki bir adamın, hayali insanlar gördüğü ve o insanları gerçek zannettiği. İlk başta seyirci de hayali kişileri gerçek zannediyor ancak filmin sonunda anlıyoruz ki adamın anormal davranışlar sergilemesine neden olan bu kişileri sadece adamın kendisi görüyormuş. Adam bunu fark ettikten sonra o hayali tiplemeleri görmeye devam ediyor ama adam o hayaller ona bakarken onlarla birlikte yürümeye ve hayatına devam etmeyi öğreniyor.

Sevgili kardeşim, belki sen de bu zamana kadar içinden geçen karanlık duyguların ve dürtülerin ile birlikte yaşıyordun. Şeytanı görmüyor ama onun vesveselerine uyarak belki yanlışlara düşüyordun. Şu an senin için bir farkındalık noktası olabilir. İçinden gelen haram düşüncelerin şeytanlardan geldiğini, senin Allah'a yaklaşmanı engelleyen hislerinin şeytanlardan ve nefsinden geldiğini görerek onlara karşı koymak için bir adım atabilirsin.

Kendini günahkâr görüp Allah'a yaklaşmasam daha iyi olur düşüncelerin, ibadetlerini eksik yaptığında, sorumluluklarına gereken önemi veremediğin zamanlarda seni içten içe suçlandırarak aşırı ve sürekli döngüsel bir suçluluk içine sokan ve rabbine karşı uzakta kalmanı sağlayanın şeytan olduğunu fark etmelisin.

Gönülden bir yöneliş bütün sonsuzluğunu değiştirebilir.

İbadetlerinden bazen lezzet alamıyor olabilirsin, bazen etrafındaki her şey o kadar üzerine geliyordur ki Allah'ın emirlerine dahi karşı çıkmak pahasına ortayı yakıp yıkmak isteyebilirsin, üstüne yüklenen imanî sorumluluklardan dolayı yorgunluk hatta bıkkınlık da hissedebilirsin. Bunların altında yatan temel sebep büyük ihtimalle şeytan ve nefis. Bunun farkına varmamız ve onlarla birlikte yürümeyi öğrenmemiz gerekir. Gerektiğinde farzlar dışındaki ibadetlerimizde kendimize zulmetmeden kendimizi usandırmadan ilerleyebilmeliyiz.

Şeytan isyan ettiğinde bir söz verdi, Allah da bir söz verdi. Bunu unutma.

VESVESE YOLDA OLDUĞUNUN KANITIDIR

İnsanın sürekli vesveselerle uğraşması o kişinin yoldan çıkarılmaya çalışıldığının işaretidir. Şeytan zaten yanlış yolda ilerleyenle neden uğraşsın ki?

Alınan vesveseler aslında kişinin inancının derinliğini de gösterir. Boş eve hırsız girmez derler, boş kalbe de vesvese gelmez diyebiliriz.

Şeytanın en büyük tuzaklarından birisi mükemmeliyetçilik tuzağıdır. Abdestinin olup olmadığından, namazındaki odağının kaçıp kaçmadığına kadar, aklına gelen düşüncelerden ötürü namaza layık biri olmadığına kadar tüm bu tip vesveseler mükemmeliyetçilik vesveseleridir. Modern psikolojide buna mükemmeliyetçilik felci deniyor. Şeytan günaha sokamayınca bu sefer sağdan yaklaşıyor.

Savaşın ortasındaki bir askerin zırhına çamur sıçradı diye kılıç sallamayı bırakması ne kadar saçmaysa, kalbine vesvese geldi diye kulun seccadeyi terk etmesi de o kadar mantıksızdır. Allah senin kalbinin temiz bir laboratuvar olmasını değil, o çamura rağmen çırpınarak huzura gelmeni istiyor.

Bir düşünceye odaklanmak, o düşünceyi besler, bunun çözümü düşünceye odaklanmak ve analiz etmek değil fiziksel olarak bir aksiyon almak. Bir şey yap yani. Hareketsiz kalma. Bir şey yapıyorsan da yapmaya devam et. Eksik hissetsen de kıl, kötü

hissetsen de kıl, ahlaksız hissetsen de kıl, yüzsüz hissetsen de kıl, ama kıl namazını.

Abdest alırken " Şuram kuru kaldı"; namaz kılarken "Aklıma haram geldi", zekat verirken "şu kadar mı bu kadar mı eksik mi fazla mı", oruç tutarken " unutup yiyince bozuldu mu bozulmadı mı" …

Bırak bunları sevgili kardeşim. Bırak artık sakızın oruç bozup bozmayacağını. Allah'a yönel. Kalbini çevir.

Detaylarda boğulmayı bırak artık.

Dinimiz o kadar zor değil. Bir ay oruç tutup 5 vakit namaz kılacaksın hepsi bu.

İnsan birini sevdiğinde, hata da yapsa gidip kapısında yatıyor, yalvarıp yakarıyor kendini affettirmeye çalışıyor. Senin detaylar yüzünden ömür boyu namaz kılmaman, ne yiyeceğine karar veremediği için ömür boyu yemek yememek gibi bir şey.

Harekete geçmek zorundasın. Bir şeyler yapmak zorundasın.

Satranç oyununda iki kişi düşünelim. Beyazların bütün taşları hala tahtada, siyahların ise sadece bir piyonu kalmış olsa bile eğer beyazların süresi biterse oyunu siyahlar kazanır. Şeytan'ın amacı maçı kazanmak değil ki seni oyalamak, sen oyalandığında süren bitiyor ve kaybediyorsun zaten. Tüm taşların ayakta olsa bile kaybediyorsun unutma!

"Kafam çok dolu, bu kafayla namaz kalsam da kabul olmaz" diyerek seccadeyi ertelemek, "Ben hastayım, iyileşene kadar ilaç içmeyeyim" demek kadar mantıksızdır. Namaz seni temizleyecek olan ilacın ta kendisidir. Kirliysen de kılacaksın, kalbin sıkışıyorsa da kılacaksın.

Vesvesenin panzehiri düşünmek değil, harekete geçmektir.

Hatasız bir robot olmanı istenmiyor; "Rabbim, her şeye rağmen sana geldim" demen bekleniyor.

Bırak için bulansın, bırak zihnin bulutlansın. Sen sadece fiziksel olarak o adımı at. Eyleme geçilmiş bir kusurluluk, vesveseyle felç olmuş bir kusursuzluk iddiasından çok daha hayırlıdır.

HER İMTİHAN DIŞARIDAN GELMEZ

Hep arınmak, temizlenmek, cennete layık hale gelmek, rabbimizin rızasına uygun hale gelmek diyoruz. Bu hale ulaşmak her zaman dışarıdan gelen bir imtihana maruz kalmakla olmayabilir. Bazı durumlarda insan dışarıdan gelen zorluklar karşısında Allah'ın adaletine sarılarak, haklılığının arkasına saklanarak güç bulabilir. İnsanlar sana kötülük yapıyordur, sana zulmediyordur; sen de " Allah'ı vekil ettim, nasıl olsa benim hakkımı kimsede bırakmaz" der sabretmeye devam edebilirsin.

İnsan kendi kendineyken haklılık kalkanının arkasına saklanamayabilir. Mesela bir bebek sahibi olduğunu düşün; ne kendisinin farkında ne de bulunduğu yerin farkında, sadece ağlıyor; ne kadar büyük bir sancı. Derdini anlatamıyor, uyumuyor, seni de uyutmuyor, sürekli kendini yırtarcasına çığlık atıyor. Aylarca bu durumla baş başasın; Ne yapabilirsin ki bebeğe? Öfkelenebilirsin, üzülebilirsin, ağlayabilirsin, söylenebilirsin, şikayetlenebilirsin ama içini şişiren duyguları Allah'ın razı olmayacağı bir halde davranışa dökemezsin. Sabretmek zorundasın.

Mesele tam da insanın patlama noktasına geldiği anda ne yaptığı zaten.

"Ama komşumun çocuğu 2 dakika ağlayıp susarken, benim çocuğum sabahlara kadar susmuyor, adil mi?!"

Evet adil.

Her insan farklı özelliklerle dünyaya gelmiştir. Uzun, kısa, şişman, zayıf, bazısı hızlı dolar bazısı daha yavaş dolar…

Komşunun öfkesi birden yüze 2 dakikada çıkıyordur, senin öfken 8 saatte çıkıyordur. Önemli olan 100 noktasında nasıl davranış sergilediğimizdir. Bu sebeple "kimse benim kadar ağır imtihan olmazken benim başıma neden bu kadar ağır imtihanlar geliyor " dememelisin. Başkasının sabrı bisiklet gibidir onun sınavı ona göredir, senin dayanıklılığın tank gibidir dolayısıyla senin sınavın da sana göre gerçekleşir, mükâfatın da ona göre verilir.

Tekrar hatırlayalım; mesele sen değilsin, mesele Allah. Mesele iman meselesi, mesele imanî kurtarma meselesi, mesele Allah'ı tanıma ve saygı duyma meselesi. Kul olma meselesi.

İmtihanlar her zaman dışarıya sabretmek değil bazen kendine de sabretmektir. Kişinin kendi eksiklerini bilmesi ne güzel şeydir. Mesela bir öfke problemi varsa, bir tahammülsüzlük varsa bunu bilip kendi eksikliklerinden de Allah'a sığınmak kadar güzel şey var mı?

"Allah'ım ben sinirlenmek istemiyorum ama içimdeki öfke bazen dolup taşıyor, sen bana yardımcı ol"

"Allah'ım ben senin yolunda yürümek istiyorum ama şehvetime yenik düşüyorum, şehvetimden sana sığınırım"

"Allah'ım geleceğim hakkında çok endişeliyim, sen beni razı olmayacağın yollara girmekten koru"

“Allah’ım sen beni dünyanın süslerine aldananlardan eyleme, dünyanın süsüne aldanmaktan sana sığınırım”

“Allah’ım harama yaklaşmaktan sana sığınırım”

“Allah’ım içimdeki kötü duygulardan sana sığınırım”

“Allah’ım beni rızandan uzaklaştıracak her şeyden sana sığınırım”

“Allah’ım nefsini, heveslerini ilah edinenlerden olmaktan sana sığınırım”

“Allah’ım karşıma çıkardığın imtihanlara güzel bir sabırla sabretmeyi nasip eyle”

“Allah’ım ibadetlerimi rızana uygun şekilde ve eksiksiz yerine getirmeyi nasip eyle”

“Allah’ım şeytanlardan, vesveselerinden, çevremde dolanmalarından sana sığınırım”

“Allah’ım sen beni doğru yola ilet, benim senden başka yardımcım yok.”

“Allah’ım seni anlamayı, emir ve yasaklarına uymayı nasip eyle.

“Allah’ım, bu dualara “amin” diyen kardeşlerimle birlikte hepimizi affet, bizi cennetine al.” AMİN

SEVGİ SEVGİ

Sevgili kardeşim, sevgi ya sevgi…

İnsan sevildiği zaman bambaşka oluyor. Hamurunda var adeta. Bir anne düşün senelerce onca zahmete katlanıyor da çocuğu boynuna sarılınca çektiği tüm sıkıntıları unutuyor. Bir baba belki gecesini gündüzüne katıyor belki senelerce uykusuz kalıyor da eşi, çocuğu sarıldığında hepsini unutuyor. İnsan sevgi duyduğu kişiyle bile özünde hep sevilmediğini hissettiği için tartışma çıkarıyor da iki tatlı söz, değer verdiğini gösteren samimi bir tebessümü bütün yelkenleri suya indirmesine sebep olabiliyor.

Sevgi…

İnsan sevildiğini hissettiğinde sırtında ne kadar yük olursa olsun unutuveriyor. Allah'ın seni sevdiğini ah bir anlasan!

Ah bir anlasan…

Seven sevdiği için neler yapmaz ki…Rabbin seni o kadar çok seviyor ki keşke bir fark etsen… Seni, sana rağmen seviyor.

Hiç mi sevmiyorsun seni yaratan rabbini? İçinden o kadar mı gelmiyor? Aklına o kadar mı gelmiyor? Ne zaman bu kadar her şeyden elini eteğini çektin? Ne zaman varını yoğunu dünyaya yönelttin?

Hiç mi gelmiyor içinden rabbinle konuşmak, huzurunda bulunmak?

Günahkâr da olsan, haramlara da bulaşmış olsan, rabbinin kapısı her zaman açık. Sen yeter ki gönülden O'na yönelmek iste.

İnsan yaratılışı ve tasarımı itibariyle sıfırdan öğrenen ve öğrendiklerini aktarabilen, analiz edebilen en önemlisi de bilginin doğru ya da yanlışlığını ölçebilen bir mekanizmaya sahip. Bebek halinden başlıyor verileri toplamaya gözleriyle, kulaklarıyla ondan sonra da beyniyle sınıflandırmaya başlıyor kalp süzgecinden geçirerek. Kalp sadece kan pompalar zannediyorsan yanılıyor olabilirsin. Bu sadece insanlığın ulaştığı anatomik bilgi. Kalp aynı zamanda bir insanı doğruya ulaştırabilecek bir potansiyele de sahip.

Kalbi kararan ve doğrulardan ruhu rahatsız olan insanlar olayı felsefe ile bulandırmaya çalışsa da doğru bir tanedir. Bu kısım çok fazla tartışmaya ve kafa karışıklığına gebe olduğundan derinleşmeden geçmek daha sağlıklı olacaktır.

İnsan sıfırdan oluşan bu anlayış sistemiyle doğruya ulaşabilecek bir tasarımla yaratılmıştır. Hiç bilgi olmadan doğup topladığı verilerle Allah'a ulaşabilecek şekilde yaratılmıştır. Kur'an-ı Kerim'de de Allah affedemeyeceği bir günah olmadığını ve tövbe kapısının açık olduğunu belirtmiştir. Demek ki Allah'ın varlığını kavrayana kadar bir takım yanlışlar yapmışsak bile rabbimiz bize karşı sevgi dolu ve tövbelerimizi çokça kabul edeceğini söylüyor. O zaman "Ben çok büyük günahlar işledim" düşüncesi şu andan itibaren Allah'a yönelmekten kaçmak için bir bahane değil diyebiliriz. Bunu anlamasına rağmen kişi hala Allah'a

yönelmiyorsa artık bundan sonra kendisine bir yardımcı da bulamayacaktır.

Eğer farzlarını yerine getirmemene rağmen halin vaktin sağlığın yerindeyse, seni kendine gelmen için tekrar uyarmak isterim.

Kim bu geçici dünyayı (ve onun nimetlerini) isterse, orada dilediğimiz kimseye dilediğimiz kadarını hemen veririz. Sonra da onu, kınanmış ve dışlanmış olarak gireceği cehenneme koyarız." (İsrâ Suresi, 18. Ayet)

"Şüphesiz bize kavuşmayı ummayanlar, dünya hayatından hoşnut olup onunla tatmin olanlar ve ayetlerimizden gafil olanlar var ya; işte onların kazandıkları (günahlar) yüzünden varacakları yer cehennemdir." (Yûnus Suresi, 7-8. Ayetler)

TASARIM VARSA
BİR AMAÇ VAR DEMEKTİR

Bir arabaya baktığımızda; aerodinamik yapısı için belirli bir tasarım uygulanmış, elektronik yapısı için bir tasarım var; mekanik aksamı için bir tasarım var. Peki, neden var bu tasarımlar? Düz kutu gibi demir levhaları kaynakla birleştirseler olmuyor muydu? Çünkü amaç üretilen arabanın sadece ilerlemesi değil, etkili şekilde ilerlemesi, ihtiyaçları karşılaması, konfor sağlaması, sesi yalıtması, az titremesi, titreşimleri sönümlemesi, rüzgâra karşı direnç göstermemesi dolayısıyla daha süratli olması… Demek ki tasarımın sebebi, ulaşılmak istenen bir amacın olması.

Bir yerde bir tasarım varsa orada bir amaç vardır.

Bir bebek düşünelim; Anne karnında ışık yok ama bebekte göz tasarlanmış; Anne karnında yer yok ama bebekte ayak tasarlanmış… Bir tasarım var. Bir amaç var. Amaç ne? O bebeğin Dünya hayatında işlevsel olabilmesi. Konuşabilmesi, düşünebilmesi, yürüyebilmesi, tadabilmesi ve elde edilen verilerle kendi yaratıcısını bulabilmesi…

Bir amaç varsa da bir irade vardır. İrade olmadan, bir şeyin amacı da olamaz.

O halde insanın her yerinde bir tasarım görebiliyorsak, elleri bir tasarım, kulakları bir tasarım, gözleri bir tasarım, her yeri özel

şekilde, bu kadar ince ince tasarlanmış bir canlının bir amacı yok dünyaya rastgele geldi ve yiyip içip ölecek sadece diyebilir miyiz?

Yüzlerce mühendis tasarlıyor tasarlıyor bir araba ortaya koyuyor diyelim. “Bu arabanın bir amacı yok işte şans eseri var oldu paslanıp gidecek zaten” diyebilir miyiz?

Bir laboratuvar kuruldu, bütün ileri teknoloji teçhizatlar alındı yerleştirildi. “Bu laboratuvarın doğasında zaten eskimek var. Durduğu yerde eskisin diye oluşturuldu” diyebilir miyiz?

Bir fırıncı tezgâhında ekmek görüyorsak, “Bu ekmekler çürüsün gitsin” diye yapıldı diyebilir miyiz?

Ortaya konan her tasarımın bir amacı varken, araba sürülsün diye tasarlandıysa, laboratuvar araştırma yapılsın diye tasarlandıysa, ekmek yensin diye tasarlandıysa, insanın amaçsızca tasarlandığını düşündüren nedir?

İnsanlar da ancak ve ancak Allah’a kulluk etsinler diye tasarlandı sevgili kardeşim.

İBADETİN
İŞİTSEL BİR TÜKETİME DÖNÜŞMESİ

"Makam Sarhoşluğu" gibi "Seda" fitnesi gibi bir durum hakkında da bir pencere açmak isterim.

Dinimizde ezanın ve Kur'an'ın güzel şekilde okunması sünnettir; ancak son zamanlarda verilmek istenen mesajın anlamı ile sesin nasıl kullanıldığının ön plana çıkarılması gibi durumlar çok fazla görülmekte. Hal böyle olunca da samimiyetin saflığı bozulmaya başlamaktadır.

Özellikle cami içindeki tesbihatların, dualaların veya zikirlerin adeta bir sahne performansı, ritim şovu ya da desibel yarışına dönüştürülmesi, kalbe girmesi gereken zikri kulakta bırakan tehlikeli bir hal almaktadır.

Gidip herhangi bir camide tesbihatın nasıl yapıldığına bakın lütfen. Cemaate "Sübhanallah" diye seslenmek nağmeli nağmeli üst perden 20-25 saniye sürerken, 33 defa Sübhanallah demek 15 saniye sürüyor.

Cemaat, müezzinin sesini dinlemeye mi geldi Allah'ı zikretmeye mi geldi?

Aynı şekilde namaz öncesi yapılan konuşmaların da ezan okunmasına rağmen sürdürülmesi doğru mu üstüne düşünmek

gerekir. Allah “Huzura gel” derken biz namaza mı durmalıyız yoksa hala konuşan kulu mu dinlemeliyiz?

Ayet-i Kerime’de Rabbimiz çok net buyuruyor: "Rabbinize yalvarıp yakararak ve gizlice dua edin. Çünkü O, haddi aşanları sevmez." (A'râf Suresi, 55).

Sesin abartılı tınılarla, sanatsal nağmelerle ve yapay bir ajitasyonla ortaya konması, duanın özündeki o "iki büklüm acziyet" ruhunu zedeler. Kul, hükümdarın huzurunda bağıra çağıra veya ses tellerinin hünerini sergileyerek af dilemez.

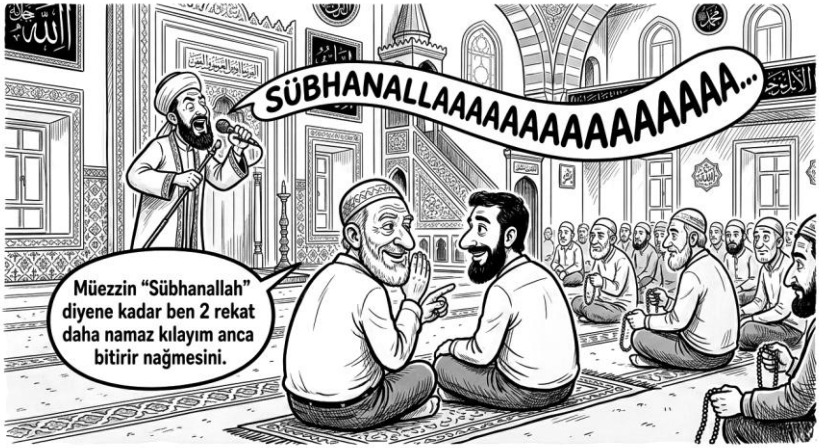

Bir amel ne kadar estetik, ne kadar "coşkulu" görünürse görünsün, eğer hedef Allah rızasından ziyade dinleyenin beğenisi, "Ne güzel okudu" takdiri veya cemaati o anlık yapay bir manevi

sarhoşluğa sürüklemekse, o iş ihlastan uzaklaşır. Popüler kültürün o "gösteriş" ve "beğeni" hastalığı maalesef cami içine kadar sızmış durumdadır demektir.

İslam, estetik düşmanı değildir; güzel sesle okunan bir ayet kalbi titretir. Ancak "güzel okuma çabası", "mesajın kendisinin" önüne geçtiği an orada ibadet biter, şov başlar.

Allah senin ses tellerinin kalitesine değil, kalbinin kırıklığına bakıyor.

Kul, hükümdarın huzurunda ses şovu mu yapar yoksa acziyetle bükülüp, sessizce gözyaşı mı döker? Sen söyle sevgili kardeşim.

İBADETİN HUŞUSU

Cemaatle ibadet bireysel bir ritüel değildir. Müslümanın yanında ibadet ettiği insanlara saygılı ve tertipli olması şarttır. İbadetin huşusunu bozan hareket; ibadet ederken huzuru, sakinliği ve odaklanmayı bozacak, kişinin ibadet etmesini zorlaştıracak her hareket, rahatsızlık veren her hareket ve davranıştır.

İbadet zarif olmalı ve farkındalıkla gerçekleştirilmelidir. Yalnız başımıza olmadığımız için cemaatle ibadet ederken dikkat etmemiz gereken hususlar üstüne maalesef konuşmak ihtiyacı vardır. Yüzeysel geçilemeyecek kadar ihtiyaç olduğundan tek tek belirtelim.

1. Kıyafetlerin temiz ve kokusuz olması gerekir. Yoğun parfüm de kullanılmaz. Cemaat içinde astımı, nefes darlığı, alerjisi olan da olabilir. Hele de ucuz parfüm boca etmek kabul edilebilecek bir şey değildir. Namazın huşusunu bozar, kul hakkına girer.

2. Namaz kılarken kollar dirsekler kartal gibi açılarak yandaki insanın secdesine mani olunmamalı. Bacaklar sonuna kadar pergel gibi ayrılarak oturulmamalı. Mümkün olduğunca bacaklar kapalı şekilde, dizler birbirine yaklaştırılmaya çalışılır şekilde oturulur.

3. Saflar SIK VE DÜZGÜN DEĞİL, BOŞLUKSUZ VE DÜZGÜN TUTULUR. İstisnai durumlar haricinde

“sıkışmak iyidir” deyip birbirini ite kaka, sıkıştıra sıkıştıra namaz kılmak namazın huşusuna aykırıdır. Yanındaki insanı nefes alamaz hale getirdikten sonra o kişinin namaza odaklanmasını bekleyemeyiz öyle değil mi?

4. Sürekli geniz akıntısını sesli sesli çekip yutmak namazın huşusuna aykırıdır. Sürekli burun çekmek, garip garip sesler çıkarmak doğru değildir. Abdest bu yüzden alınır. Sen genzini burnunu temizle diye abdest alınır ki namazda yanındaki insanın huşusunu bozmak durumunda kalma. Yanında gerekiyorsa mendil taşı. Müslüman temiz olur, namazda sürekli garip garip sesler çıkartıp insanların dikkatini dağıtmamalıyız.

5. Duaları yüksek sesle okuyarak yandaki insanın ibadetini sekteye uğratmak da yanlıştır. Müsait ortamda çok yüksek olmayan çok kısık da olmayan hafif yumuşak bir sesle ibadet etmek Allah’ın emridir ancak cemaatteki insanların okuduğu duayı karıştırmasına sebep olmak da doğru değildir. Sürekli duaları ağız şapırtısıyla fıs fıs fıs okumak namazın huşusunu bozar sevgili kardeşim.

6. Camide telefonla oynanmaz, vaaz verilirken hoca dinlenir, camiye girerken telefonun sesi kapatılır sevgili kardeşim. Her yere kocaman kocaman “Telefonu sessize alın” yazıyorlar, imamlar sürekli telefonlarını kapatın diye uyarıda bulunuyor buna rağmen muhakkak bir iki tane telefon namazın ortasında çalmaya devam ediyor. Ayıp değil mi güzel kardeşim? Altından kalkamayacağın vebalin altına giriyor olabilirsin, dikkat etmelisin.

7. İnsanlar ibadet ederken cami içerisinde onların ibadetini sekteye uğratacak şekilde sesli sesli sohbet edilmemeli. Sen namazını kılıp bitirdikten sonra, arkadan cemaate yetişemeyen birileri gelip namaza durduysa, bunu görmezden gelip arkadaşınla dedikodu yapmaya başlayamamalısın. "Vay imam efendi senin oğlan naaptı?!" gibisinden bir sohbete başlamak uygun değildir. Birbirimize saygılı olmak zorundayız.

8. Namaz kılan insanın önünden geçilmemeli. Aynı zamanda eğer açık alanda namaz kılmak durumundaysak, önümüze set olacak bir şey koymalıyız.

9. Caminin manevi bir ortamı vardır. Küçük yaşta çocukların camiye ve cami ortamına alıştırılması güzel hareketlerdir. Ancak çocuk camiye alışsın diye getirip cemaatin üstüne salınmamalı. O çocuklar bağır çağır ortalıkta koştururken belki cemaatten birisinin namazına odaklanmasını engelliyor olabilir. Bunların hepsi vebaldir sevgili kardeşim. Çocuklarımızı camiye alıştırırken cami adabını, camide nasıl davranılması gerektiğini de öğretme sorumluluğumuz vardır.

10. Camiye girerken ve camiden çıkarken itiş kakış yapılmamalı. Allah'ın evinden bu kadar can havliyle kaçmanın sebebi nedir? Müslüman kul hakkına saygılı olur.

11. Camide diğer insanlar varken onları da kadraja dahil edecek şekilde fotoğraf çekilmez. Hem hukuki olarak yasaktır hem de ahlaka ve adaba aykırıdır.

Bu sayılan hususlar canını sıkmış olabilir. İnsanın hatalarını kabul etmesi kolay değildir ancak mesele kul hakkı meselesidir. Bir insanın namazını sakatlamanın vebalini günahını taşıyabilecek misin? Bunu göze rahatça alabilecek misin?

Kul hakkı sünnetin önündedir unutma sevgili kardeşim.

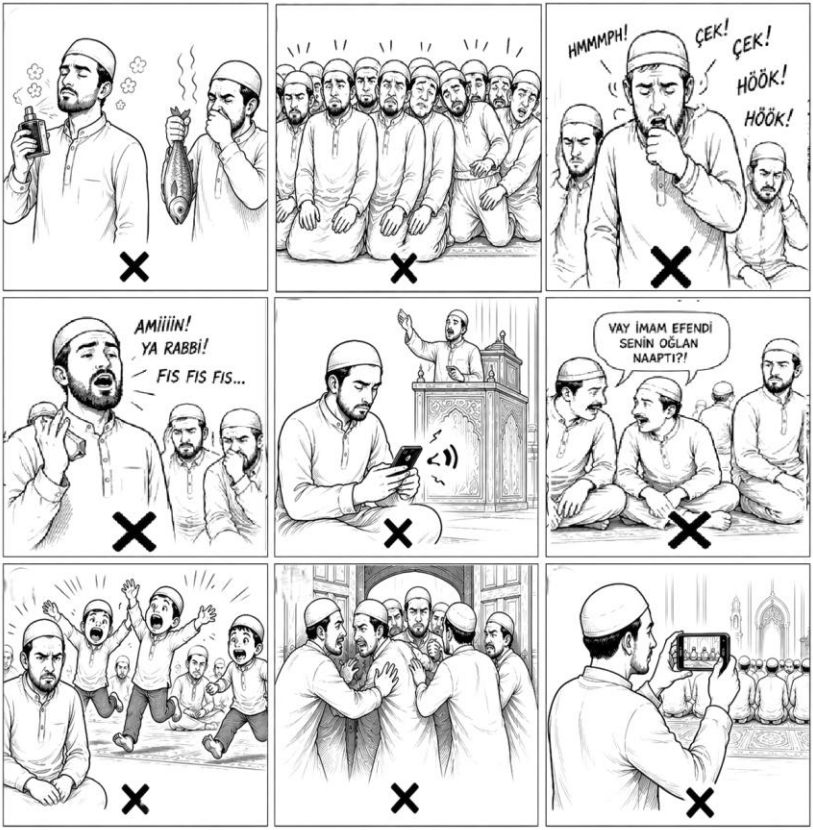

FREKANSA ULAŞABİLMEK

Bazen insan ibadetlerine, amellerine güvenirken buluyor kendisini. Aslında hiç birimizin kurtuluşa erişebileceğinin bir garantisi yok. Sürekli takip ettiğini sohbetlerinden keyif aldığın hatta belki senin Allah'a yönelmene vesile olmuş bir hoca da cehennemlik olabilir, sen bunu bilemezsin.

İnsana düşen, teslim olabilmek. Kendini akıntıya bırakır gibi rabbinin hükümlerine bırakabilmek. Rabbinin verdiği kararlara teslim olabilmek, razı olabilmek.

Tevekkül etmek demek "Allah'ım biliyorum sen istediğim şeyi bana bir şekilde vereceksin" demek değildir!

Tevekkül etmek demek, görünürde yapılması gereken şeyleri yaptıktan sonra " Allah'ım istediğim şeyin hakkımda hayırlı mı hayırsız mı olacağını ben bilemem, sen bilirsin, verirsen de hamd olsun vermezsen de hamd olsun, hakkımda en hayırlısını sen bilirsin ben her sonuca razıyım" diyebilmektir.

İnsanın hayatı bu anlayışla ilerlemeye başladığında zaten her işinde her an Allah ile bir iletişim halinde oluyor. Allah her şeyi bilir. Senin ona karşı hislerini de bilir, onunla konuştuğunda ona ne söyleyeceğini de bilir. Böyle olunca da Allah ile konuşmanın manası derinleşmeye başlıyor. Allah ile konuşmanın manası "arkadaşla geyik yapmak" gibi konuşmaktan çıkıp "Allah ile mana aleminde meşgul olmak" haline geliyor.

Allah ile sohbet de edebilirsin elbette ancak burada meselenin biraz daha ilerisinden bahsediyorum. O sebeple söylediklerimi daha önce bahsettiğimiz "Derdini Allah'a arz etmek" meselesinden ayırmamız gerekiyor. Bu aşamanın sonrasından bahsediyorum.

Allah ile konuşamazsak ne yapacağız? Konuşmanın ötesine nasıl geçebiliriz ?

Allah'ı övebiliriz, Allah'ı zikredebiliriz. Kainattaki tüm övgüler ona aittir. İnsanlar hep birbirlerini övüyorlar, yaptıkları işleri övüyorlar, eserlerini övüyorlar… Aslında övgülerinin adresi yine Allah. Başarılan bilimsel atılımlar, ulaşılan teknolojiler, oluşturulan eserler ya da hayran kalınan davranışlar nereden geliyor? Allah bu fiziksel alemi yaratmasaydı bunların hangisi var olabilirdi? Allah el, kol, düşünme yeteneği vermeseydi, göz vermeseydi bu övülen davranışlar ve eserler meydana gelebilir miydi?

Leonardo da Vinci, Allah'ın yarattığı kadına Allah'ın verdiği gözle bakıp, Allah'ın verdiği elle Mona Lisa'yı resmediyor, bütün insanlar Leonardo'yu övüyor. Aslında dolaylı olarak Allah'ı övmüş oluyorlar.

Allah ile sohbet etmek fikri yüzeysel kalıyorsa demek ki derinleşmek için Allah'ı zikretmeye ve onu övmeye yönelebiliriz. Bu dahi insanın kendi iyiliği için girdiği bir yol olur.

Bütün kainat varlığı ile zaten Allah'ı zikretmekte ve övmektedir. Allah'ı övmek senin benim irademe bağlı bir şey

değildir. “Eğer ben översem Allah övülür ben övmezsem Allah övgüsüz kalır” şeklinde bir durum söz konusu bile değildir.

Allah’a olan övgü adeta bir ırmak gibi akıyor. O frekans hep var. İnsan Allah’ı zikredip övmeye başladığında kendisini o övgü frekansına geçirmiş oluyor.

Allah sana elini, gözünü, aklını, hayalini, algını, anlayışını, zevk içinde haramlar içinde yuvarlan diye vermiş olabilir mi? Sana verilen bu özellikleri O’na ulaşmak için kullanmalısın.

Allah’ın sanatını seyret. Allah’ın sanatını hisset. Allah’a yönel ve ona ulaşmaya çalış. Gerçek manada Allah’a yönelen kalp ister istemez her yaratılmışta Allah’ı ve Allah’ın sanatını görüp hayretler içinde kalıyor zaten. Bu şekilde rabbini öv, O’nu zikret.

Bakmak ile görmek aynı şey değildir, eğer görebilirsen hayatının her yerinde Allah’ın senin için bıraktığı gözünün önünde duran ama bu zamana kadar fark etmediğin ipuçlarını görebilirsin.

KÖLE OLMAK İNSANIN ZORUNA GİDİYOR

Köle deyince insanın zoruna gidiyor. Çünkü insanlar için kölelik; sürekli zulüm görülen, itilip kakılan, hiçbir hakkı olmayan, hakkı olmadığı gibi sürekli haksızlığa maruz kalan, aç kalan, hor görülen, hiçbir şeyi olmayan, hiçbir değeri olmayan, aşağı bir mertebe. Köle sahipleri zalim olur, sürekli kırbaçlar, döver, kötü davranır.

Allah'a köle olmak, kul olmak böyle bir şey değil sevgili kardeşim. Allah kuluna adaletsiz davranmaz. Allah kuluna zulmetmez. Allah zalim değildir. Allah sonsuz sevgi ve merhamet sahibidir. Sonsuz adaletlidir kulunu zerre kadar haksızlığa uğratmaz.

Allah'a kul olmak yüksek bir mertebedir. Bütün kainatın bütün yaratılmışların hayret ve hayranlıkla baktığı bir makamdır. Övülen bir makamdır. Allah'ın rızasını kazanmış bir kul sonsuz mutlulukla ödüllendirilir. Sonsuz zenginlikle ödüllendirilir.

Kendini yaratana boyun eğmeyen, kul olmak egosuna ağır gelen insanlara baktığımızda genelde dünyevi şeylere kulluk ettiklerini görüyoruz. Başka bir insana, paraya, şöhrete, mala mülke kulluk eden insan bütün kainatı yaratan Allah'a kulluk etmekten kaçınıyor. Aklı başında olan biri bu şekilde davranır mı?

Bir insan seviyor, saatlerini, günlerini gecelerini ona veriyor. Emek üstüne emek harcıyor. Ama namaz vakti girince iki dakikasını yaratıcısına ayırmıyor. Olur mu?

Ayrıca insan sevdiğine kul köle olmaz mı? Bu neden insana bu kadar ağır geliyor?

Aklı başında insanlar bir araya gelse, bir insanın yaratıcısına kul olması mı daha mantıklı yoksa yaratıcısının yarattığı şeye kul olması mı daha mantıklı diye düşünseler; sence sonuç ne olurdu? Sence hangisi daha mantıklı?

İnsan rabbini hakkıyla tanıyamadı. Rabbini tanıyan bir insan bu şekilde bir hayat sürmezdi.

İş işten geçip de bütün perdeler kalkınca, insan, karşılaşacağı cezadan daha çok belki Allah'a karşı mahcubiyetinden yerin dibine geçecek.

ÜZÜLMEMEK YA DA SEVİNMEMEK İŞTE BÜTÜN MESELE BU

Allah'ın varlığına, birliğine, gücünün kudretinin her şeye yettiğine, her şeyi yoktan yaratabildiğine inanan birisinin dünyadaki olaylara üzülmesi ya da sevinmesi her ne kadar insanın acizliği açsından anlaşılabilir olsa da aslında çok da mantıklı sayılmaz.

Dünya hayatının geçici olduğu, zaman kavramının bu hayatta bizi sınırladığı, aslında ahiret hayatına kıyaslayınca dünyadaki hayatın bir günden daha az olduğu sabit. Bütün bu durumun farkında olan bir insanın dünyadaki olaylara takılması oyun oynayan çocuğun istediği silah kaplamasını alamadığı için ağlayıp durması ya da istediği silah kaplamasını aldığı için sevinçten havalara uçan çocuğun sevinmesi kadar anlamsız.

Mesele duygusuz robotlara dönüşmek değil, dünyaya bağlanmamak meselesi. İnsanız, elbette gülüp ağlayabiliriz, öfkelenebiliriz ama bu duygulara takılı kalamayız. Kalmamalıyız. Bize verilen duygular da sınavımızın bir parçası. Neye sevindiğimiz, neye üzüldüğümüz, neye öfkelendiğimiz de bizim kumaşımızı ortaya çıkartıyor. Yoksa hisler; geçici aşklar için; bitecek hevesler için; köye 3 katlı ev yapmak için; Lamborghini Aventador LP 750-4 Superveloce Roadster peşinde çırpınmak için ve bütün bu ve bunlar gibi hevesler peşinde geceleri gündüz etmek için bize verilmedi.

Nasıl ki bir oyun, kısa süreliğine oturup oynayıp sonra kapattığımız sanal bir ortamdan ibaretse; dünya hayatı da ahiret hayatına kıyaslandığında VR gözlükleri takıp bir iki saat sanal bir dünyada oyun oynayıp çıkmak gibi.

Madem durum bu şekilde, o zaman kaybettiklerimize, ulaşamadıklarımıza üzülmek de çok anlamsız sayılmaz mı? Sen yeter ki burada Allah'ın rızasını kazan. Buradan çıktıktan sonra gözün neyde kaldıysa ya da sevdiğin kimi kaybettiysen Allah sana tekrar yaratabilir zaten. Önce burayı halletmek için bir çabala derim; yine de sen bilirsin…

1 İNSANLAR: HOBİTLER

KEYFİNE DÜŞKÜN, MİDESİNE DÜŞKÜN, TEMBEL...

YEMEK, UYKU, EĞLENCE...
BİZİM DÜNYAMIZ BU KADAR MI?

2 NEFİS: GÜÇ YÜZÜĞÜ

BEN SANA GÜÇ VERİRİM...

AMA ASLINDA SENİ ELE GEÇİRİR,
KÖTÜLÜKLERE EMREDER VE YOKLUĞA SÜRÜKLER.

3 ŞEYTAN: GOLLUM
VAKTİ ZAMANINDA GÜÇ YÜZÜĞÜNÜ ELE GEÇİRİP ALLAH'A KARŞI GELDİ... LANETLENDİ!
ŞİMDİ DE HOBİTLERİN YANINDA YÜZÜĞÜ, YANİ NEFSİMİZİ ELE GEÇİRMEYE ÇALIŞIYOR...
YÜZÜK BENİMDİ! BENİM OLACAK! DAİMA BENİM!
VER ONU BANA! O BENİM!

4 MÜCADELE: SEÇİM BİZİM
NEFİSİMİZİ ŞEYTANA TESLİM Mİ EDECEĞİZ, YOKSA ONUNLA BİRLİKTE YOK MU EDECEĞİZ?
BANA VER! SEN BENSİZ YAŞAYAMAZSIN!

"KİM KENDİ NEFSİNİ ARINDIRIRSA, KURTULUŞA ERER." (ŞEMS SURESİ, 9)

“(LÂ TAHZEN) ÜZÜLME, ÇÜNKÜ ALLAH BİZİMLE BERABERDİR”

Müslümanlığın güç kazanmaya başladığı dönemde, bu durum müşriklerin hoşuna gitmiyordu. Başta alaya aldıkları Müslümanlık gittikçe daha çok insanın kalbine ulaşmaya başlamıştı. Din yayılmaya başladıkça da müşrikler dalgaya aldıkları durumun ciddi bir hal aldığını fark ettiler. Menfaatlerine ters bir düzen artık onları rahatsız etmeye başlamıştı.

Müşrikler o kadar şaşkındı ki artık kendi ailelerinden insanlar da Müslüman olmaya başlamıştı. Durumun kontrollerinden çıkmaya başlaması onları şiddete sürükledi. Müslümanlara eziyet etmeye başladılar. Bu zulüm o kadar ilerledi ki artık Mekke’de Müslümanlığı yaşamak neredeyse imkansız hale geldi.

İşte bu noktadan sonra “Hicret” dediğimiz sürece girildi. Müslümanlar üçer beşer yavaş yavaş şehirden ayrılıp Medine’ye kaçmaya başladılar. Ancak bu durum da müşriklerin hoşuna gitmedi çünkü müşrikler biliyordu ki Müslümanlık çok hızlı büyüyordu. Eğer Medine’de Müslümanlık kök salmaya başlarsa ilerleyen süreçte Mekke’yi de içine alacak ve karşı koyamayacaklardı. Bu sebeple o zamanın ileri gelen aşiretleri toplandılar ve Peygamber Efendimiz’in (SAV) canına kast edip Müslümanlığı yok etme kararı aldılar. Her aşiretten bir kişi olmak üzere herkes bir araya gelecek ve aynı anda saldıracaklardı.

Bu durum üzerine Peygamber Efendimiz (SAV) planını yaptı. Yatağına Hz. Ali geçecekti. Peygamberimiz (SAV)'de Hz. Ebubekir ile şehirden kaçacaktı.

O zamanlarda iz takip etmek konusunda insanlar çok yetenekliydi. Öyle ki yürüyen hayvanın kaç yaşında olduğuna kadar, ne hastalığı olduğuna kadar bile anlayabiliyorlardı. Bu sebeple Peygamber Efendimiz (SAV) hayvan sürüsü olan biriyle anlaştı. Kaçacakları gün önce Hz Ebubekir ile Peygamberimiz Medine'ye giden taraftan değil tam tersi yönden şehirden, Sevr Mağarası'na doğru çıkacak, onların arkasından da sürü sahibi sürülerini onların geçtikleri yerden geçirecek ve izleri yok edecekti. Peygamber Efendimiz (SAV) birkaç gün Sevr Mağarası'nda saklanıp sonra Medine'ye doğru yola çıkacaktı.

Kaçış günü Hz. Ali ölümü göze alarak Peygamber Efendimiz'in (SAV) yatağına yatmıştır. Müşrikler saldıracakları sırada Hz. Ali'yi görünce şehirden uzaklaşan Peygamber Efendimiz'in (SAV) peşine düşmüştür. Her şey plana göre

ilerlemesine rağmen müşriklerin yanındaki iz sürücüler o kadar yeteneklidir ki ayak izlerinin üzerinden hayvan sürüsü geçmesine rağmen Peygamber Efendimiz'in (SAV) izlerini yakalamış ve

peşlerine düşmüşlerdir. Bu takip sonucunda Peygamber Efendimiz (SAV) ve Hz. Ebu Bekir Sevr Mağarası'na saklanmışlardır. Müşrikler de mağaranın ağzına kadar gelmişlerdir.

Bu sırada Peygamberimiz'e (SAV) bir zarar gelecek düşüncesiyle telaşlanan Hz Ebu Bekir'e Peygamber Efendimiz (SAV) ""Lâ tahzen innallâhe meanâ" (Üzülme, çünkü Allah bizimle beraberdir) demiştir.

Allah'ın emriyle bir kuş mağaranın girişine bir yuva yapmış, bir örümcek de girişe ağ örmüştür. Mağaranın ağzında örümcek ağını ve kuş yuvasını gören iz sürücüler yakın zamanda birinin mağaraya girmesinin mümkün olmadığını düşünerek mağaraya girmeden dönmüşlerdir.

Sevgili kardeşim, o gün Peygamber Efendimiz (SAV) Hz. Ebu Bekir'e söylemiş olabilir ancak Efendimiz'in tüm hayatı bütün Müslümanlara rahmettir. Aynı söz senin için de geçerli.

Hayatın allak bullak olmuş olabilir. Her şey ters gidiyor olabilir. İnsanlar sana zarar vermek için kapının önüne kadar geliyor olabilir. Bütün ümitlerin tükenmiş artık her şey bitti zannediyor olabilirsin.

Üzülme, çünkü Allah bizimle beraberdir. Eğer inanan sensen, kazanacak olan da sensin bunu unutma.

Ne zaman için sıkışır, ruhun daralırsa, Peygamber Efendimiz'in (SAV) sözünü hatırla, sana sakinlik getirsin inşallah.

"Lâ tahzen".

MERAK ETME
ALLAH HEPSİNİN CANINA OKUYACAK

Hayatının her anında birileri tarafından haksızlığa uğruyorsun öyle değil mi? Büyük ya da küçük bir şekilde birileri senin sınırlarını aşıyor, seni hakkı olmadığı halde rahatsız ediyor, seni kısıtlıyor, belki sana fiziksel ve psikolojik zararlar da veriyor, belki seni sömürüyor, emeğini sömürüyor, duygularını sömürüyor, senin kişiliğine saldırıyor, seninle belki dalga geçiyor, seni aşağılamaya çalışıyor, emeklerini umursamıyor hatta emeklerini değersizleştiriyor.

İnsan, gücü yetmediği, elinin kolunun bağlı olduğu hallerde öyle bir ruh haline giriyor ki sanki eline bir güç verseler karşısındakini atomlarına ayıracak. O kadar öfkeli, o kadar üzgün bir ruh haline giriyor. Kişi çırpınıyor, elinden geleni yapıyor olsa bile bir şekilde adalet yerini bir türlü bulmuyor. Hatta bazı zamanlarda sen hakkın olanı almak isterken kendini haksız konumda buluveriyorsun.

Emin ol. Allah hepsini görüyor, her şeyin farkında. Allah da biliyor kötülüğün var olmayı hak etmediğini, Allah da biliyor haksızlığın ve haksızlığın var olmasında payı olanların, haksızlığa seyirci kalanların dahi ortaya çıkan kötülükten sorumlu olduğunu, payı olduğunu. (Haksızlığa seyirci kalmak da kötülüktür, haksızlığın karşısında olunmayan her durum kötülük içindedir. Ya kötülüğe karşı olursun ya da kötülükten yana olursun, bunun bir orta yolu yoktur)

Hal böyleyken Allah sana adeta “ Kulum sen dur! Şu an imtihan halindesiniz, imtihan bittiğinde senin aklındakilerden çok daha fazlasını ben yapacağım onlara” demektedir.

Cennette neden hiç kötülük yok?

Cennette neden hiç haksızlık yok?

Çünkü olması gereken zaten bu!

Eğer senin içinde cennete yakışır bir adalet duygusu varsa dünyada en çok sen yıpranıyorsun. Bu hal adeta senin imtihanın haline geliyor. Sen belki dünyada haksızlık yapanları yok etmek istiyorsun Allah ise çok daha fazlasını hak ettiklerini bildiriyor Kur’an’da. O haksızlık edenler yok olmayacak, sonsuza kadar ateşte yanıp kül olup yeniden dirilecekler, kaynar sularla bütün bedenleri eriyip eriyip yeniden oluşacak. Allah’ın hiddeti, Allah’ın azabı senin içindeki hiddetten çok daha büyük bunun farkında ol.

O sebeple sabret!

Sen sabret! Bırak sana ne söylerlerse söylesinler. Bırak sana ne kötülük planlıyorlarsa planlasınlar. Onlar bir tuzak kurar, Allah da onlara bir tuzak kurar. Sen Allah’a teslim ol, yalnız Allah’tan kork.

Merak etme, Allah sana haksızlık yapanların hepsinin canına okuyacak!

Sabret!

AKIL TUTULMASI YAŞIYORUZ

Teknolojinin gitmediği kabileleri düşünelim. Telefon bilmiyorlar, televizyon bilmiyorlar, wi-fi bilmiyorlar, instagram, whatsapp bilmiyorlar. Drone görürlerse mızrakla saldırıyorlar çünkü korkuyorlar bilmedikleri şeyden, yadırgıyorlar. Hal böyle iken metropol şehirde doğmuş 5 yaşındaki çocuk VR gözlükle dünyanın öbür ucundaki insanlarla bir araya gelip sohbet ediyor oyun oynuyor. Hiç ilk defa gazoz içen bir yerli gördünüz mü? O insan için o kadar farklı ve heyecan verici hayret verici bir deneyim ki gazozun ağzında hissettirdiği hareket onu şaşkına çeviriyor. Şehirde büyüyen bir çocuk için ise nabzını bir derece bile hareketlendirmeyen sıradan bir şey.

Aynı bu şekilde, insanlık bu dünya yaratıldıktan sonra içine doğduğu için gördüğü her şeyi normalleştiriyor tıpkı şehirli çocuğun teknolojiyi normalleştirmesi gibi.

Lütfen kendini ver!

Normalde olması gereken yokluk. Normalde hiçbir şey yoktu! Işık yoktu, güneşler yoktu, dağlar dereler yoktu, hayvanlar ağaçlar meyveler yoktu… Hiçbir şey yoktu!

Hiçbir şey yokken Allah gördüğün görmediğin ne varsa yokken var etti. Aslında gördüğün bir sinek de üstüne basıp geçtiğin çimenin her bir ot parçası da yudumladığın her bir su damlası da

bedenin de evrenin de her şey muazzam şekilde hayranlık uyandırıcı !!

Belki heyecanını anlamadığımız belki küçümsediğimiz o yerlilerin yaşadıkları heyecan ve hayreti biz Allah'ın yarattığı şeylere karşı hissedemiyoruz. Uyuşmuş haldeyiz adeta. Uyur gezer gibiyiz.

Yahu bir kediye bak! Kedinin kürkündeki şekillere bak! Neden var o şekiller? Nasıl var?

"Ormanda kamufle olsun diye…"

Tamam da aklı fikri olmayan kıllar tüyler nasıl oluyor da bulunduğu ortamdaki bitki örtüsünün şekillerine göre özel ve keskin hatlarla şekil alabiliyor?

Diyelim kürkü organik olarak genetik seçilmeyle oluştu, kürkün üstündeki keskin hatlı şekillere ne demeli? Bunun nasıl bir açıklaması olabilir Allah'tan başka?

Red shanked douc langur (pygathrix nemaeus), bu canlıya bak kardeşim. Ormanda Cihangirli entel senarist gibi gezen bu maymun, bu modayı, bu sanatı nereden nasıl bulmuş olabilir?

Bu hayvan nasıl rastgele denk gelmiş de oluşmuş olabilir?

Daha ne görmek istiyorsun?

İnsan o kadar görmek istemiyor ki gök yüzüne yıldızlarla Allah yazılsa, “ DRONLA YAPIYORLAR KANZİİİ” diyecek.

Cebrail As. Gökte kendini gösterse, herkes “ Olsa olsa hologram olabilir başka bir şey olamaz” diyecek.

Bu düşünce yapısı akıl tutulmasından, kalp mühürlenmesinden başka bir şey olamaz sevgili kardeşim.

ULAŞAMADIĞI ÜZÜMÜ KÖTÜLEYEN TİLKİLER

Her insanın kalbinde fıtratında şifrelenmiş bir kod var adeta. Bu kod, kendinden daha güçlü bir yaratıcıya sığınma, bir yaratıcıya tapınma kodu. İnsan bu koda aykırı hareket ettikçe Allah'tan uzaklaşıyor ve Allah'a uzak kaldığı, Allah'a erişemediği için Allah'a düşman olmaya başlıyor.

Nasıl ki insan sevgisine karşılık bulamadığında karşısındakine düşman olur, nasıl ki tilki uzanamadığı üzümü kötülerse, aynı şekilde insan da Allah'a ulaşamadığında kalbi Allah'a karşı bir kin ve düşmanlık oluşturmaya başlıyor.

Bu noktada kalbin özü ortaya çıkıyor.

İki insan düşünelim. İkisi de sevdiği kişiye kavuşmak için Allah'a dua ediyor. Allah ikisine de istediğini nasip etmiyor.

Kullardan birisi, Allah'a, istediğini vermediği için kızıyor ve ondan uzaklaşmaya başlıyor. "O kadar namaz kıldım, oruç tuttum, bir şey istiyorum onu da vermiyor" deyip kalbinde soğuyor, uzaklaşıyor, düşmanlaşıyor.

Diğer kul ise, "Allah nasip etmediyse, beni seven rabbim ya beni ondan gelecek sıkıntıdan korumuştur ya henüz zamanı gelmemiştir ya da hakkımda daha hayırlı olan bu duruma sabretmektir. Ahiret hayatımda çok daha mutlu olacağım bir şey

nasip edecektir" der. Allah'a daha da yakınlaşır, dünyada kalbi buruk kalsa da ahiretteki mükâfatını düşünür rahat eder. Belki bu hal, düşmanlaşan kulun davranışlarına kıyaslayınca, Allah'ın merhametini ve nimetlerini daha çok üzerine çekebilir, belki hem dünyada istediğine ulaşır hem de ahiretini güzelleştirebilir.

Yaratıcımız insanı yaratıp başıboş bırakmaz. Her kalbin her ruhun özünde Allah'a boyun eğme kodu yazılı. Eğer kalp Allah dışında herhangi bir şeye yönelirse, dünyevi hevesler, ego, gurur, mal mülk, şehvet, dağ, taş, kedi, ne olursa olsun, adeta kalbin etrafı kararmaya ve kömürleşmeye başlıyor. Kalpte iman varsa da o kalp pırıl pırıl parlıyor.

Su gibi düşünebilirsin imanı. Kalbini iman ışığıyla suladığın müddetçe o kalp doğru yolda sana ışık olacak inşallah ahiretini kurtarmaya çıktığın yolda güzel yerlere varmanı sağlayacak. Ancak iman ışığı ile kalbini sulamazsan o kalp kuruyacak, katılaşacak, vicdansızlaşacak, bencilleşecek, canavarlaşacak ve zifiri karanlıkta yolunu şaşıracaksın, yoldan çıkacaksın, kaybolup gideceksin, kaybolmakla da bitmeyecek, sana verilen emanete hıyanet ettiğin için, ruhlar âleminde dünyaya gelmeden önce Allah'a verdiğin sözü tutmadığın için de sonsuza kadar azap içinde kalacaksın.

Nasıl ki karanlıkta bir yerden bir yere giderken, yoldan çıkmamak için arabanın ışıkları sürekli yanmalı, bu zifiri karanlık dünya yolculuğunda da iman ışığının sürekli açık olması lazım. Hele ki etraf bu kadar haramlarla doluyken ışığın azalması da sönmesi de insanı yoldan çıkarabilir. O yüzden bu iman meselesi "yaptım bitti" denebilecek bir mesele değildir. Sürekli bir mesaidir. Kalbi sürekli, düzenli olarak iman ışığı ile ibadetler ile sünnete

uygun hayırlı ve güzel davranışlar ve duygular ile açık ve aydınlık tutmak gerekir.

Kişi imanını ne kadar parlatırsa etraf o kadar aydınlanır, korkutucu dünya hayatı ve dünya kaygıları da o kadar korkutmamaya başlar.

Dünya yolculuğunda İmtihanlar zorluklar sıkıntılar olarak insanı korkutan ne varsa xenon far gibi ortalığı aydınlatan bir iman bir de bakmış bu zorluk ve sıkıntılar meğer "cennete doğru gider" tabelasıymış.

Böyle olunca da karanlıkta sürekli endişe içinde oradan oraya savrulan, devrilen insanlar arasında, iman ışığı parlak olan insan sakinleşir, derin bir "oh!" çeker.

Hatta Yolculuğun keyfini çıkarır.

YA ONLAR OLMASAYDI?

Biz Allah'ın ikramlarının farkında değiliz.

Allah insanı dünyaya atıp bırakabilirdi. Bulun beni bulabiliyorsanız diyebilirdi. “Aklını kullanıp bulanlar kurtulur, bulamayanlara da geçmiş olsun” denebilirdi. Ama denmedi.

Kendi haline kalsa “ugh ugh” diye mağara adamı gibi yiyip içip çoğalmaktan ve kendi içinde birbirini katletmekten başka bir şey yapmayacak olan insanlığa, Allah yüzlerce peygamber, kutsal kitaplar verdi. Âlemlere rahmet Peygamber Efendimizi (SAV) ve Kuran-ı Kerim’i nasip etti.

Başka türlü insan nasıl Allaha yönelecekti?

Dua etmeyi, Allah’ın huzuruna çıkmayı, Allah’a yaklaşmayı nereden bilecekti?

Şu an peygamberlerin, özellikle de Peygamber Efendimizin (SAV) yaşantısına bakarak doğru yolda kalmaya çalışıyoruz.

Ya onlar olmasaydı?

Bu zamanda insanın başına bir sürü musibet geliyor da "Peygamber Efendimiz (SAV) bile taşlanarak kanlar içinde kovalandı" "Peygamber Efendimizin (SAV) de namaz kılarken başından aşağı hayvan pisliği döktüler" diyoruz da belki başımıza

gelen imtihanlar sebebiyle Allaha kızıp kırılacakken kendimize geliyoruz.

Sevgili kardeşim durumun farkında mısın?

Sen imanını kurtarabil diye Peygamberimiz (SAV) bu sıkıntıları yaşadı. Allah dilese Peygamber Efendimize sıkıntısız bir hayat da veremez miydi? Verebilirdi ama hayatı ümmete örnek olsun diye zehirlendi de, büyü de yapıldı, hakaret de edildi, haksızlık da edildi Efendimize. Bu sayede biz de onun davranışlarını görebildik ve örnek alabildik. Bu sebeple Peygamber Efendimizin (SAV) yaşadığı sıkıntıların bir hikmeti de ümmete her durumda, her sıkıntıda örnek teşkil etmesidir.

Harekete geçmek için, üzerindeki bu umursamazlığı, bu uyuşukluğu atmak için daha ne olmasını istiyorsun?

Perdeler kalktığı zaman iş işten geçmiş olacak.

Ölüm ise her an gelebilir.

Sürekli öteleyerek, sürekli geçiştirerek, umursamaz davranarak kaçınılmaz sondan kurtulamazsın. Ahiretini kurtarmak istiyorsan bir şeyler yapmak zorundasın.

Kalpleri, kulakları mühürlenenler hatalarını çok acı şekilde anlayacaklar. Eğer içinde bir iman kırıntısı varsa şu an kalk ve rabbinden bağışlanma dile, yardım dile.

Bu kadar kainat boşuna yaratılmadı. Bu kadar atom bu kadar molekül sen, ben yiyip içim yatalım diye yaratılmış olamaz sevgili kardeşim. Mesele ciddi. Mesele mühim.

Mesele iman kurtarma meselesi.

İHTİYACIN OLANIN TOPRAK DEĞİL DE GÜNEŞ OLDUĞUNU TOPRAĞIN ÜSTÜNE ÇIKTIĞINDA ANLAYACAKSIN

Toprak altındaki bir tohum çatlayıp filizlenmeye başladığında sadece daha çok toprak istiyor. İhtiyacı olanın daha çok toprak olduğunu zannediyor. Bilmiyor ki asıl ihtiyacı aslında güneş.

İnsan da toprak altındaki bir tohum gibi. Yaşadığı dünyayı gerçek hayatı zannediyor. Hep daha fazla toprak için çırpınıp duruyor. Evim olsun, arabam olsun, çevrem olsun, güzelliğim olsun, karizmam olsun, havam olsun, daha çok takipçim olsun, insanlar beni daha çok sevsin, herkes bana daha çok baksın, herkes beni fark etsin, daha çok lüks, daha çok para, daha çok altın… Aslında ihtiyacı olan iman ile içinde sıkışıp kaldığı tohumu çatlatıp filizlenmeye başlamak .

Tohumu çatlatmak çok büyük bir mesele. Ona hiç şüphe yok. Ancak her şey bununla da bitmiyor. Allah'a yöneldiği halde hala dünya isteyen insanın durumu da aslında çok dramatik ve insanın ne kadar aciz ve bilgisiz olduğuna işaret ediyor. Unutmamak gerekir ki iman da Allah'ın bir ikramı bir rahmetidir. Tohumunu çatlatamayadabilirdin bunu daima hatırla!

Çoğu zaman insan "Müslüman oldum Allaha ı kabul ettim" demekle her şeyin bittiğini zannediyor. Hal bu ki bu kişi daha hiçbir şeye başlamadı bile. Hala her şeyin başında. Ama farkında değil.

“Müslümanım, Allah’a inanıyorum” diyen bir insan hala “çatlamak isteyen bir tohum” gibidir. Sürecin daha hala çok başındadır. “Gerçek” imana ulaşıp önce o tohumu çatlatması ve filizlenmeye başlaması gerekir.

Bu süreçte tohumu çatlatabilen Müslümanlar dahi hala bir sürü şeyin farkında değillerdir. İman kalplerine yerleşmiş olsa bile hala dünyaya heves gösteriyorlarsa ne üzücüdür ki bu durum o tohumun hala ihtiyacı olanın daha çok toprak (yani daha çok dünyevi şeyler) olduğunu zannettiğini gösterir.

Zaman içerisinde o filiz büyüdükçe eğer Allah’a tutunmaya ve yönelmeye devam ederse, “ben oldum” zannetmeden kendini sürekli olgunlaştırmaya devam ederse Allah’ın yardımıyla farkında olmadan yavaş yavaş büyüyüp toprağın üzerine ulaşabilir. Toprağın üstüne ulaştığında ise gerçeği daha iyi fark edebilir. İhtiyacı olan şeyin daha çok toprak değil; güneş, olduğunu anlayabilir.

Kendini geliştirmeye devam eden o filiz de gittikçe büyür, gelişir, meyve vermeye başlar, başkalarına gölge olmaya başlar, yuva olmaya başlar. Geliştikçe büyür büyüdükçe daha fazla hayra sebep olur ve bir yandan da güneşe git gide daha çok yaklaşır.

Sevgili kardeşim, o tohum senin kalbin. O toprak dünya hayatı. Seni Allah’ın izniyle ve yardımıyla, büyüten ve geliştiren şey senin imanın. O filiz, o ağaç sen; meyvelerin, gölgelerin, dalların ise kazandığın, kazanacağın hayırlı niteliklerin ve amellerin, güneş ise sahibimiz rabbimiz Rahman ve Rahim olan Allah’tır.

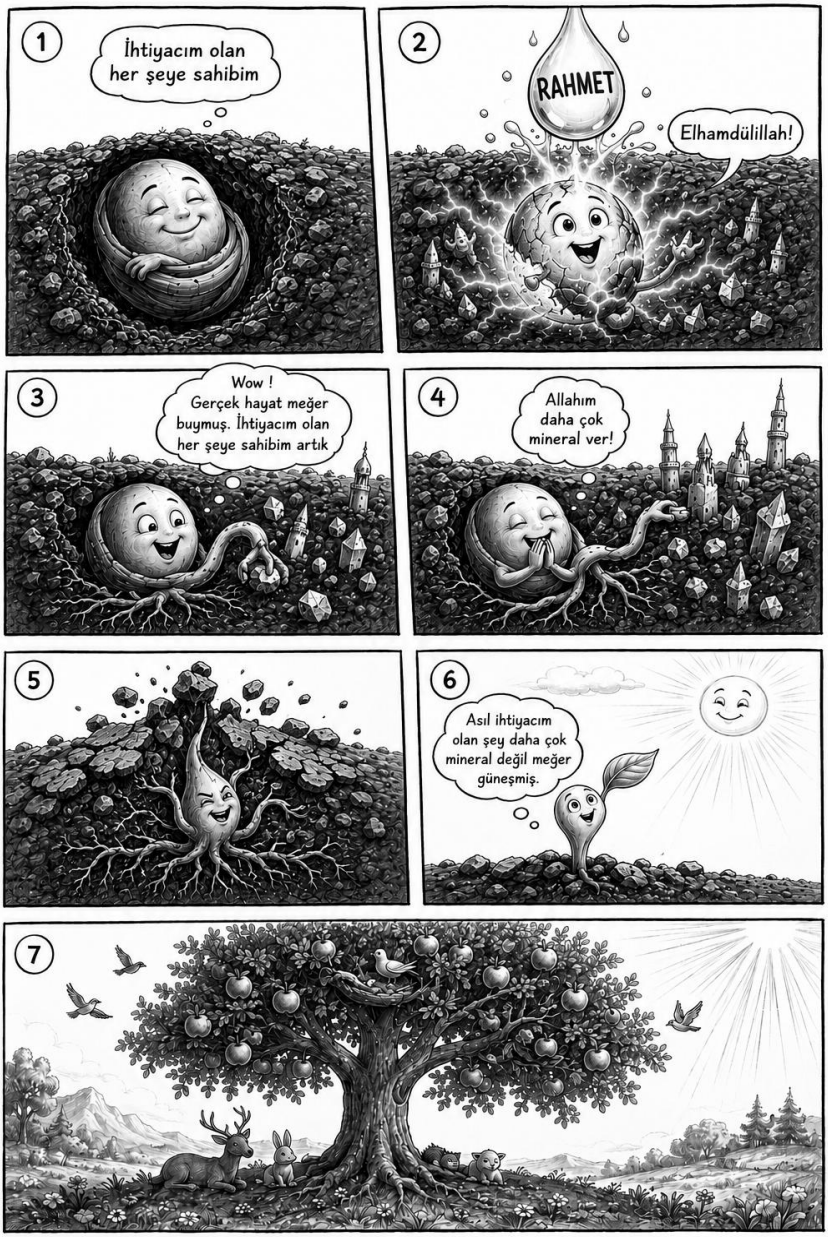
1
İhtiyacım olan her şeye sahibim
2
RAHMET
Elhamdülillah!
3
Wow ! Gerçek hayat meğer buymuş. İhtiyacım olan her şeye sahibim artık
4
Allahım daha çok mineral ver!
5
6
Asıl ihtiyacım olan şey daha çok mineral değil meğer güneşmiş.
7

BU ESER SÜREKLI GÜNCELLENMEKTEDIR.

KITABA EKLENMESINI ISTEDIĞINIZ
KONULARI ILETMEK
VE
ESERIN EN GÜNCEL HALINE ULAŞMAK IÇIN
coktefekkurederim
ADRESINI ZIYARET EDEBILIRSINIZ

ALLAH RIZASI IÇIN BASILMIŞTIR.
KOPYALAMAK, ÇOĞALTMAK,
DAĞITMAK SERBESTTIR.

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

PARA ILE SATILAMAZ.

ISBN: 978-625-00-5704-9